

TRENER

broj 89-90
jun 2016.
godina **XX**

magazin udruženja košarkaških trenera

Basketball

Rik Barns

Evgenij Pašutin

Mariña Maljković

Dejan Radonjić

Clinic Belgrade

BCB 2016 **PROGRAM**

SC „ŠUMICE“

Adresa: Ustanička 125/1, Beograd, Srbija

NEDELJA 03. 07. 2016.

- 09.00 - 11.00** Prijava trenera
- 10.50 - 11.00** Otvaranje BCB 2016
- 11.00 - 12.30** Marina Maljković
„Uloga krilnog igrača u savremenoj košarci“
- 12.30 - 14.00** Rik Barns
„Presing odbrana“
- 14.00 - 14.30** Pauza
- 14.30 - 16.00** Ibon Navaro
„Kontra napad i tranzicioni napad“
- 16.00 - 17.30** Evgenij Pašutin
„Osnovni principi odbrane čovek na čoveka“
-

PONEDELJAK 04. 07. 2016.

- 10.00 - 11.00** Prijava trenera
- 11.00 - 12.30** Rik Barns
„Trčanje u kontranapadu“
- 12.30 - 13.00** Pauza / Dodela nagrada
- 13.00 - 14.30** Evgenij Pašutin
„Odbrana preuzimanjem“
- 14.30 - 16.00** Dejan Radonjić
„Trening KK Crvene Zvezde u takmičarskom period“
-

BCB 2016 **OFFICIAL PROGRAMME**

SC „ŠUMICE“

Address: 125/1 Ustanička, Beograd, Serbia

SUNDAY 03. 07. 2016.

- 09.00 - 11.00** Coaches Registration
- 10.50 - 11.00** Opening Ceremony of BCB 2016
- 11.00 - 12.30** Marina Maljkovic
„The role of forward in modern basketball“
- 12.30 - 14.00** Rick Barnes
„Press Defense“
- 14.00 - 14.30** Pause
- 14.30 - 16.00** Ibon Navarro
„Fastbreak and transition offense“
- 16.00 - 17.30** Evgeniy Pashutin
„Basic principles of man to man defense“
-

MONDAY 04. 07. 2016.

- 09.00 - 11.00** Coaches Registration
- 11.00 - 12.30** Rick Barnes
„Running transition“
- 12.30 - 13.00** Pause / Awards
- 13.00 - 15.30** Evgeniy Pashutin
„Switching defense“
- 15.30 - 16.00** Dejan Radonjic
„Practice of BC Red Star in competition period“
-

magazin ■ Broj 89/90 ■ jun 2016. ■ godina XX

TRENER

Dobrodošli,

Udruženje košarkaških trenera Srbije sa zadovoljstvom vas očekuje na Basketball Clinic Belgrade - 2016. Prepoznavši, pre šesnaest godina, da smo na tragu stvaranja prestižnog stručnog seminara za košarkaške trenere, nismo posustajali. Naprotiv, iz godine u godinu podizali smo rejting BCB i od toga stvorili (jedan od dva) najprepoznatljiviji brend našeg udruženja.

Vreme je potvrdilo da smo od početka imali dobru viziju. Primarni cilj je stručno usavršavanje trenera. Za taj poduhvat obavezali smo se na visok ugled i dokazanu stručnost predavača. Ispostavilo se da je osnovni pristup, kada su u pitanju stručne košarkaške teme: predavač iz SAD, predavač iz Evrope, koji je u žiži interesovanja, uz predavače iz Srbije i dodatne sadržaje, neophodne za kompletiranje trenerskog znanja, bio pun pogodak. Tako je već od samog starta BCB poprimila internacionalni karakter. Iz godine u godinu povećava se broj stranih trenera koji imaju izvanredne uslove za praćenje predavanja. Sada već redovno imamo učesnike iz regiona, ali i veoma dalekih destinacija. Svesni smo da je to i posledica dubokog stručnog rada koji naši košarkaški treneri ostvaruju gotovo u svakoj zemlji na svetu gde se igra čarobno lepa igra ispod dva obruča – košarka.

Istrajnim radom i inovacijama, izvanrednim i prijateljskim odnosima naših stručnjaka sa najuglednijim kolegama iz sveta, zajednički smo od Basketball Clinic Belgrade napravili instituciju. Zato je boravak na BCB istovremeno ogromna šansa za sticanje novih košarkaških znanja i prijatelja.

Stoga je izvanredno što svaka nova generacija naših trenera i svako novo rukovodstvo UKTS, obaveze i odgovornost prema ovoj instituciji, s najvećom ozbiljnošću – podrazumevaju.

Kao organizatori, uvereni da smo se dobro pripremili, radujemo se susretu sa svakim trenerom, bilo iz Srbije ili bilo koje druge zemlje, jer svi imamo zajedničku strast prema košarci i učenju.

Dobrodošli na Basketball Clinic Belgrade – 2016.

Welcome,

We at the Association of Basketball Coaches of Serbia are glad to have you at the Basketball Clinic Belgrade – 2016. Recognizing, sixteen years ago, that we were on the verge creating a prestigious seminar for basketball coaches, we haven't waived. On the contrary, year after year we have risen the rating of the BCB and created (one of the two) most recognizable brands of our association.

Time has confirmed that we had a proper vision from the start. Primary goal was the advanced training of the coaches. For such an endeavor, we have committed ourselves to high reputation and established expertise of the lecturers. It turned out that our basic approach, if we are talking about basketball subjects concerning the coaches: a lecturer from USA, a lecturer from Europe, which is in the spotlight, along with the lecturers from Serbia and extra contents, necessary for the completion of the coaches' knowledge, was a total success. That is how the Clinic went international from the start. Year after year, a number of foreign coaches that have great conditions to follow the lectures is increasing. Regularly now, we have participants from the region and also from the very far destinations. We are aware that this is a consequence of serious work that our basketball coaches do in every country of the world where the beautiful game of basketball is played.

Through persistent work and innovations, helped by great and friendly relationships of our coaches with their most esteemed colleagues from all over the world, together we have created an institution. This is why attending the BCB is at the same time a huge chance for getting new basketball friends and knowledge.

It is extraordinary then that for each new generation of our coaches and every new management of the Association of Basketball Coaches of Serbia obligations and responsibilities to this institution go without saying and with utmost seriousness. We, the organizers, are confident that we have prepared well, we are looking forward to meeting every coach, from Serbia or any other country, because we all share the same passion for sports and learning.

Welcome to Basketball Clinic Belgrade – 2016.

Impresum

Osnivač i izdavač: Udruženje košarkaških trenera Srbije, Beograd, Sazonova 83 ■ **Za izdavača:** Ivan JEREMIĆ ■ Glavni i odgovorni urednik: Mirko Polovina, mppolovina@gmail.com
 ■ **Izdavački savet:** dr Vladimir Koprivica, Boško Đokić, dr Anđelka Jančić, Božo Mitrović, Zoran Tir, Dragutin Stojmenović, Milan Tasić ■ **Design&Layout:** Studio Platinum, Beograd
 ■ **Prevod:** Nina Vidosavljević i Filip Simić ■ **Lektura i korektura:** Miroslav Rajković ■ **Adresa redakcije:** Beograd, Sazonova, 83 ■ **e-mail:** ukts@ukts.rs
 ■ **Telefon:** +381 11 34 00 852 ■ **Fax:** +381 11 34 00 851 ■ **Štampa:** Birograf Comp, Zemun ■ **Tiraž:** 1.000 primeraka ■ **Časopis izlazi dvomesečno**
 ■ Rešenjem Ministarstva za informacije Republike Srbije br. 651-03-00323/1999-03, od 17. 1. 2000. god. „Trenner“ je upisan u registar javnih glasila, pod rednim brojem 2928

Lestvica više – naša obaveza

Naš najugledniji stručni seminar Basketball Clinic Belgrade ove godine se održava po petnaesti put. S pravom možemo govoriti o tradiciji. Upravo pod tom tradicijom podrazumevalo se da se klinika održava poslednjeg vikenda juna. Međutim, ove godine, postojao je jak i višestruko koristan povod da se BCB-2016 zakaže za 3-4. jul. Tačnije, neposredno pred početak Predolimpijskog turnira, čiji je Beograd domaćin (otvaraju ga Srbija i Portoriko), koji će pobjedniku dati vizu za Rio.

Naš sagovornik je Ivan Jeremić, predsednik UKTS, prethodne tri godine direktor BCB. Reč je o treneru koji je učestvovao u organizaciji stručnog seminara koji je bio preteča BCB.

-Kako meni, tako i svim mojim saradnicima u Upravnom odboru našeg udruženja, jasno je da imamo veliku obavezu, ne samo da održimo visok rejting klinike, već da svake godine, kada je kvalitet u pitanju, podižemo lestvicu na viši nivo. Uz brojne obaveze koje tim povodom imamo, posebnu pažnju poklanjamo izboru predavača - ističe na početku razgovora Jeremić.

Naš utisak je, ovogodišnji izbor glavnih predavača – košarkaških trenera je impresivan. Kada je o tome reč, sačuvana je tradicija koja BCB čini jedinstvenom: trener iz SAD, Evrope i domaći stručnjak.

Ovogodišnja zvezda među predavačima je svakako Rik Barns, živa legenda NCAA košarke u SAD. Trener stvaralac koji gaji brzu i agresivnu košarku. Za ovu priliku je odabrao dve teme. Jednu u vezi sa odbranom, drugu napadačku.

Evgenij Pašutin je evropski trener koji je ove godine definitivno potvrdio svoj kvalitet. Osvajač prvenstva Rusije i dva Evrokupa. Ove godine je sa Uniksom, kao finalist VTB lige izborio plasman u Evroligu. Uvek ističe da je prve trenerske korake naučio uz našeg legendarnog stručnjaka Dušana Ivkovića u CSKA. I do sada je Pašutin često bio učesnika na našoj klinici.

Predsednik Jeremić je posebno želeo da se osvrne na predavača iz redova UKTS:

-Ponosan sam što ćemo za predavača imati našu Marinu Maljković. To je kuriozitet kojim se gotovo nijedno udruženje trenera ne može pohvaliti. Činjenica da je Marina sa našom ženskom reprezentacijom osvojila Evropsko prvenstvo i da su učesnice Olimpijskih igara, čini nam čast. Posebno bih istakao da je Marina Maljković redovan učesnik svih naših akcija na koje je pozovemo i gde ona može dati svoj doprinos u radu UKTS, istakao je Jeremić.

Među predavačima će se naći još jedan evropski trener, ali koji vodi naš klub. Reč je o Dejanu Radonjiću iz Crne Gore, treneru Crvene zvezde Telekom. Reč je o stručnjaku koji je izuzetno napredovao i u svim takmičenjima, od dolaska u beogradski klub, pokazao visoku profesionalnost i stručnost, o čemu najbolje svedoče rezultati Crvene zvezde Telekom.

Po svemu sudeći, kada je o predavačima reč, tu nije i kraj spiska. Namera predsednika Jeremića je da vrati nekada lep običaj o učešću predavača iznenađenja. Nadamo se da neće izostati ni teme koje, kako mi to kažemo, nisu direktno košarkaške, ali su svakako njen sastavni deo.

Kada je o predavačima reč, na čijem rejtingu se posebno gradio ugled klinike, onda se uvek s ponosom prisećamo imena koja su svoje znanje i bogato iskustvo prenosila učesnicima klinike. Od trenera iz SAD, gotovo prvo ime i istinski prijatelj našeg udruženja je legendarni Greg Popović. Sve teško da možemo nabrojati, ali podsetimo: Leri Braun, Džim Kalhun, Džim O'Brajen, Roj Vilijams, Don i Doni Nelson, Majk Dantoni, Del Haris, Rik Mejdžers, Džordž Karl, Teri Porter i dr. Iz Argentine nam je došao Ruben Manjano. Od Evropljana imali smo: Mesinu, Imbrodu, Oktaja, Aita, Trinkijerija, Jerjomina, Duška Ivanovića, Kucolina, Hernandeza, S. Belova i dr.

Naravno, ogroman doprinos ugledu BCB dali su naši treneri, i to na različite načine. Svojim autoritetom dovodili su nam prijatelje iz celog sveta. Povodom jubilarne desete BCB predavači su bili samo naši treneri: Dušan Ivković, Svetislav Pešić, Željko Obradović i Duško Vujošević. Malo je udruženja u svetu koja bi na jednom mestu okupila tako elitne, a domaće, predavače. Ne zaboravimo i učešće na BCB Božidara Maljkovića, Igora Kokoškova, Ace Petrovića, Aleksandra Džikića, Saše Obradovića, Aleksandra Trifunovića i dr.

Po svemu koliko je do sada urađeno, verujemo da će i u tom delu biti uspeha, na zadovoljstvo i organizatora i svih učesnika BCB.

Očigledno, ogroman trud jeste za pohvalu, ali je to istovremeno i obaveza. Ne samo prema onima koji su osmislili BCB, već i onima koji su stvarala njen kvalitet.

-Prvi put očekujemo oko 1.500 učesnika iz Srbije i inostranstva. BCB je već odavno zauzima značajno mesto u kalendaru FIBA. Mnoga nacionalna udruženja košarkaških trenera u Evropi, svojim članovima, učešće na BCB – priznaje kao najveći broj bodova za overavanje licence. Narav-

Kada je o predavačima reč, na čijem rejtingu se posebno gradio ugled klinike, onda se uvek s ponosom prisećamo imena koja su svoje znanje i bogato iskustvo prenosila učesnicima klinike. Od trenera iz SAD, gotovo prvo ime i istinski prijatelj našeg udruženja je legendarni Greg Popović. Sve teško da možemo nabrojati, ali podsetimo: Leri Braun, Džim Kalhun, Džim O'Brajen, Roj Vilijams, Don i Doni Nelson, Majk Dantoni, Del Haris, Rik Mejdžers, Džordž Karl, Teri Porter i dr. Iz Argentine nam je došao Ruben Manjano. Od Evropljana imali smo: Mesinu, Imbrodu, Oktaja, Aita, Trinkijerija, Jerjomina, Duška Ivanovića, Kucolina, Hernandeza, S. Belova i dr.

A Step up the Ladder - Our Obligation

Our most famous basketball seminar Basketball Clinic Belgrade shall be held this year for the 15th time. We can rightfully call it traditional. And under that tradition it had always been understood that the Clinic happens on the last weekend in June. However, this year there was a strong and multi useful cause to have BCB-2016 on July 3-4th. To be precise, just before the Olympic qualifying tournament that Belgrade is hosting (opening game will be played between Serbia and Puerto Rico) and the winner of which will play in Rio.

It is because of all this that our interviewee was Ivan Jeremic, President of the UKTS, and before that a CEO of the BCB for three years. Of course, he was the coach that had participated in organizing our seminar for experts which was a precursor of the BCB, more than qualified to talk about this subject.

- It is very clear to both me and my associates at the Board of our association that we have a great obligation not only to maintain the high rating of our Clinic, but to move it a step up the ladder in the when it comes to quality. Given the number of commitments that we have because of that, we give special attention to the selection of lecturers - said Jeremic at the beginning.

We think that this year's selection of main lecturers - basketball coaches is impressive. Also, we have preserved the tradition that makes BCB unique: we have a coach from the USA, Europe and a domestic one.

This year, the star among the lecturers is of course Rick Barnes, legend of the NCAA basketball. He is a coach that creates players and plays fast and aggressive basketball. He chose two topics for this year. One is about defense and the other is about attack.

Evgeniy Pashutin is the European coach who

has definitely proven his quality in this season. He had been a Russian champion and has won Eurocup two times. This year with UNICS, as a finalist of the VTB league, he qualified for the Euroleague. He always points out that he had took his first coaching steps next to our legendary coach Dusan Ivkovic in CSKA. Until this year, Pashutin could often be seen at our Clinic as a participant.

President Jeremic especially wanted to talk about lecturers which come from UKTS:

- I am proud that we will have Marina Maljkovic as a lecturer. That is a curiosity that almost none of the associations of the coaches can come up with. The fact that Marina won the European championship with our women's team and that they will play in the Olympic Games does us an honor. I would especially like to point out that Marina Maljkovic has been participating in our actions whenever we invite her and wherever she can give her contribution - Jeremic emphasized.

We will have among the lecturers one more European coach, but one who leads our club. I am talking about Dejan Radonjic from Montenegro, coach of the Red Star Telecom. This is a coach that has gotten extremely better and has shown in all competitions, since coming to Belgrade team, extreme professionalism and knowledge, best testified by the results of Red Star Belgrade.

It seems that, if we are talking about lecturers, the list doesn't end there. It is President Jeremic's attention to reinstate once a beautiful custom of having a surprise lecturer. We hope that subjects that are not as we say strictly basketball but are certainly part of it will not be forgotten.

As far as the lecturers are concerned, on whose rating the reputation of the Clinic was especially built, we can always proudly remember the names that have shared their knowledge and was experience to the participants of the Clinic. From the USA, the biggest name and a true friend of our Association is legendary Greg Popovich. We could hardly remember all of them, but let us remind you: Larry Brown, Jim Calhoun, Jim O'Brian, Roy Williams, Don and Donnie Nelson, Mike D'Antoni, Del Harris, Rick Majerus, George Carl, Terry Porter etc. From Argentina we had Ruben Mangano. From Europe: Messina, Imbroda, Oktay, Aito, Trinchieri, Eremin, Dusko Ivanovic, Kucolin, Hernandez, S. Belov etc.

Of course, tremendous contribution to the reputation of the Clinic was given by our coaches, and in all sorts of ways. They brought

REWARDED COACHES - SEASON 2015/16

MEN / DOMESTIC COMPETITIONS

COMPETITION	CLUB	COACH	
		Last name	Name
PIONEERS	KK Partizan	Stanković	Marko
CADETS	KK Mega Leks	Rajković	Miodrag
YOUTH TEAMS	KK Partizan	Salatić	Bojan
II MRL - Center	KK Ras	Delić	Marko
II MRL - East	KK Mladost Zaječar	Ristić	Dejan
II MRL - West	KK Mileševac Prijepolje	Divac	Branislav
II MRL - North (North)	KK Dunav 2014 Apatin	Ajzenberg	Josip
II MRL - North (South)	KK Nova Pazova	Gajić	Milorad
I MRL - Center	KK Kolubara LA 2003	Đorđević	Momčilo
I MRL - East	KK Rtanj Boljevac	Dragojević	Stevan
I MRL - West	KK Radnički 1950 Kragujevac	Todorović	Igor
I MRL - North	KK Futog	Dragić	Milan
2. MLS	KK Dynamic Beograd	Nikolić	Miroslav
Radivoj Korac Cup	KK Mega Leks	Milojević	Dejan
Superleague of Serbia	KK Crvena zvezda	Radonjić	Dejan
ABA League	KK Crvena zvezda	Radonjić	Dejan

MEN / ABROAD

COMPETITION	CLUB	COACH	
		Last name	Name
German Cup	KK Alba Berlin	Obradović	Saša
Turkish Cup	KK Fenerbahce	Obradović	Željko
Turkish Championship	KK Fenerbahce	Obradović	Željko
U20 European Championship	U20 national team	Đokić	Vladimir

WOMEN / DOMESTIC COMPETITIONS

COMPETITION	CLUB	COACH	
		Last name	Name
PIONEERS	ŽKK Titel	Čikoš	Tibor
CADETS	ŽKK Crvena zvezda	Stanojčić	Predrag
YOUTH TEAM	ŽKK Crvena zvezda	Stanojčić	Predrag
II ŽLS - South	ŽKK Šabac	Perić	Srdan
II ŽLS - North	ŽKK Partizan 1953 Beograd	Kanjevac	Miroslav
Milan - Ciga Vasojevic Cup	ŽKK Crvena zvezda	Vuković	Dragan
I ŽLS	ŽKK Radivoj Korac	Pavlović	Miloš

WOMEN / ABROAD

COMPETITION	CLUB	COACH	
		Last name	Name
European Championship	National team	Maljković	Marina

no, uz sertifikat koji im UKTS, na njihov zahtev, izdaje - podvlači Jeremić.

Svi učesnici BCB i ove godine će, po tradiciji, dobiti Trenerski paket. Uz manje-više uobičajene, a neophodne sadržaje, ove godine će specifičnu težinu imati *Zbornik predavanja na regionalnim seminarima*, koji je rezultat sve uspješnije saradnje Udruženja sa KSS. Naime, zahvaljujući toj saradnji održani su regionalni treninzi sa perspektivnim igračima. Pored naših stručnjaka koji su držali treninge-predavanja, ostali članovi su mogli da prisustvuju tom događaju kao vrlo kvalitetnom stručnom usavršavanju. U *Zborniku*, kao kvalitetnom štivu, imaćemo: Darko Ruso- Niš, Čačak i Novi Sad. Božidar Maljković (trodnevni treninzi) - Zemun. Vlade Jovanović- Zrenjanin i Kraljevo. Boško Đokić - Leskovac i Beograd i Vlada Vukoičić - Subotica.

Nema razloga da posle prisustva sednicama Upravnog odbora UKTS - posvećenim organizaciji ovogodišnje BCB, neposrednim uvidom u do sada urađeno i ovim razgovorom sa predsednikom Jeremićem, ne budemo optimisti.

Ono što hrabri jeste podatak da je, uz angažovanje i kancelarije Udruženja, zainteresovanost za stručno usavršavanje, što bi se moralo podrazumevati, posle godina zatišja, sve veća. Primera radi, smatrali smo velikim uspehom prošlogodišnje Trenerske dane, kada je na seminar za trenere mlađih kategorija došlo oko 400 učesnika. Na isti takav seminar ove godine je došlo oko 600 trenera. Basketball Clinic Belgrade je vrh. Istovremeno, to je obaveza koja se boduje za licencu za sve trenere, bez izuzetka. Propustiti taj događaj, međunarodnog značaja, a u Beogradu, gotovo je neprostitivo. Stoga treba verovati predsedniku Jeremiću koji, ponovimo, na ovogodišnjoj BCB očekuje, što iz Srbije, što iz oko četrdesetak zemalja sveta, obaranje rekorda, odnosno prisustvo preko 1.500 trenera.

Konačno, opet po tradiciji, biće to prilika da se uruče nagrade našim najuspešnijim trenerima u protekloj sezoni, što celom skupu, pored obrazovnog, daje i svečani karakter.

MIRKO POLOVINA

Ibon Navaro na BCB 2016

U trenutku zaključenja ovog broja, stigla je još jedna dobra vest. Program BCB 2016 biće obogaćen predavanjem još jednog vrsnog evropskog stručnjaka, Tačnije u goste nam dolazi Ibon Navaro iz Španije. Reč je o vrlo uglednom treneru, ali stručnjaku koji je vrlo cenjen i u usponu i svakako će biti zanimljivo pogledati njegovo predavanje.

Ibon Navaro, četrdesetogodišnjak iz Vitorije, diplomirani hemičar, počeo je trenersku karijeru u mlađim kategorijama Saski Baskonije, iliti Laboral Kuče. Prvi posao kao pomoćnik stiže kod Rafe Sanza u Tenerife Ruralu. Godinu dana kasnije, naći će se kod Nevena Spahije u stručnom štabu Laborala, gde će ostati kao pomoćnik do 2010. godine. Naredne godine provodi kao pomoćnik uz glavnog trenera Paka Olmosa.

Na Centrobasketu 2014. kao pomoćnik selektora Portorika osvojio je srebrnu medalju. Vratio se na klupu Baskonije 2013. godine kao pomoćnik Serđu Skariolu, a zatim i Krespi, postaje glavni trener Kuče. Februara 2015. klub je izdao o njemu dokumentarni film. Navaro se zahvalio navijačima na podršci za vreme svog boravka u klubu i jula 2015. potpisao trogodišnji ugovor sa Manresom.

friends from all over the world simply on their authority. For the tenth BCB, we had only our coaches here as lecturers: Dusan Ivkovic, Svetislav Pešic, Zeljko Obradovic i Duško Vujosevic. A small number of associations in the world could have in one place such elite, and domestic, lecturers. Let us not forget the participation in the BCB of Bozidar Maljkovic, Igor Kokoskov, Aco Petrovic, Aleksandar Dzicic, Sasa Obradovic, Aleksandar Trifunovic and others.

Given how much has been done until now, we believe that we will be successful in that part to, much to the delight of the organizers and all participants of the BCB.

Obviously, enormous effort is praiseworthy, but it is a commitment at the same time. Not only to those who have designed BCB, but to the obligations that quality has created.

- For the first time, we are expecting about 1.500 participants from Serbia and abroad. BCB already has a significant place in the FIBA calendar. Many national associations of basketball coaches in Europe give the

highest number of points to their members when validating licenses simply for being at the BCB. Of course, along with the certificate that UKTS issues at their request - Jeremic underlines.

Every participant of the BCB shall this year to get the traditional Coaches package. Along with the more or less usual and necessary contents, specific weight shall be carried this year by the Collection of the lectures at the regional seminars, which are the result of the ever growing cooperation between the UKTS and the Basketball Association of Serbia KSS. Thanks to that cooperation, regional trainings with up-and-coming players. Beside our lecturers which have held trainings-lectures, other members could attend the event as a very good advanced training. Therefore, in the Collection, as a high quality reading, we will have: Darko Ruso - Nis, Cacak and Novi Sad. Bozidar Maljkovic (three day trainings) - Zemun. Vlade Jovanovic - Zrenjanin and Kraljevo. Bosko Djokic - Leskovac and Belgrade and Vlada Vukočić - Subotica.

There is no reason not to be optimistic after attending the sessions of the Board of the UKTS -dedicated to the organization of this year's BCB, directly seeing what has been done until now and after this talk with President Jeremic.

It encouraging that, with the engagement of the front office of the Association, the interest in advanced training, which should be implied, is getting bigger after years of slack. For example, we have regarded last year's Coaches days a huge success, when the seminar for the coaches of the youth categories had about 400 participants. This year we had 600 coaches at that same seminar. Basketball Clinic Belgrade is at its peak. At the same time, it is an obligation which counts for all the coaches' licenses, no exceptions given. To miss such an event of international importance, and in Belgrade, is almost unforgivable. That is why we should believe President Jeremic whom, let us reiterate, at this year's BCB expects, from Serbia and about 40 countries form all around the world, breaking of the record, attendance of some 1.500 coaches.

Finally, and again traditionally, it will be an opportunity to give the prizes to the most successful coaches in the last season, which makes this gathering, ceremonial as a well as educational.

MIRKO POLOVINA

As far as the lecturers are concerned, on whose rating the reputation of the Clinic was especially built, we can always proudly remember the names that have shared their knowledge and was experience to the participants of the Clinic. From the USA, the biggest name and a true friend of our Association is legendary Greg Popovich. We could hardly remember all of them, but let us remind you: Larry Brown, Jim Calhoun, Jim O'Brian, Roy Williams, Don and Donnie Nelson, Mike D'Antoni, Del Harris, Rick Majerus, George Carl, Terry Porter etc. From Argentina we had Ruben Mangano. From Europe: Messina, Imbroda, Oktay, Aito, Trinchieri, Eremin, Dusko Ivanovic, Kucolin, Hernandez, S. Belov etc.

Ibon Navarro at the BCB 2016

When we were closing this edition, we received another good news. The program of the BCB 2016 will be enriched with the lecture of yet another brilliant expert. Ibon Navarro will be our guest. He is a highly respected coach, rising and well appreciated. It is going to be very interesting to watch his lecture.

Ibon Navarro, a 40 year old chemist from Vitoria, began his coaching carrier in the lower categories of Saski Baskonia, known as Kutxa Laboral. He got his first job as the assisant of the coach Rafa Sanz at Tenerife Rural. A year later, he will be on Neven Spahija's staff at Laboral, where he will stay as an assistant until 2010. Following years he spent as an assistant alongside Paco Olmos.

At the Centrobasket 2014 he won the silver medal as the assistant in the national team of Puerto Rico. He returned to Saski Baskonia in 2013. to be assistant first to Sergio Scariolo, then Marco Crespi, but afterwards became the head coach of Kutxa. In February of 2015, the club made a documentary about him. Navarro thanked the fans for the support during his stay at the club and July of 2015. signed a three-year deal with Manresa.

Trener je sluga tima

„Najponosniji sam na igrače koje sam trenirao. Ne samo na one koji su otišli u NBA već i na one koje smo gledali kako postaju divni očevi porodica, muževi i kako postaju uspešni u životu posle završetka košarkaške karijere. To je stvarno velika stvar koja mi pruža ogromno zadovoljstvo.“

Basketball Clinic Belgrade jedan je od dvobrenda Udruženja košarkaških trenera Srbije. Kako ta činjenica obavezuje, i ove godine je sve učinjeno da se visok rejting održava i unapređuje da ovaj najkvalitetniji stručni seminar u Evropi zadrži visok rejting i bude na željenom nivou. Tradicija da među predavačima uvek bude neko iz kolevke košarke – SAD nije ni ovog puta izneverena. Gost-predavač biće Rik Barns, što je među trenerima dočekano sa oduševljenjem. Ugledni stručnjak se rado odazvao pozivu na razgovor za ovaj broj Trenera, čime smo seriji intervju sa najeminentnijim košarkaškim trenerima sveta dodali još jedno veliko ime, i obeležili dvadeset godina izlazenja.

Gospodine Barns, Košarkaškoj klinici u Beogradu, tradicionalno, pored trenera iz Srbije, prisustvuju i treneri iz mnogih evropskih zemalja, pa i šire. Vašem dolasku posebno se raduju naši treneri koji su 2004. godine, tokom boravka u SAD, na dvomesečnom stručnom usavršavanju, imali zadovoljstvo da se sretnu i sarađuju sa vama.

› Kako ste doživeli poziv iz Beograda i šta ćete iz vašeg bogatog trenerskog iskustva ponuditi učesnicima ovogodišnje klinike?

– Od momenta kada smo dobili poziv Stevana Petrovića bili smo uzbuđeni. U našem štabu radi Dražen Zlovarić kao asistent na postdiplomskim studijama, tako da je postojala ta veza. Oduvek sam cenio košarku u tom delu sveta i mislio sam prosto da je reč o velikoj prilici da s ljudima razgovaram o košarci.

› Kada ste se opredelili da radite kao košarkaški trener, šta je bilo presudno za takvu odluku?

– Veoma rano, čak i na koledžu, znao sam da želim da budem trener. Mislim da je to bilo 1976. godine kada me je porodični prijatelj odveo na turnir Konferencije Atlantik kost. Oduševilo me je sve što sam tamo video. Kada sam turnir završio, odlučio sam da postanem trener u koledž košarci.

› Da li ste na početku karijere imali uzore u nekom od brojnih uglednih trenera?

– Imao sam mnogo uzora. Kada sam počeo da se bavim treniranjem na koledžu, uzori su bili treneri koji su bili stvarno uspešni u to vreme: Džon Vuden – on je bio na zalasku karijere, Bobi Najt je stvarao dinastiju u Indijani, ali odrastajući u državi Severna Karolina bio sam blisko upoznat sa košarkom u ACC (Atlantik kost konferencija, nap. prev.) i radom Dina Smita na UNC (Univerzitet Severna Karolina).

› Skoro celu jednu deceniju bili ste pomoćnik pre nego što ste postali glavni trener. Koliko je važno da trener prođe sve faze pre nego što preuzme prvi tim? Koliko je taj period uticao na vas kao glavnog trenera?

– Mislim da je od najveće važnosti bilo to što sam jednu godinu proveo kao pomoćnik trenera u srednjoj školi. Posle toga, bio sam trener volonter, a tek onda asistent trenera, što je najniži nivo u trenerskom poslu. Dakle, prošao sam sve faze napredovanja da bih postao glavni trener. Na tom putu čovek može da nauči koliko je bitno sve unutar programa. Sve je važno. Da dvorana bude čista, svlačionice – radio sam sve uslužne poslove. Trener *mora* da radi, sve je to važno jer kada jednom postaneš glavni trener znaćeš koliko su važni svi u tvom štabu. Znaš da ne postoji ništa što nije dovoljno važno da bi neko na tome radio. Želiš da se to odradi kako tre-

Coach is the Servant of the Team

Basketball Clinic Belgrade is one of the two brands of the Association of Basketball Coaches of Serbia. Since such fact obliges us to keep the high rating and promote it, this year too everything has been done in order to maintain the level of the highest quality coaching seminar in Europe. Tradition to have among the lecturers always someone from the cradle of basketball – USA, has been honored again. The guest-lecturer at the BCB 2016 will be Rick Barnes. The prominent expert gladly accepted our request and gave an interview for our magazine Trener, enriching our 20 year of continuous publishing celebration and enabling us to add another name to our series of interviews with the most respected basketball coaches of the world. Here is what Rick Barnes had to say for the readers of Trener.

Mister Barnes, Serbian coaches were delighted to hear the news that you will be one of the lecturers at the Basketball Clinic Belgrade 2016. By having you as a lecturer, our Association of basketball coaches of Serbia wishes to raise the level of our Clinic, which is, traditionally, alongside with Serbian coaches, attended by coaches from many European countries, as well as those from the entire world. Our coaches that have had the pleasure of meeting and working with you back in 2004, while they were in the USA on a two month advanced training, are especially glad that they will have a chance to meet you and work with you again.

► **How did the invitation from Belgrade to be a lecturer at this year's BCB make you feel and what will you offer to the participants of the Clinic from your vast coaching experience?**

"Once we got the call from Steven Petrović got excited about it. We have Dražen Zlovarić on our staff as a graduate assistant, so there was a connection there. I've always had a great appreciation for basketball in that part of the world, and I just thought it was a great opportunity to come over and talk basketball with people."

► **When have you decided to become a basketball coach and what has been crucial in making such a decision?**

"I knew at an early age, even in college, that I wanted to be a coach. I believe it was 1976 when a family friend took me to the Atlantic Coast Conference Tournament. I loved everything about what I saw. When I left there, I decided I would like to pursue a coaching career in the college game."

► **Have you had any role models in some of the coaches at the beginning of your carrier?**

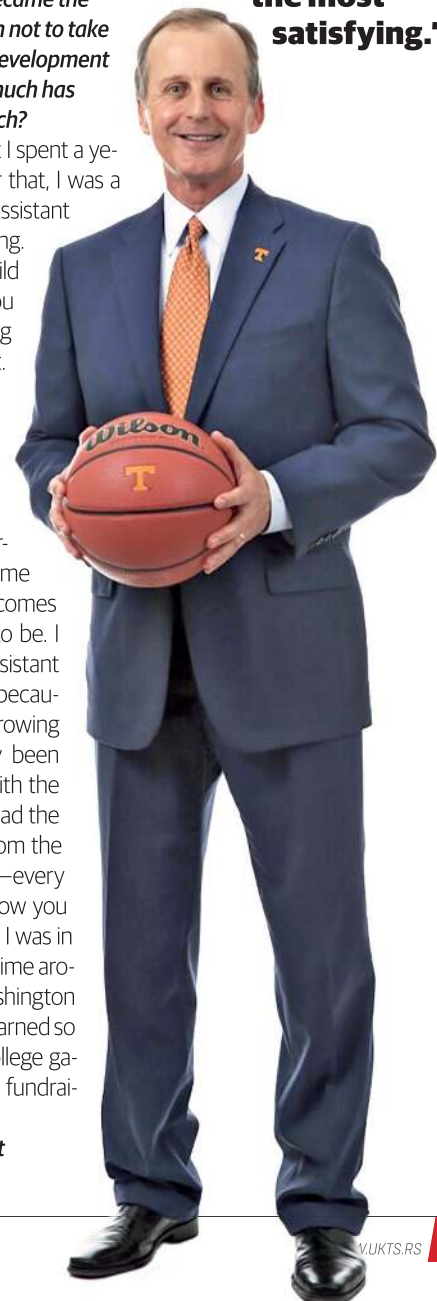
"I've had a lot of role models. When I started getting into college coaching, the coaches that were really successful at the time were John Wooden—he was at the end of his career—Bobby Knight was building a dynasty at Indiana, but growing up in the state of North Carolina, I was very familiar with ACC basketball and Dean Smith at UNC."

► **For a whole decade, you were learning the secrets of the trade as an assistant before you became the head coach. How important is for a coach not to take shortcuts, to go through every stage of development before becoming the head coach? How much has that period influenced you as a head coach?**

"I think it is of utmost importance that I spent a year as an assistant high school coach. After that, I was a volunteer coach, and then I was a grad assistant coach, which is the lowest level of coaching. So, I've taken every step of the way to build up to being a head coach. Along the way, you are able to learn how important everything is in a program. Everything is important. The gym being clean, locker room—you had to do all of the menial tasks. You had to do that, but it's important because once you become a head coach you realize how important everyone on your staff is. You don't think there's anything not important enough for someone to spend their time doing. You want it done right because it all comes together to make it all what you want it to be. I would say that my best experience as an assistant coach was at George Mason University, because when I went there it was the fastest growing university in the country. They had only been NCAA Division I for one year, and along with the head coach, Joe Harrington, he told me I had the chance to see a Division I program built from the ground level up. So, I watched it be built—every aspect of the program, from facilities to how you build in recruiting, scheduling... everything. I was in an area there where I got to spend a lot of time around the Washington Redskins and the Washington Bullets (now known as the Wizards). I just learned so much during that time there about the college game. Not just basketball, but recruiting and fundraising, media, all of it."

► **What do you consider to be your biggest success in the carrier so far?**

"I'm most proud of the players that we've coached. Not just all the ones who have gone on to play in the NBA, but guys that we've watched now that have gone on to become wonderful family dads, and fathers, and husbands, and be successful in life once their basketball career was over with. That's really the thing that's been the most satisfying."

NAJVAŽNIJA STVAR

➤ Recite nam nešto o značaju porodičnog života za uspešnu karijeru trenera?

– Pa to je najvažnija stvar, i kada to zaškripi, kada zaboraviš na najvažniju stvar, šalješ najgoru moguću poruku svom timu jer su oni toga svesni. Oni gledaju. Oni posmatraju svaki potez koji napraviš. Mislim da oni vide tu stranu trenerove ličnosti i drugačije te gledaju. To dodaje mnogo verodostojnosti pouci kojoj ih pokušavaš naučiti. Svi znamo da je košarka kratak deo u životu igrača. Može čovek odlučiti da od nje napravi životnu karijeru tako što će postati trener ili funkcioner u nekoj franšizi, ali kako se ta uloga menja, vaša uloga porodičnog čoveka mora uvek biti stabilan prioritet za koji želite da traje. Bog je na prvom mestu, a porodica na drugom.

ba zato što će se sve to skupiti i stvoriti ono što želiš. Rekao bih da sam najbolje iskustvo kao pomoćni trener imao na Univerzitetu Džordž Mejson jer je to bio najbrže rastući univerzitet u SAD kada sam stigao tamo. Bili su u prvoj diviziji NCAA tek godinu dana i glavni trener Džo Harington mi je rekao da imam šansu da vidim kako se od početka pravi program za tim iz prve divizije. I ja sam gledao kako se to radi – svaki deo programa, od prostora do stvaranja ekipe regrutovanjem igrača, pravljenja rasporeda... Sve. Nalazio sam se u regionu gde sam mogao da provedem dosta vremena blizu Vašington redskinsa i Vašington buletsa (sad poznatih kao Vizardsi). Jednostavno, mnogo sam naučio za to vreme o košarci na koledžu. Ne samo o igri, nego i o regrutovanju, prikupljanju sredstava, medijima, ceo paket.

➤ Šta u svojoj dosadašnjoj karijeri smatrate najvećim uspehom?

– Najponosniji sam na igrače koje sam trenirao. Ne samo na one koji su otišli u NBA već i na one koje smo gledali kako postaju divni očevi porodica i muževi, kako postaju uspešni u životu posle završetka košarkaške karijere. To je stvarno velika stvar koja mi pruža ogromno zadovoljstvo.

➤ Za vreme rada u Teksasu stvorili ste izuzetno uspešan program, gde ranije nije bilo velikog interesovanja za košarku. Šta je važno za jedan takav uspeh, kako ste stvorili program koji je trajao 17 godina?

– Taj deo SAD je uvek bio poznat po fudbalu (američkom, prim. a.) a ja sam imao sreće da radim za sjajnog sportskog direktora Delosa Dodsa. Rekli su mi da žele program koji odlikava Univerzitet Teksas. Želeli su da budu veliki u svemu. Košarka se menjala u tom delu zemlje formiranjem konferencije Big 12. Dakle, on mi je rekao da bi voleo da dođem i upoznam se sa terenom: oni su želeli da stvore veliku košarkašku fabriku i izgrade program koji će se smatrati jednim od najboljih košarkaških programa u zemlji.

➤ Treneri Srbije i Evrope vas uvažavaju kao trenera-stvaraoca, koji je afirmisao mnoge igrače, koji su imali uspešne karijere ili su sada značajna imena u NCAA i NBA klubovima. Šta su vaši osnovni principi u stvaranju i razvijanju talenta kod igrača?

– Mislim da je najvažnije naučiti mladiće kako da rade. Većina igrača ne zna šta podrazumeva radna etika. Onda, morate ih učiti osnovnim veštinama, kao što biste bilo koga drugog. Morate shvatiti da li uče vizuelno, svaki momak uči drugačije i morate to shvatiti. Najvažnija stvar koju ih možete naučiti jeste koliko je teško biti veliki igrač i šta treba da urade ne bi li se izdvojili iz mase i postali jedni od svega nekoliko koji igraju na najvišem nivou.

➤ Da li možete izdvojiti nekog od igrača, ili više njih, s kojim ste radili sa posebnim zadovoljstvom i na čije ste igračke karijere posebno ponosni?

– Očito je da su neki postali opšte poznate ličnosti. Na primer, Kevin Durent, Lamarkus Oldridž, Ti-Džej Ford, svi NBA igrači. Ljudi obrate pažnju prvo na te momke, ali imali smo toliko mnogo drugih momaka koji su razvili svoje sposobnosti do maksimuma, toliko da mislim da su iskoristili košarku da uzdignu sebe do nivoa da mogu da igraju igrati profesionalno na nižem nivou. Pokušali smo da im damo temelje na kojima su mogli da grade kada završe s igranjem košarke. To je nešto na šta smo zaista ponosni.

➤ Koje su to karakteristike, koje trener, pored talenta i ljubavi prema košarci, mora da poseduje? Šta biste poručili mladim trenerima kako da postanu i ostanu uspešni treneri?

– Moraju da shvate da oni nikad nisu najvažniji. Igrači su najvažniji, program i ljudi u programu. Moraju da shvate da moraju skrenuti zasluge sa sebe koliko god mogu i prebace ih na program, igrače i ljude oko sebe. Moraju imati u neku ruku stav sluge prema ljudima oko sebe. Moraju se postarati da se okruže dobrim ljudima za koje znaju da vole iste stvari – ljudima kojima je stalo

"I'm most proud of the players that we've coached. Not just all the ones who have gone on to play in the NBA, but guys that we've watched now that have gone on to become wonderful family dads, and fathers, and husbands, and be successful in life once their basketball career was over with. That's really the thing that's been the most satisfying."

➤ **It is often said that during your work in Texas you created a successful program in the environment that was traditionally not interested much in basketball. What is important for such a success? How did you create a program that lasted for 17 years?**

"Well, obviously, that part of the country has always been known for its football, and I was fortunate enough to work for a wonderful athletic director in DeLoss Dodds. They said to me that they want a basketball program that mirrors the University of Texas. They wanted to be great in everything. Basketball was changing in that part of the country with the formation of the Big 12 Conference. So, he told me he would like for me to come and figure out the lay of the land and they wanted to go out and build a great facility for basketball and build the program where it will be considered one of the best basketball programs in the country."

➤ **Coaches from Serbia and Europe admire you as a creative coach, one who has promoted many young players who had successful carriers and are important names today both in the NCAA and the NBA. What are your basic principles for creating players and developing their talent?**

"I think the most important thing is that you have to teach young guys how to work. Most players don't know what entails a work ethic. Then, you have to teach them the basic skills, like you would anybody. You have

to figure out if they are visual learners, each guy learns a different way, and you have to figure that out. The biggest thing you have to teach them is how hard it is to be a great player and what they have to do to separate themselves from the mass to be one of the few that do play at the highest level."

➤ **Can you single out one player, or more players, that you were especially glad to work with and with whose carriers you are especially proud of?**

"Obviously there are some who have gotten more notoriety. Look at Kevin Durant, LaMarcus Aldridge, T.J. Ford... you can name all the NBA guys. People will look at those guys first, but we've had so many other guys that maximized their ability and I think used basketball to help themselves get where they have been able to play professionally at a lower level. We tried to give them a foundation that they were able to build on once they get through playing basketball. That something we're really just as proud of."

➤ **What characteristics must a coach have, beside talent and love for the game? What would your message to young coaches be on how to become and remain a successful coach?**

"Understanding that it's never about them. It's about the players, the program and the people in the program. They've got to understand that they've got to deflect the credit as much as they can away from themselves and onto the program, the players and the people around them. They have to have somewhat of a servant type attitude to the people around them. They need to make sure they surround themselves with great people that you know love it—people who care about the same cause and are willing to give their all to help you build the kind of program that you want to build."

most important thing

➤ **Tell us something about importance of family life in the carrier of a successful basketball coach?**

"Well, it's the most important thing, and when you get that out of whack, and you forget the most important thing, you are sending the absolute wrong message to your team, because they're aware. They watch it. They're watching every move you make. I think they see that side of you and they understand you from a different perspective. It adds credibility to the message you're trying to teach them. We all know that basketball is a short part of your life as a player. You might decide to make it a career opportunity by getting into coaching or development or the front office of some franchise, but as that role changes, your role as a family man should always be a steady priority that you want to continue. God is first, and your family is second."

do istih ciljeva i voljni su da daju sve od sebe da ti pomognu da izgradiš program kakav želiš.

› S obzirom na to da dolazite kao predavač, na jednu od najprestižnijih košarkaških klinika u Evropi, koliko pridajete značaja kontinuiranom stručnom usavršavanju? Šta o tom delu trenerskog posla možete poručiti našim trenerima?

– Ako pomisliš da znaš sve, ne treba više da budeš trener. Nikada nećeš znati sve. Mislim da su veliki treneri uvek skromni i mislim da će oni uvek nastaviti da vredno rade i pokušavati da nauče nove načine da podučavaju ovu igru, da pridju igračima i shvate da postoji mnogo različitih načina da se košarka igra. Vi želite da svojim igračima pružite naj-

bolju moguću šansu, makar to podrazumevalo da morate promeniti neke načine na koje vi radite stvari. Oduvek sam verovao u jednostavan pristup, ali takođe verujem da nikad ne smeš prestajati da učiš sve što možeš o košarkaškoj igri.

› Da li pored, tada šest mladih naših trenera koje ste sreli 2004. godine, poznajete nekog od srpskih trenera ili o nekom imate posebno pozitivno mišljenje?

– Svakako sam uživao što sam upoznao te ljude, mogao sam osetiti koliko vole igru i koliko strasno žele da uče. Ja želim da to isto uradim kada dođem u Beograd, imali smo sreće da imamo u štabu čoveka iz Srbije (Dražena Zlovarića) koji je bio veliko pojačanje i lako je osetiti njegovu ljubav prema košarci. ●

BIOGRAFIJA

RIK BARNs

Ove godine, Belgrade Basketball Clinic ima čast da ugosti trenera iz Sjedinjenih Država, gospodina Rika Barnsa, trenutno zaposlenog na Univerzitetu Tenesi gde je prošle sezone počeo da radi sa tamošnjim Volontirima. Barns ima 61 godinu, a trener je postao pre tačno 39 godina kad je postao pomoćnik na Nortstejtu. Pripravnički staž odrađivaće deset godina: slede univerziteti Dejvidson, Džordž Mejson (ovde ostaje najduže kao asistent – pet godina, Alabama i Ohajo stejt. Sa tako zavidnim stažom, 1987. godine počinje raditi kao glavni trener i preuzima isti onaj univerzitet Džordž Mejson na kome je pet godina bio pomoćnik, ali

„fudbalskom“ koledžu i u celoj državi Teksas. Već prve sezone uspeo je da igrajući veći deo sezone sa samo sedam igrača koji imaju stipendiju – i posle skora od 3-8 na početku – pobedi u 16 od preostale 21 utakmice, osvoji konferenciju Big 12 sa dve pobede više od najbližeg pratioca i plasira se u doigravanje. Nekako ne čudi onda da je 2008. treći put proglašen trenerom godine u konferenciji Big 12. Sa 402 pobede i 180 poraza, Barns je uspeo da transformiše Teksas u jedan od najboljih košarkaških programa u SAD. Vodio je Longhornse do prvog mesta u rangiranju 2010. godine, a svih 30 plej-of pobeda u istoriji ovog koledža su njegove. Međutim, problema ima u skor u plej-ofu, u devet od prvih 14 sezona u Teksasu ispadao je od slabije rangiranog tima.

Ukupan skor u plej-ofu mu je 20-20 (18-14 u Teksasu) i jednom je osvojio šampionat konferencije (1994, Providens, Big ist). Mnogi njegovi učenici danas rade u NCAA: Lari Šajat u Vajomingu (bivši Klemson), Denis Felton u Zapadnom Kentakiju i Džordžiji, pre nego što je otpušten, Frenk Hejt u Tulsi (bivši Majami) i Misuriju i Ken Makdonald u Zapadnom Kentakiju.

Prošle sezone je započeo rad u Tenesiju, gde je prvu sezonu, koju američki mediji smatraju sezonom postavljajući temelja ekipe, završio sa skorom 15-19 i postao trinaesti aktivni trener sa više od 600 pobeda.

Mnogo o univerzitetskom treneru govore i nagrade koje su dobili njegovi igrači: Ti-Džej Ford je pomenute 2003. osvojio Nejsmitovu nagradu za igrača godine u NCAA, a bio je igrač godine i za ESPN, Sports Illustrated, Sporting njuz i CBS. Takođe, osvojio je i prestižnu nagradu „Džon R. Vuden“ gde će se naći u društvu Birda, Dankana, Ralfa Sempsona, Denija Ejndža...

Sigurno najveća zvezda koja je rasla pod nadzorom Rika Barnsa je Kevin Durent. U sezoni koju je proveo sa Barnsom, Kej-Di je osvojio sve nagrade koje i Ford, ali i trofej „Oskar Robertson“ koji dodeljuju američki košarkaški novinari još od 1959. godine, trofej „Adolf F. Rap“, nagradu Asošijetted presa za najboljeg igrača godine kao i nagradu udruženja košarkaških trenera NABC za najboljeg igrača 2007.

Pod vođstvom Barnsa, Di-Džej Ogastin 2008. godine osvojio je nagradu „Bob Kouzi“ za najboljeg plejmejкера u NCAA.

se zadržava samo jednu sezonu, poredničku doduše, imao je skor 20-10, no to nije bilo dovoljno za ulazak u doigravanje. Sledi selidba u konferenciju Big ist, postaje šef Providens Frajersa. Pet od šest sezona u Providensu završiće sa pozitivnim skorom, tri puta će se plasirati u NCAA doigravanje i napustiti Providens 1994. godine sa skorom 108-76. Isti godine stiže u Klemson, u konferenciju Atlantik Koust, gde staje raditi sa Tajgersima. Ostaće četiri godine, prve godine postavlja temelje ekipe a sledeće tri se plasira u plej-of NCAA. U sezoni 1996/97 uspeva i da uđe prvi put u šesnaest najboljih univerziteta u SAD. Sa skorom 78-48 završava svoju misiju u Klemsonu.

Najvažniji i najuspešniji period u karijeri Rika Barnsa počinje 1998. kada preuzima Teksas Longhornse iz konferencije Big 12. Barns je tada imao 44 godine i već 21 godinu iskustva. U 17 sezona sa Longhornsim plasirao se u plej-of 16 puta, dva puta ostao na korak od fajnal-fora ispavši u četvrtfinalu, još dva puta bio u osmini finala, a najveći uspeh je ostvario u sezoni 2002/03 kad se plasirao na završni turnir NCAA. Te godine ga je do fajnal-fora vodio najbolji igrač ekipe Ti-Džej Ford, dugogodišnji NBA as, koji je za vreme lokauta nastupao za Zagreb. Smatra se da je Barns uspeo u Teksasu u nečemu čemu se malo ko nadao: razvio je interesovanje za košarku na tradicionalno

Intervju:

FILIP SIMIĆ
MIRKO POLOVINA

› Given the fact that you come as a lecturer to one of the most prestigious basketball clinics in Europe, how important do you think continuing improvement of a coach is and what would be your message to our coaches on this subject?

"If you decide you know it all, it's time to quit. Because you're never going to know it all. I think great coaches are always humble, and I think they always going to continue to work hard to try to learn new ways to teach the game, to relate to players and understand that there are a lot of different ways to play this game. You want to give your players the best possible chance, even if you have to change some of the ways that you do things.

I've always believed in the simple approach, but I also believe that you never stop trying to learn as much as you can about the game of basketball."

› Besides meeting our six, then young, coaches in 2004, do you know any Serbian coaches and do you have especially good opinion about some of them?

"I've certainly enjoyed meeting those guys, and I could sense their love of the game and how passionate they were to learn. I want to do the same thing when I'm there, but we're fortunate enough to have a guy on our staff from Serbia (Dražen Zlovarić), who's been a great addition to our staff, and it's easy to sense his love for the game." ●

This year, Belgrade Basketball Clinic is honored to welcome the coach from the United States, Mister Rick Barnes, currently working at the University of Tennessee where he began working with local Volunteers. Barnes is 61, he became a coach exactly 39 years ago as an assistant at North State. He earned his apprenticeship during ten years at the Universities of Davidson, George Mason (here he stays the longest as the assistant – five years), Alabama and Ohio State. With such an impressive resume, in 1987, he begins working as the head coach taking over at the same university George Mason where he spent five years as an assistant, but stays there only for one season, victorious though, with a 20-10 score, which was not enough for the playoffs. Next, he moves to the Big East conference, becoming the head of the Providence Friars. He finished five from his six seasons in Providence with the positive score, went to the NCAA playoffs three times and left Providence with the 108-76 score. He comes to Clemson in the same year, at the Atlantic Coast conference, where he begins working with the Tigers. He will stay for four years, setting the foundations for the team in the first year and qualifying for the NCAA tournament in the following three. In the 1996/97 season, he manages to enter the Sweet sixteen of the NCAA for the first time. He ends his mission in Clemson with the 78-48 score.

The most important and most successful period in Rick Barnes' career begins in 1998 when he takes charge of the Texas Longhorns in the Big 12 conference. Barnes was 44 years old and already has had 21 years of experience. In his 17 seasons with the Longhorns he went to NCAA tournament 16 times, two times he was stopped at the Elite Eight, two more times he was in the Sweet Sixteen and had achieved his biggest success to date by qualifying for the Final Four in 2003. That year, T. J. Ford led the team to the Final Four, later a long-time NBA player who spent the lockout playing for Zagreb. It is considered that Barnes succeeded at Texas in something no one was expecting: he made a traditionally „football“ college and the state of Texas develop interest for college basketball. In his very first season he managed, playing most of the season with seven players on scholarship – and after a 3-8 start – to win in the 16 of the 21 games remaining, take the Big 12 conference two games ahead of the closest competitor and qualify for

the NCAA tournament. It is no wonder then that he was named the Coach of the year in the Big 12 conference for the third time in 2008. With 402 wins and 180 defeats, Barnes managed to transform Texas into one of the best basketball programs in the USA. He led the Longhorns to number one ranking in the 2010 and all of the colleges 30 NCAA Tournament wins go to him. However, he had trouble in the playoffs, in nine of his first 14 seasons in Texas he was eliminated by a lower seed in the NCAA tournament.

Rick Barnes has an all-time NCAA tournament record of 20-20 (18/14 in Texas) and has once won the post season conference tourney championship (1994, Big East). As far as his coaching tree is concerned, many of his

BIOGRAPHY

RICK BARNES

assistants work in the NCAA: Larry Shyatt in Wyoming (former Clemson), Dennis Felton in West Kentucky and Georgia, before being fired, Frank Haith at Tulsa (former Miami) and Missouri and Ken McDonald in West Kentucky.

Last season he began working in Tennessee, where he finished the season, which American media call the season of laying foundations, with an 15-19 score and became a 13th active coach with more than 600 victories. Much can be said about an university coach in light of the prizes his players have received: T. J. Ford won the Naismith College Player of the Year award in 2003, as well as being Player of the Year for the ESPN, SI.com, Sporting News and the CBS. Furthermore, he won the prestigious „John R. Wooden“ Award, finding himself in the company of Bird, Duncan, Ralph Sampson, Danny Ainge... Surely the biggest star that had been groomed by Rick Barnes is Kevin Durant. In the season he spent with Barnes, KD won every single award Ford had won earlier, but also the USBWA Oscar Robertson Trophy, given by American basketball journalists since 1959, the Adolph Rupp Trophy, Associated Press College Basketball Player of the Year Award as well as the NABC Player of the Year Award in 2007, given by the National Association of Basketball Coaches.

Under Barnes' leadership, D. J. Augustin won the Bob Cousy Award for the best point guard in the college basketball.

The interview:

FILIP SIMIĆ
MIRKO POLOVINA

Veliko poštovanje za srpske trenere

Za trenere je važno da se neprekidno razvijaju i usavršavaju, a Klinika u Beogradu je jedna od najboljih i najjačih. Dušan Ivković je trenirao i odgajio više zvezdanih generacija jugoslovenske i evropske klupske košarke. Od njega su učili najbolji treneri, kao što su Željko Obradović, Ivan Jeremić, Aco Petrović i mnogi drugi poznati treneri iz Srbije, Grčke i Rusije.

Evgenij Pašutin, predavač na ovogodišnjoj BCB, nalazi se u onoj grupi trenera koje s pravom možemo nazvati sportskim prijateljima. Zato smo mu uputili pismo uoči dolaska u Beograd:

- Tim povodom molim Vas da nam pošaljete tekst koji ćemo sa velikim zadovoljstvom objaviti u našem časopisu TRENER, a koji ove godine beleži 20 godina izlaženja u kontinuitetu. Molim Vas da se osvrnete na činjenicu da ste ove godine prvi put predavač u Beogradu. Zatim, s obzirom na to da ste posetili nekoliko naših klinika, molim za Vaše dosadašnje utiske. Vaše mišljenje o srpskim trenerima, sa kojima

ste do sada saradivali i koje naše trenere posebno uvažavate. Koje teme ste, iz Vašeg bogatog iskustva, pripremili, kao i Vaša poruka učesnicima ovogodišnjeg seminara.

Naravno, na odgovor, koji objavljujemo u celini, nismo dugo čekali.

– Učešće na Klinici u Beogradu za mene predstavlja veliku čast. Srpska škola košarke je jedna od najboljih u Evropi. Ja sam imao sreće da i ranije, više puta, učestvujem na Klinici, na poziv Dušana Ivkovića i Ivana Jeremića.

Gajim veliko poštovanje i zahvalnost prema Dušanu Ivkoviću i Ivanu Jeremiću. Dušan je profesor košarke. Od njega sam naučio osnove trenerskog posla, psihologiju, formiranje i vođenje ekipe, organizaciju i vođenje treninga, sprovođenje taktike i strategije, disciplinu na parketu i van njega. Učešće na klinikama mi je proširivalo krug znanja, pomoglo mi da se usavršavam i napredujem u trenerskoj profesiji, zahvaljujući tome što su predavači najbolji svetski treneri koji pripadaju različitim školama i različitim košarkaškim stilovima. Za trenere je važno da se neprekidno razvijaju i usavršavaju, a Klinika u Beogradu je jedna od najboljih i najjačih.

Dušan Ivković je trenirao i odgajao višezvezdanih generacija jugoslovenske i evropske klupske košarke. Od njega su učili najbolji treneri, kao što su Željko Obradović, Ivan Jeremić, Aco Petrović i mnogi drugi poznati treneri iz Srbije, Grčke i Rusije. Sa Ivanom Jeremićem sam zajedno radio i vrlo uspešno saradivao. Ivan je odličan u skautingu i izuzetan u individualnoj pripremi igrača. Poznaje psihologiju. Dušan Ivković je trener čija filozofija počiva na odbrani, osnovu svih njegovih ekipa predstavlja jaka odbrana; takođe i kontrola tempa, jak fizički kontakt i pametan napad. Tu filozofiju sam ja preneo na svoju ekipu. Mnogo je uspešnih srpskih trenera, Željko Obradović, Božidar Maljković, Svetislav Pešić, Duško Ivanović, koji neguju pobedničku košarku.

Želim Klinici i novoj generaciji srpskih trenera mnogo uspeha i pobjeda.

F. SIMIĆ

Great respect for the serbian coaches

Evgeniy Pashutin, lecturer at this year's BCB is in the group of coaches that we can rightfully call our sports friends. This is why we sent him a letter before his arrival to Belgrade.

I'm so delighted for your acceptance of the invitation to be the lecturer in BCB-2016.

For this occasion, please send me the text which I'll be pleased to publish in our magazine TRENER, which celebrates 20 years of continual publishing this year. Please consider the fact that this is your first time to be the lecturer in Belgrade. Also, since you've visited a couple of the clinics of ours, please give me your current impressions. Your opinion about Serbian coaches you've cooperated with so far and what coaches you particularly respect. What selection of subjects did you make? What is your message to the participants of this year's seminar?

As we expected, we did not have to wait long for the answer which we are giving in full.

- To me, participation in the Clinic in Belgrade is a great honor. Serbian basketball school is one of the best in Europe. I was lucky to participate in the clinics a couple of times before, after invitation from Dusan Ivkovic and Ivan Jeremic. I pay so much respect and gratitude to Dusan Ivkovic and Ivan Jeremic. Dusan is the professor of basketball. From him, I've learned the basics

It's important for coaches to constantly develop and improve and the clinic in Belgrade is one of the best and the most qualitative. Dusan Ivkovic has coached and raised several starry generations of Yugoslav and European club basketball. The best coaches have learned from him, coaches like Zeljko Obradovic, Ivan Jeremic, Aco Petrovic and many other well-known coaches from Serbia, Greece and Russia. I

of coaching profession, psychology, forming and running the team, organizing and running of trainings, implementation of tactics and strategy, discipline on and out of the court. Participation in clinics has widened my knowledge, helped me in improving and progressing in the coaching profession, thanks to the fact that the best coaches of the World have their lectures in the clinic, the coaches belonging to different schools and different basketball styles. It's important for coaches to constantly develop and improve and the clinic in Belgrade is one of the best and the most qualitative. Dusan Ivkovic has coached and raised several starry generations of Yugoslav and European club basketball. The best coaches have learned from him, coaches like Zeljko Obradovic, Ivan Jeremic, Aco Petrovic and many other well-known coaches from Serbia, Greece and Russia. I used to work along with Ivan Jeremic and I had an excellent cooperation. Ivan is excellent at scouting and individual preparation of players as well. He knows psychology. Dusan Ivkovic is the coach whose philosophy rest on defense, the base of all his teams is strong defense; as well as the control of tempo, strong physical contact and smart attack. I transferred that philosophy into my team. There are many successful Serbian coaches, Zeljko Obradovic, Bozidar Maljkovic, Svetislav Pesic, Dusko Ivanovic and they all tend the victorious basketball.

I wish the clinic and the new generation of Serbian coaches many victories and successes. F. SIMIĆ

Iz Beograda za Rio

Orlovi

Selektor Aleksandar Đorđević napravio je spisak igrača koji će konkurisati za predstojeći kvalifikacioni turnir u beogradskoj Areni, a kasnije i za Olimpijske igre. Na spisku se nalaze:

Ono što naši najbolji košarkaši nisu uspeeli na poslednjem Evropskom prvenstvu, uspeće, svi se nadamo, u prepunoj Beogradskoj areni od 4. do 9. jula na kvalifikacionom turniru za odlazak na Olimpijske igre u Rio de Žaneiru. Na tom putu, protivnici će nam biti Portoriko, Japan, Angola, Češka i Letonija. Podeljeni u dve grupe ove ekipe boriće se za ulog zvani letnje Olimpijske igre, a u toj igri, najviše šansi ali i najveći teret biće upravo na plećima reprezentacije Srbije. Kažu da se u životu nikada ne treba vraćati unazad. Ali, teško da ima ljubtelja košarke koji ne vraća film u glavi i ne podseća se onih odlučujućih momenta u završnici Evropskog prvenstva u Francuskoj kada je Litvanija bila za nijansu bolja, jača, čvršća od naših „orlova“ i plasirala se u veliko finale. Da je samo jedna lopta ušla, da su samo naši imali malo više koncentracije, da je.....Ne, to je sada iza nas.

U Nemačku i Francusku došli smo kao vice šampioni sveta i normalno je bilo da budemo jedni od favorita i za direktan odlazak u Rio, time što ćemo se plasirati u prve dve ekipe na prvenstvu. Kako u sportu ništa nije zacrtano, već se sve mora potvrditi i na terenu, tog puta nismo uspeeli. Sledećeg hoćemo. Na primer, već u Beogradu. Velikim zalaganjem KSS i njenog predsednika, potpomognutih logistikom i novčanim garancijama srpske države, jedna od kvalifikacionih grupa dodeljena je Beogradu. Ne sumnjamo da je snaga i kvalitet naše reprezentacije takav da bi i na bilo kom drugom terenu osvojila put u Rio ali, svakako, će to biti mnogo izvesnije u grotlu Beogradske arene. Zato, još jednom, sve pohvale KSS, njenom predsedniku i Vladi Srbije. Doduše, senka straha za sudbinu ovog turnira ali našeg tima, nadvila se u nedeljama kada je buktao rat između Evrolige i FIBA pa su se javljale razne informacije o suspenziji Srbije, oduzimanju domaćinstva Beogradu i ko zna šta sve. Kao da nije bilo dovoljno sekiracije što se već ne nalazimo na putu za Rio. Srećom, potvrda da se turnir igra u Beogradu je stigla i našim momcima i selektoru je jedino preostalo da se dobro sprema i da se najzad jedan od brendova ove zemlje, a košarka je to svakako, nađe posle 12 godina na najvećem sportskom događaju na planeti. I ne samo da budemo tamo prisutni već i da se ozbiljno umešamo u borbu za medalje. Naravno, da će svi doći maksimalno spremni i motivisani. I da će selekcije igrati u najjačim sastavima. Amerikanci već najavljuju zastrašujući tim, Španci su prvaci Evrope i još uvek igraju sjajno, iako je ta generacija na zalasku, Litvanija je uvek opasna, Argentina i Brazil mogu svakoga da pobede. Ali, ukoliko i mi budemo u potpunom sastavu, ukoliko zaigraju naši najbolji igrači i iz NBA, ukoliko ne bude nekih „nepredviđenih“ okolnosti oko nekih igrača i ukoliko se maksimalno pripremimo, nema razloga ni da u Rio ne opravdamo onu devizu gde se, pored Amerike, igra najbolja košarka na svetu. Da bi to uradili, treba da pobedimo u Areni. Da to bude svojevrsna uvertira za Rio i da u sledećem broju časopisa „Trener“ na jesen, pišemo o sjajnom rezultatu - medalji iz Rija.

BOŽIDAR MANOJLOVIĆ

Nemanja	Dangubić	Crvena zvezda Telekom	(SRB)
Marko	Gudurić	Crvena zvezda Telekom	(SRB)
Stefan	Jović	Crvena zvezda Telekom	(SRB)
Marko	Simonović	Crvena zvezda Telekom	(SRB)
Rade	Zagorac	Mega Leks	(SRB)
Bogdan	Bogdanović	Fenerbahçe	(TUR)
Nikola	Kalinić	Fenerbahçe	(TUR)
Stefan	Birčević	Partizan	(SRB)
Stefan	Marković	Unikaha	(ŠPA)
Nemanja	Nedović	Unikaha	(ŠPA)
Vladimir	Štimac	Crvena zvezda Telekom	(SRB)
Miroslav	Raduljica	Panatinaikos	(GRČ)
Miloš	Teodosić	CSKA	(RUS)
Nikola	Jokić	Denver Nagets	(SAD)

From Belgrade to Rio

What our best basketball players haven't achieved at the last European championship, they will achieve, we all hope, at the packed Belgrade Arena from July 4th to July 9th at the qualifying tournament for the Rio Olympic Games. On the road to Rio, their opponents will be Puerto Rico, Japan, Angola, Czech Republic and Latvia. Split into two groups, these teams will fight for the prize that are Olympic Games, and in that game, the biggest chance will have, and the biggest burden will carry the national team of Serbia.

They say that in life you should never go back. But there is hardly a basketball fan here who does not play back in his mind the film, reminding himself of the last deciding moments at the end of the European championship when Lithuania were just a little better, tougher and stronger than our „eagles” and went to the finals. If only one ball had gone in, if only our guys had a bit more concentration, if... No, that is behind us now. We went to Germany and France as World Cup finalists and it was natural that we were one of the favorites for direct qualification for Rio by reaching the finals. Since in sports nothing is given, everything has to be earned on the court, we had failed that time. Next time we won't fail. For example, in Belgrade.

Thanks to the great work of the Basketball association of Serbia (KSS) and its president, helped by the logistics and financial guarantees from the Serbian state, one of the qualifying groups was assigned to Belgrade. We have no doubt that the strength and quality of our national team are such that we would have qualified for Rio at any other court, but surely it will be a lot more cer-

tain in the noise of Belgrade Arena. So let us, once more, congratulate the national association KSS, its president and the government of Serbia.

However, a shadow of fear for the destiny of this tournament and our team had appeared while the war was raging between Euroleague and FIBA and all kinds of information were coming about the suspension of Serbia, taking the tournament away from Belgrade and God knows what else. As if there was not enough stress coming from the simple fact that we were not already on our way to Rio. Fortunately, the confirmation that the tournament shall be played in Belgrade arrived and all that is left for our coach and guys is to prepare good for it and finally return one of the greatest brands of this country, which basketball certainly is, to the greatest sporting event on the planet, after 12 years. Not only to be there but to seriously fight for the medals. Yes, everyone will come ready and motivated. Yes, their best teams will play. Americans are already announcing that they will have an intimidating team, Spaniards are European champions and are playing great although their generation has passed its peak, Lithuania is always dangerous, Argentina and Brazil can beat anyone. But, if we play with all of our best players, including the ones from the NBA, and if there are not any „unforeseen” circumstances around some players and we prepare to the maximum, there is no reason that we should not justify in Rio that old saying that the best basketball in the world, after the USA, is played in our country. In order to do that, we must win at the Arena. Make an overture for Rio so that the next time magazine „Trener” comes out we shall write about a great achievement – an Olympic medal from Rio.

Božidar Manojlović

Eagles

The coach of the national team Aleksandar Đorđević has made a list of players for the upcoming Olympic qualifying tournament in Belgrade Arena and for the following Olympic Games.

Totalno drugačije od drugih

Od kako su se prošle godine rastale posle osvajanja zlata na Evropskom prvenstvu u Budimpešti i plasmana na Olimpijske igre u Riju, najbolje košarkašice Srbije su brojale dane do novog okupljanja. Jer, to će značiti da počinje ono o čemu su sanjale od trenutka kada su uzele narandžastu loptu u svoje ruke.

I – počelo je. Naše reprezentativke su se prvi put okupile već 25. maja, kada su učestvovala na turniru u Francuskoj. Prema planu priprema, okupljaće se nekoliko puta u kraćim vremenskim intervalima. Sve zbog „specifične situacije“ koju je objasnila selektor Marina Maljković.

- Jedini smo tim koji ima igračice u VNBA, što znatno otežava moj posao. Dalje, ostali protivnici su imali jače utakmice u periodu od 13. do 19. juna, kada se igrao kvalifikacioni turnir za odlazak u Rio. Bićemo u situaciji u kojoj su naši protivnici imali mnogo više kvalitetnijih utakmica. Ti timovi nisu želeli da zakazuju pripreme utakmice, jer ne znaju da li će proći i ko će se plasirati u Rio. Sve su to stvari koje nam otežavaju posao, zbog kojih nam put neće biti nimalo lak. Pripreme će biti potpuno specifične, vremenski i sa nedovoljnim brojem utakmica, sa igračicama u VNBA.

Time je i „iznućena“ odluka da se reprezentacija okuplja u nekoliko navrata do „zvaničnog“ starta priprema, 10. jula.

- To je jedino što smo mogli da uradimo. Ne treba da zaboravimo ni situaciju da su devojke završile sezone u različitim vremenskim periodima, da su sezone bi-

le dosta šarene, da većina njih nažalost još nema klub za narednu sezonu. Odlazak na turnir u Francusku, gde smo igrali dve utakmice, protiv Japana i Francuske, bio je daleko od idealnog perioda, ali bolje je to nego ništa. Ne možemo da idemo na Olimpijske igre sa tri utakmice.

U hodu je menjala i plan priprema.

- Posle analize turnira u Francuskoj, odlučila sam da uvedem dodatnu nedelju za određeni broj igračica, koje će krenuti sa radom 3. jula. Imamo vremena za rad, moramo da se izborimo sa tim problemima i na meni i stručnom štabu je da nađemo najbolji način kako da sve te probleme koji su zaista veliki, izuzetno otežavajući, umanjimo, da se što manje vide. Jer, u Riju nas čeka krem svetske košarke. O SAD ne bi trebalo da trošim reči, Kanadu poznajem, jer je dosta njih igralo u Francuskoj, Senegal dovodimo u Beograd, da ih vidimo, taj potpuno drugačiji košarkaški stil. Da nam ništa ne bi bilo potpuni šok i nepoznanica. Čeka nas naporno leto. Pokušaćemo da se tim češćim okupljanjem, a bez jakih utakmica, što bolje pripremimo.

Tu su i neke druge stvari koje nemaju veze sa košarkom, ali i te kako ovu akciju čine drugačijom u odnosu na prethodne.

- Tu je sada i dosta akcija vezanih za Olimpijski komitet, cilj nam je da devojke što pre shvate da su one sada deo jednog većeg tima – tima Srbije. Da je Tamari Radočaj saigračica i Nevena Jovanović, ali i Zorana Arunović. To je potpuno druga dimenzija. Potrudimo se da uradimo sve, jer želimo da u Rio odemo maksimalno spremni. **B. KOSTREŠ**

NA KLUPI GALATASARAJA

Ovog leta Maljkovićeve se oprostila sa Lionom. U sledećoj sezoni sa klupe će predvoditi bivšeg evropskog šampiona – turski Galatasaraj.

- Posle tri sezone u Lionu bilo je vreme za nove izazove. Postala sam željna novog iskustva. Drago mi je što sam došla u veliki klub koji je gigant u svim sportskim disciplinama. Svesna sam veličine izazova koji je ispred mene. Galatasaraj je klub koji je naviknut na trofeje i titule. Ambicije ovog kluba su najveće moguće, tako da će i očekivanja biti izuzetno visoka, a ja verujem da mogu da ih ispunim – s pravom je samouverena Marina Maljković.

Totally different than others

Ever since they have separated last year after winning the gold at the European championships in Budapest and qualifying for the Olympic Games in Rio, the best Serbian basketball ladies counted the days until the reunion. This is because that reunion would mean that the thing they've dreamed about ever since they picked up an orange ball into their hands - begins. Our girls gathered for the first time as early as May 25th, when they've participated at the tournament in France. According to the schedule of the preparations, they will gather couple of times in short intervals of time. All because of the "specific situation", as coach Maljkovic explains.

- We are only team that has players in the WNBA which makes my job a lot harder. Furthermore, opponents had played strong games between June 13th and June 19th, during the qualifying tournament for the Olympic Games. It is a fact that our opponents will have more quality games behind them. Those teams did not want to schedule friendly games because they didn't know whether they will go to Rio or not. Those are all things that make our job more difficult, because of whom our job will not be easy. Preparations will be very unusual, extraordinary in the sense of time and with a small number of games, with players in the WNBA.

This is how a decision to have the national team gather a few times until the „official“ start of the preparations, on July 10th, was „forced“.

- It was the only thing that we could do. We should not forget also that the girls have finished their seasons at different times, they had all kinds of seasons from good to bad, and most of them unfortunately still don't have clubs for the next season. Going to the tournament in France, where we have played two games, against Japan and France, happened at the time that was far from ideal for us but it was better than nothing. We cannot go to the Olympics with only three matches.

Plans for the preparations were changed on the go as well.

- After analyzing the tournament in France, I have decided to add an extra week for a certain number of players that will start working at July 3rd. We have enough time to work, we must get through these problems and it is up to me and my staff to find the best way how to make these problems, which are really big and extremely difficult, seem smaller, less visible. Because in Rio, the crème of the world's basketball will be waiting for us. One should not waste words about USA, I know Canada because a lot of them played in France, we will bring Senegal to Belgrade, to take a look at them, their totally different style of basketball. So that nothing should come as a complete shock and unknown to us. The hard summer is front of us. We shall try to prepare the best we can with frequent gatherings but without strong games.

There are also some other things that have nothing to do with basketball, but make this campaign different than the others.

- There is now a number of actions related to the Olympic committee, our goal is make girls realize as soon as possible that they are a part of a greater team now - team Serbia. Realize that Tamara Radocaj teammate is Nevena Jovanovic, but Zorana Arunovic also. It is a totally different dimension. We'll try to do a complete work because we want to go to Rio completely ready.

B. KOSTRES

COACHING GALATASARAY

This summer Maljkovic said goodbye to Lyon. Next season she will coach the former European champion - Turkish Galatasaray.

- After three years in Lyon, it was time for a new challenge. I wanted new experiences. I am glad that I came to a great club which is a powerhouse in all sports. I am aware of the size of the challenge that lays in front of me. Galatasaray is a club that is used to trophies and titles. Ambitions of the club are the highest possible, so the expectations will be very high, and I believe I can fulfill them - says rightfully confident Marina.

Profesor svima i za sva vremena

Kada već nije mogla Arena koja je bila prva ideja Boži Maljkoviću, onda je Pionir logično rešenje. Zna se da ima mnogo onih koji nisu za promene ove vrste, koji su za to da stara imena ostanu ali veličina i uticaj ovih ljudi je veliki, ne samo u našoj već i u svetskoj košarci.

Hram srpske košarke, donedavno Hala „Pionir“ od 23. februara nosi ime legendarnog kosarkaskog trenera – Aleksandar Nikolić.

Najpre, kulturna Hala sportova na Novom Beogradu, a sada i jedan od simbola Beograda, hala „Pionir“. Trend dodele imena naših najvećih košarkaških legendi velikim sportskim objektima nastavio se na najbolji mogući način. Posle velikog Ranka Žeravice, čije ime krasi halu u Novom Beogradu, svoju halu dobio je i Aleksandar Nikolić, „trener svih trenera“ ili „patrijarh jugoslovenske košarke“, kako to često voli da kaže idejni tvorac ove promene i jedan od profesorovih najboljih učenika Boža Maljković. I zaista, ako je iko zaslužio da neka košarkaška hala nosi njegovo ime, to je onda čovek koji je stvarao, sa trojcom svojih prijatelja, jugoslovensku i srpsku košarku, koji je doneo toliko medalja jugoslovenskoj reprezentaciji, tri puta bio evropski prvak sa italijanskim klubom i doneo prvi evropski trofej u našu zemlju i u Crvenu zvezdu.

Kada već nije mogla Arena koja je bila prva ideja Boži Maljkoviću, onda je „Pionir“ logično rešenje. Zna se da ima mnogo onih koji nisu za promene ove vrste, koji su za to da stara imena ostanu ali veličina i uticaj ovih ljudi je veliki, ne samo u našoj već i u svetskoj košarci. Boža Maljković je često govorio da „njegov program ima samo jednu tačku“ a to je da njegov najveći učitelj dobije svoju halu. Pokušavao je u više navrata. Kada se Arena najzad izgradila, činilo se da je stvar rešena. Ko zna kako i zašto, pravila biznisa i sponzorstava presudila su da veli-

ki profa ne ode u Novi Beograd. Maljković nije odustajao i pre izvesnog vremena ponovo je predložio, a aktuelna gradska vlast prihvatila da se „Pioniru“ dodeli ime vrsnog stvaraoca. Kako nam je rečeno u SRC „Tašmajdan“: „Upravni odbor SRC „Tašmajdan“ je 23. 2. 2016. godine doneo odluku da hala „Pionir“ ponese ime osnivača srpske košarke profesora Aleksandra Nikolića i da se zove Hala Aleksandar Nikolić. Mišljenja smo da je ovakva odluka dobar način da se oda priznanje sportistima koji su zadužili srpski sport“.

Tako je stavljena tačka na dvodecenijski napor jedinaca da se oni lično, a i njihova država oduže čoveku bez koga ne bi bilo ni mnogih od njih. Ili bar ne na taj način. Profesor Nikolić nije samo osvajao trofeje na klupskom i reprezentativnom nivou gde god da je radio, za reprezentaciju čak i volonterski. On je unapređivao košarku, menjao igru, način razmišljanja i osnovne postavke u dotadašnjoj igri. Menjao je igru koju je najviše voleo i kojoj je posvetio ceo svoj život. Menjajući košarkašku igru, menjao je i igrače i trenere oko sebe. Činio ih je boljim i većim nego što su do tada bili. S njim su došli i prvi veliki uspesi naše košarke.

Posle su njegovim putem nastavili Ranko Žeravica, Dušan Ivković, Božidar Maljković, Željko Obradović i svi oni koji su u profsoru videli više od svog trenera. Zato je i ova promena imena hale, koja će se, nadamo se, dopuniti i adekvatnom spomen-pločom ili spomenikom ispred same hale, logičan put priče o legendi koja nikada neće prestati da živi.

BOŽIDAR MANOJLOVIĆ

The Professor to all and for all times

Temple of Serbian basketball, until recently the Pionir Hall, from February 23rd bears the name of the legendary basketball coach - Aleksandar Nikolić.

First the legendary Hall of sports in New Belgrade, a now one of the symbols of Belgrade, the Pionir Hall. The trend of naming important sports facilities after our greatest basketball legends has continued in the best way possible. After the great Ranko Žeravica, whose name adorns the hall in New Belgrade, Aleksandar Nikolić, „the coach of all coaches” or „the patriarch of Yugoslav basketball”, as the creator of this change and one of the best Professor’s students Boža Maljković often likes to say, has a hall named after him. Really, if anyone has ever deserved to have a basketball arena named after him, then it was the man who was, along with his three friends, creating Yugoslav and Serbian basketball, who had brought so many medals to the Yugoslav national team, who had been three times European champion with an Italian team and brought the first European trophy to our country and Red Star Belgrade.

Since it couldn’t have been the Belgrade Arena, the original idea Maljković had in mind, Pionir was a logical solution. It is a well-known fact that there are those who are not in favor of changes like this, who argue that old names should stay, but the size and the influence of these men is enormous, not only in our basketball, but in the world as well. Boža Maljković often said that „his program has only one point” which is for his teacher to get a hall of his own. He has tried several times. When

Belgrade Arena was finally built, it seemed that the thing was settled. Who knows how and why, the rules of the business and sponsorship prevailed and the great professor never went to New Belgrade. Maljković never gave up and some time ago he suggested, and the current city authorities agreed, that the Pionir Hall should carry the name of the great creator. Like we were told in the SRC „Tašmajdan”: „The Board of the SRC Tašmajdan has reached a decision on 23. 2. 2016. that the Pionir Hall will carry the name of the founder of the Serbian basketball professor Aleksandar Nikolić and shall be known as the Aleksandar Nikolić Hall. We think that this decision is a good way to give recognition to the sportsmen who have obligated Serbian sport.”

This marked an end to a two decade effort of some people to pay their debt, and the country’s debt as well, to the man without whom many of them wouldn’t be in basketball. Or at least they wouldn’t be here in this way. Professor Nikolić not only won trophies in the clubs and on the international level wherever he worked, and for the national team he even worked pro bono. He improved basketball, changed the game, the way of thinking and basic schemes in the current game. He was changing the game that he loved the most and to which he dedicated his whole life. By changing it, he changed the players and the coaches around himself. He made them better and greater than they were before. First great successes of our basketball came with him.

Afterwards, Ranko Žeravica, Dušan Ivković, Božidar Maljković, Željko Obradović and all those who saw in Professor more than their coach continued down his path. That is why this changing of the Hall’s name, which will, one can hope, be amended with an adequate commemorative plaque or a monument in front of the Hall itself is a logical path of the story about the legend that will live forever.

BOŽIDAR MANOJLOVIĆ

Since it couldn’t have been the Belgrade Arena, the original idea Maljković had in mind, Pionir was a logical solution. It is a well-known fact that there are those who are not in favor of changes like this, who argue that old names should stay, but the size and the influence of these men is enormous, not only in our basketball, but in the world as well.

Treneri određuju model menjanja košarke

Uz poštovanje CSKA na svemu urađenom, ono što se dogodilo u drugoj četvrtini finala bila je posledica činjenice da igrači Fenerbahčea jednostavno nisu igrali odbranu. Naravno, rezultat i ubedljivo vođstvo Moskovljana rezultiralo je i time što su „armejski“ igrali kombinovanu odbranu - meč-ap - sa dosta preuzimanja

U vak spreman za saradnju, iskusni srpski stručnjak - Svetislav Pešić, prihvatio je da za naše čitaoce-trenere iznese, iz stručnog ugla, svoje utiske sa ovogodišnjeg fajnal-fora u Berlinu. Naša zahvalnost legendarnom Kariju se podrazumeva.

- Retko kada se desi da na fajnal-for ne odu ekipe koje imaju najveće budžete poput Fenerbahčea i CSKA, ali je takođe prava retkost da se ne plasiraju Barcelona ili Real. Iako budžeti ekipa imaju težinu, mi treneri kvalitet timova i rezultat posmatramo iz drugog ugla. Na fajnal-for treba da se plasiraju najbolje ekipe i mislim da je u Berlinu ove godine u tom smislu pravda zadovoljena. Sa aspekta kontinuiteta dobrih partija tokom sezone u Evroligi u prestonici Nemačke smo gledali četiri najbolja tima - uvodna je impresija Svetislava Pešića, našeg proslavljenog trenera i prvog stručnjaka Bajerna.

➤ **Uprkos dramatičnim završnicama oba polufinalna meča, da li su o titulu u Evroligi na kraju odlučivali najbolji timovi?**

- Od Fenerbahčea i CSKA se i očekivalo da se nađu u finalu; za svaki rezultat i sam timski i klupski napredak neophodan je kontinuitet, a Željko Obradović i Dimitris Itudis su imali mogućnost da dve godine stvaraju željenu ekipu, razvijaju igrače, napreduju igračko-taktički, istraju u određenim trenerskim principima.

➤ **Kako ste doživeli sam finalni duel i veliki povratak Fenerbahčea iz rezultatskog minusa?**

- Bio sam siguran sam da će Obradović igrati u finalu; tim je igrački napredovao tokom sezone, oni su već u aprilu bili u top formi. Da je Jan Veseli kojim slučajem bio u boljoj situaciji ubeden sam da bi Fenerbahče osvojio Evroligu. Nažalost, Čeh je bio povređen, uspeo je da se oporavi do fajnal-fora, ali u Berlinu nije bio na željenom i očekivanom nivou. U finalu je bio preemotivan, bez neophodne mirnoće da bi iskoristio igračke kvalitete. Obradović mu je i u takvim okolnostima verovao, zbog čega je Veseli i došao u situaciju da bacanja šutira 1/10. To je već pitanje odnosa trener-igrač, odnosno poverenja koje je trener imao u svog igrača, a koje je na kraju rezultiralo time da Fener nije pobedio u finalu.

➤ **Spomenuli ste poverenje na relaciji trener-igrač kao važan faktor, koliko je on bio presudan u timu CSKA na završnom turniru?**

- CSKA je drugačija ekipa u odnosu na Fenerbahče; zasnovana na principima igre na perimetru, tačnije kvalitetima igrača u spoljnoj liniji, u kojoj prednjače De Kolo i Teodosić. De Kolo je proglašen za MVP; može se reći

da je u polufinalu protiv Lokomotive bio najbolji na terenu, međutim u finalu svakako nije. I na njegovom primeru se takođe vidi taj odnos poverenja između trenera i igrača. Lako se moglo desiti da CSKA izgubi finalni meč zbog grešaka koje je napravio De Kolo. Teodosić je svakako bio ključni igrač Moskovljana protiv Fenerbahčea i pojedinac koji je doneo ekipi CSKA titulu prvaka Evrope. Donosio je pravovremene odluke na terenu i to u trenucima kada se meč „lomio“.

➤ **Koliko je opasno kada trener istraje u nameri da istrpi jednog igrača u meču za titulu, zbog svega što je uradio tokom sezone, rizikujući time da ostane bez trofeja?**

- Na pomenutim primerima najbolje se vidi kako izgleda kada trener ima poverenje u svog igrača, koje daje pravo igraču da greši, međutim na tom polju je uvek tanka granica, jer ako imate previše poverenja to može proizvesti neželjeni kontraefekat.

➤ **Zašto je došlo do tako velikog pada u igri Fenera u drugoj četvrtini?**

- Uz poštovanje CSKA na svemu urađenom, ono što se dogodilo u drugoj četvrtini finala bila je posledica

TURKISH AIRLINES
FINAL FOUR
BERLIN 2016

činjenice da igrači Fenerbahčea jednostavno nisu igrali odbranu. Naravno, rezultat i ubedljivo vođstvo Moskovljana rezultiralo je i time što su „arnejci“ igrali kombinovanu odbranu - meč-ap - sa dosta preuzimanja. Onog momenta kada su igrači Fenera počeli da igraju u odbrani sa puno samopouzdanja vratili su se u igru. Samopouzdanje je vrlo bitno, ne samo kada je napad u pitanju, već i igra u odbrani, pogotovo jedan na jedan. Ako te igrač prođe u direktnom duelu onda ti samopouzdanje naglo opada.

► **Kako biste ocenili Laboral kuću i Lokomotivu na završnom turniru?**

- Fenerbahče je sigurno tim koji je najviše napredovao tokom sezone, a tu je i Laboral kuća; Velimir Perasović je uradio sjajan posao u timu iz Vitorije; svakom igraču je odredio mesto u ekipi, omogućivši im da iskažu svoje individualne kvalitete u funkciji tima i u takvom sistemu Janis Bursusis je svakako zaslužio zvanje MVP Evrolige u ovoj sezoni. Grčki centar je dao najveći doprinos ekiponom uspehu Laboral kuće, što se videlo i na fajnal-foru, pogotovo u polufinalu protiv Fenerbahčea. Lokomotiva je tim sa atletski odličnim igračima; ove godine su igrali najatraktivniju košarku, nisu imali velikih padova u Evroligi, u poređenju sa nastupima u VTB. Trener Jorgos Barcokas je nešto kasnije došao u klub, tako da nije previše odlučivao prilikom dovođenja igrača, pošto su neki već angažovani pre nego što je preuzeo vođenje ekipe. Naravno, postojao je plan igre. Mislim da su imali nešto kraću rotaciju za potrebe fajnal-fora.

► **Posle fajnal-fora vladalo je mišljenje da su viđeni neki novi košarkaški principi, naročito u igri CSKA?**

- Nisam video neke nove principe u igri CSKA na završnom turniru. U finalu su posle ubedljivog vođstva došli u situaciju da izgube meč zbog nekih slabosti u igri, ali i zbog toga što je De Kolo donosio neke nerezonske odluke. Važan faktor u finalu, tačnije u rezultatnom povratku Fenera, bila je saradnja Antića i Udoa u centarskoj liniji. Obradoviću je ove sezone možda falio igrač poput Nemanje Bjelice, ali je generalno ekipa mnogo napredovala.

► **Koliko bi u budućnosti u evropskoj košarci mogli da gledamo ekipe poput CSKA koje nemaju klasične centre, a osvajaju najvažnije trofeje?**

- CSKA u sastavu nije imao klasičnu peticu, upali su u problem kada su bili u stanju reakcije na protivničku akciju. Košarka se stalno razvija, menja, napreduje... Promenila su se pravila, „atletika, dinamika, tranzicija je znatno dobila na značaju. Mnogo se brže igra nego ranije (napad-odbrana) i s tim u vezi više se traže pokretljiviji igrači u unutrašnjoj liniji. Janis Bursusis je jedan od retkih klasičnih centara u Evroligi. Suština košarke je balans između spoljne i unutrašnje linije i u okolnostima kada klasični centri odlaze u NBA, treneri više traže petice kvalitetne za igru dva na dva. Boban Marjanović je u najboljim godinama otišao u NBA, dok je recimo Kristas Porzingis to učinio kao vrlo mlad košarkaš, što samo govori o tome da klasičnih centara ima sve manje na Starom kontinentu ali i u NBA. Igrači visine 222 centimetra postaću vremenom specijalisti; zaduženi za određene zadatke: da kontrolišu skok, naprave blokadu.

► **Da li to znači da ćemo u budućnosti biti svedoci igre u kojoj će veća odgovornost biti na nižim igračima?**

- Kao u Evropi, tako i u NBA postoji tendencija igre u kojoj na unutrašnjim pozicijama imamo igrače koji nisu dominantni u igri leđima ka košu, ali zato u sastavu postoje bekovi i krila podjednako sposobni da igraju licem i leđima ka košu. Budućnost košarke činiće igrači visine između 195 i 210 centimetara dok će ostali biti igrači zadatka. Danas momak sa 14-15 godina, visine dva metra, mora da nauči kompletnu tehniku; primeri centara poput Duenjasa, kojeg sam trenirao u Barceloni ili Marjanovića jesu igrači koji u budućnosti neće biti nosioci igre, već specijalisti određenog zadatka.

► **Možete li da napravite i neku ilustraciju slične prirode na mestu beka?**

- Tandem plejmejкера Fenerbahčea Dikson - Slukas primer je onoga što nas u budućnosti očekuje. Dikson je nizak, ima važnu ulogu u timu, jer doprinosi promeni ritma, ubrzava igru, pogotovo u tranziciji, dok je Slukas kompletniji plejmejker, obavlja više poslova u samoj igri, defanzivno je kvalitetniji. Vrhunski organizator igre mo-

REPREZENTACIJA

Naravno, iskoristili smo razgovor sa trenerom Pešićem, da čujemo njegove utiske i o reprezentativnoj selekciji. - Naša reprezentacija ima sve što joj je potrebno, ali i ostali konkurenti takođe deluju popunjeno na svim pozicijama. Posedujemo kontinuitet, entuzijazam, koji naročito emituje selektor Đorđević, timski duh, željni smo pobeda... Važno će biti da svi igrači klupske sezone završe zdravi i da se stave na raspolaganje selektoru. Ukupno gledano, mislim da su svi naši reprezentativci tokom sezone napredovali, počevši od Bogdanovića, Raduljice... Obojica su napredovali individualno igrajući u vrhunskim klubovima, istakao je Pešić.

Fenerbahçe je sigurno tim koji je najviše napredovao tokom sezone, a tu je i Laboral kuća; Velimir Perasović je uradio sjajan posao u timu iz Vitorije; svakom igraču je odredio mesto u ekipi, omogućivši im da iskažu svoje individualne kvalitete u funkciji tima i u takvom sistemu Janis Bususis je svakako zaslužio zvanje MVP Evrolige u ovoj sezoni

ra da ima osećaj i znanje kako da napravi balans između igre u tranziciji i pozicionog napada. U Evropi je tendencija da se kao u NBA ligi u pozicionom napadu igra brže, sa manje blokova i dodavanja.

➤ **Da li je kontrola promene ritma možda i najvažniji segmenat u modernoj košarci?**

- U narednih 20 godina košarka će se sigurno tako razvijati da neće ličiti na hokej u kojem nema promene ritma. Tranzicija će biti vrlo bitan segmenat, tražiće se poeni ispod koša bilo na način da mali igrač iskoristi lednu tehniku ili visoki na niskom postu. Suština će se odnositi na promenu ritma u čemu će uloga pleja biti od velikog značaja. Organizator igre moraće tačno da zna kada je tranzicija, a u kojim situacijama poziciona igra.

➤ **Delite li utisak da će u skladu sa tim i uloga trenera dobiti na dodatnoj težini?**

- U svemu tome uloga trenera biće izuzetno bitna. Njegov posao neće zavisiti samo od želja za angažovanjem pojačanja i uklapanjem u celinu, već i od sposobnosti da napravi tim od košarkaša koje ima na raspolaganju. Osnovna funkcija trenera je da igrača učini boljim nego što je bio. Nažalost, danas je takva situacija da trener nema mogućnosti da više godina radi u jednoj ekipi

i da stvara tim i igrače. Situacija nije ni približna onoj u fudbalu gde imamo primer Humelsa, štopera u zrelih godinama, koji je po odlasku iz Borusije Dortmund sa Bajernom potpisao ugovor na pet godina. U evropskoj košarci takvih slučajeva nema. Ugovori se potpisuju na maksimalno dve sezone; igrači imaju klauzule o odlasku u NBA posle svake godine i to otežava posao trenerima.

➤ **Koliko su našu treneri spremni da se prilagode novim tendencijama?**

- Treneri određuju model menjanja košarke. Naši treneri su i danas među najboljim stručnjacima na svetu, pritom ne mislim samo na stariju garnituru, već i na mlade stručnjake koji dobro rade svoj posao i puno doprinose razvoju igrača. Veoma je bitno da trener u timu ima košarkaše spremne da menjaju navike, napreduju, ujedno se lakše uklapajući u sistem. Danas je tendencija da su u slučaju pobeđe svi zaslužni i da svi znaju da objasne razloge trijumfa, međutim ako se izgubi, onda samo jedan čovek objašnjava razloge izgubljenog meča, a to je poraženi trener. Živimo u vremenu u kojem je moto „moderna košarka je košarka pobednika“ i to otežava posao treneru koji želi da stvara igrače i unapređuje ukupnu košarkašku igru.

➤ **Zvezda je ove sezone, uprkos novim tendencijama, imala dvojicu klasičnih centara. Da li u tom kontekstu kaska za promenama, iako plasman u top 8 Evrolige to ne pokazuje?**

- Zvezda i Mega, kao i Partizan prethodnih sezona, imali su dobar balans između spoljne i unutrašnje linije. Zvezda je ove sezone sa Cirbesom i Štimcem imala dobra rešenja u igri dva na dva. Obojica nisu dominantni u igri leđima na niskom postu, ali su zato odlični u „piku“. Sigurno da bi i trener voleo da je i ove sezone imao Marjanovića pa kada zatreba da mu spuste loptu na niskom postu. Zvezda je imala sreće da je igru organizovao Stefan Jović. On je ove sezone napravio veliki iskorak; generalno su svi dosta napredovali, ali je poseban pečat ostavio Jović. Odlično je organizovao igru, značajno je unapredio „pik“ što se videlo i u četvrtfinalu Evrolige protiv CSKA. Mislim da Zvezda, u seriji na tri meča, bolje nije mogla da igra, zaključio je Svetislav Kari Pešić.

NEMANJA MARKOVIĆ

Uspesi dizali motivaciju

Dругu sezonu zaredom Dejan Radonjić je stavio trenerski potpis na duplu krunu Crvene zvezde. Beograđani su u oba takmičenja imali furiozan finiš, 2-0 i 3-0 protiv Cedeвите i Mega Leksa u plej-ofu ABA lige, te 6-0 u regularnom delu, 2-0 u polufinalu protiv Mega Leksa i 3-1 u finalu nad Partizanom, put do trofeja je izgledao lak. Trofejnik stručnjak koji je stao uz rame crveno-belim trenerskim velikanima. Međutim, ističe da „kovanje“ duple krune nije bilo tako lako kao što izgleda sa strane.

- Tokom letnje pauze smo promenili značajan deo igračkog kadra, mnogi su otišli, drugi došli. Takođe, ubrzo posle podbacivanja lopte na prvim utakmicama u sezoni, ostali smo, na nekoliko meseci lišeni pomoći Mitrovića i Dangubića, zbog težih povreda - priseća se Radonjić teškog početka, u kojem je velika armija navijača želela uspešan nastavak niza započetog prvom triplom krunom.

A ispred Dejana i tima bilo je, s obzirom na značajne promene koje su stvorile drugačiji ambijent, uklapanje u homogenu celinu i to kroz neprestano igranje na dva fronta - jadranskom i evroligaškom.

- Bili smo svesni da je neophodno vreme da složimo kockice, takođe bilo je i poraza koji su sastavni deo igre, pogotovo u toj prvoj fazi dok se igrači još „pronalaze“ u igri. Rešenja smo tražili u izuzetnom radu i posvećenosti momaka košarci, spremnih da napreduju, da iz dana u dan budu bolji. I bili su bolji, što su pokazali i rezultati, ne samo u ABA ligi, nego i Evroligi, u kojoj smo drugu godinu zaredom preskočili prvu fazu.

Oko Nove godine, sastav je bio kompletiran i Zvezda je mogla da se spremi za šampionski sprint čija se brzina prvo ogledala u Top 16 fazi Evrolige u kojoj je Zvezda nizala pobede nad evropskim gigantima vredne četvrtfinala, pre koga je očekivala završnica regionalnog takmičenja.

- Plasmanom među 16 ispunili smo jedan od ciljeva sezone, ali verovali smo u sebe da možemo više, što smo na kraju i uradili. Nismo, ipak, želeli tu da stanemo, nego smo nastavili da nadgrađujemo svoju igru, da igrači podižu i individualan kvalitet, a ujedno ga podrede timu koji je, posle plasmana u četvrtfinale Evrolige osvojio ABA ligu.

Međutim, Zvezda se nije „zasitila“ odbranom pehara regionalnog takmičenja u kojem je bila direktna pozivnica za Evroligu sledeće sezone. Uz tri odlična meča sa budućim evropskim šampionom, CSKA, usledio je „stampedo“ do finala domaćeg takmičenja.

- Sa svim tim uspesima rasla je i naša motivacija, pa iako smo u finale zakoračili sa velikim brojem utakmica u nogama nastavili smo naporno da radimo.

Partizan je bio ne dobar, nego odličan u odlučujućim mečevima za nacionalnu titulu, ali i moji momci su odigrali odlično i na najbolji način krunisali još jednu izuzetno uspešnu sezonu.

Dok se sećanjima vraća u prethodne mesece, Radonjiću je teško da odluči koji je bio ključan momenat. Dodaje, bilo ih je mnogo.

- Zaista je to nemoguće izdvojiti, jer je sezona bila izuzetno duga, naporna, ali na kraju i uspešna. Odigrali smo preko 70 utakmica. A u takvim ritmu, kada se utakmice nižu na dva, tri dana, važan je kontinuitet.

Đ. MATIĆ

NE DELIMO IGRAČE NA STRANCE I DOMAĆE

Obično, posle osvajanja velikog trofeja, što ABA liga nesumnjivo jeste, ne samo zbog veličine regiona iz kojih dolaze timovi, nego i evroligaške ulaznice, zna da dođe do pada u igri, posebno kod internacionalaca. Ali, ovog puta to se nije desilo u crveno-belom timu, čiji je trio - Maik Cirbes (MVP

finala), Tarens Kinsi i Kvinsi Miler, imao značajnog udela u podizanju srpskog pehara.

- Već sam rekao da smo kao tim imali veliku motivaciju, koja se nadgradila na naš kvalitet. Sva trojica su izuzetni profesionalci, kao uostalom i svi drugi prvotimci. Stručno, ne delimo igrače na strance i domaće, već samo na one koji mogu da ne samo košarkaški već i karakterno doprinesu napretku ekipe.

Zvezdini koraci od sedam milja

Od ekipe koja se u sezoni 2014/15, borila za opstanak u elitnom društvu, Zvezdašice su došle do trofeja, pa i finala plej-ofa

za ženskog košarkaškog kluba Crvena zvezda je veoma uspešna sezona. Sve mlađe selekcije ovog tima osvojile su prva mesta na završnim turnirima. Seniorke su stigle do finala plej-ofa, ali su prethodno u klupske vitrine vratile pehar pobjednika Kupa, i to posle 12 godina pauze.

Na taj način izabranice trenera Dragana Vukovića dobile su samo za sebe stranicu istoriji najtrofejnijeg ženskog košarkaškog kolektiva u regionu.

Crveno-bele su na završnicu otputovala skromnih želja. Samo da daju sve od sebe. Doduše, ne u polufinalu, jer im je u duelu sa Vrščem ipak pripadala uloga favorita. Međutim, kako je Vrbas u polufinalu izbacio ekipu Radivoja Koraća, Zvezdi je put do trofeja bio otvoren.

Aleksandra Katanić i drugarice su to umele da iskoriste. Zato su na centru dvorane CFK „Drago Jovović“ u Vrbasu podigle dragoceni pehar.

Dragan Vuković, trener crveno-belih dama, je bio vrlo svestan koliki put je njegov tim prešao za samo godinu dana. Od ekipe koja se u sezoni 2014/15. borila za

opstanak u elitnom društvu, yvezdašice su došle do trofeja, pa i finala plej-ofa.

Vraćajući film na završni turnir Kupa, koji nosi ime jednog od najboljih trenera koje je Srbija imala, Vuković je rekao:

– Bio je to jedan od najbolje organizovanih turnira Kupa, posebno ako se ima u vidu da se takmičilo u novom formatu sa četiri ekipe. Čitav događaj će sigurno značiti za popularizaciju ženske košarke.

Dragan Vuković se prisetio i finala u kome je njegov tim lako došao do pobjede.

– Bilo je evidentno da se Vrbas mnogo istrošio u polufinalu protiv Koraća. Tada je pokazao da David zaista može da sruši Golijata. Na neki način, posao nam je bio olakšan, jer se u igri Vrbase osećao umor. Naš jedini zadatak bio je da u finalnom meču uložimo mnogo energije. To smo i učinili, zaključio je Vuković.

S obzirom na njihovu mladost i način na koji napreduju, neće se dugo čekati ni na šampionski pehar.

B. KOSTREŠ

Bez poraza do pehara

Košarkašice Radivoja Koraća u sezonu su ušle sa velikim ambicijama. Igrale su na tri fronta i na svima napadale najviši plasman - u Regionalnoj ligi, domaćem takmičenju, Kupu Milana Cige Vasojevića. Međutim, ispostavilo se da im ligaški sistem takmičenja više prija od finalnih turnira.

Posle odličnih partija u MŽRKL, otputovale su u Podgoricu na fajnal-for, sa željom da makar ponove prošlogodišnji uspeh i dođu do finala. Imale su i lepe šanse da tu urade. Međutim, posle drame u polufinalu, stale su pred Medveščakom. Morale su u borbu za treće mesto koje su i osvojile. Što jeste lep uspeh, ali je, ipak, ostao gorak ukus.

Potom je došao na red Kup Milana Cige Vasojevića. Korać je u Vrbas otišao kao apsolutni favorit. Međutim, i tu je stao već na prvom koraku.

Zato su „Žučkove naslednice“ jako želele da odbrane titulu šampiona Srbije. U toj nameri su i uspele.

U finalnoj seriji tri puta su savladale Crvenu zvezdu. To je značilo da su do titule šampiona države stigle bez poraza u domaćem šampionatu. Posle 22-0 u ligaškom delu, sa 2-0 su u polufinalu izbacile Vršac, potom sa 3-0 savladale Crvenu zvezdu. Sve to je uspeh učinilo daleko većim, a sve njih - igralice i trenere - mnogo ponosnijim.

Takav je - neizmerno ponosan - bio i Miloš Pavlović, trener Radivoja Koraća, po osvajanju titule, o čemu je posvedočio i za Trener.

- Ta titula je značajna iz više razloga. Iako mnogi misle da kod nas cveta cveće, to baš i nije bilo tako. I kod nas je, kao i u većini klubova, teška situacija, ali nismo dozvolili da nas to slomi. Osim toga, u završnicu domaće lige ušli smo sa sećanjem na prethodna dva završna turnira i ta dva poraza u polufinalu. Devojke su uspele sve to da prebrode. Skupili smo se i uspeli da iznesemo sezonu do kraja.

Bilo je tu još stvari koje su uspeh ekipe Radivoja Koraća učinile i većim.

- Stvarno je bilo naporno. Igrali smo na tri fronta. Ako se ne varam, odigrali smo preko 65 utakmica. U finiš smo ušli veoma umorni, ali i željni pobeđe, zbog svega što se dogodilo u prethodnim borbama za medalje.

Pavlović je još jednom želeo da naglasi:

- Posebno mi je drago što smo ovaj pehar osvojili bez poraza u domaćem šampionatu.

Tako je pehar namenjen najboljoj ekipi u Srbiji i treću godinu zaredom ostao u vlasništvu Radivoja Koraća. Sledi odmor, pa nova sezona, novi izazovi. Maltene kreće se ispočetka.

B. KOSTREŠ

FINALE PLEJ-OFA

Prvi meč

Radivoj Korać 84
Crvena zvezda 59

Drugi meč

Crvena zvezda 51
Radivoj Korać 62

Treći meč

Radivoj Korać 73
Crvena zvezda 63

Igra centara na

Igra na low postu je veoma bitna i to ne mora da bude samo igra visokih igrača, na low postu mogu igrati i oni na bekovskim pozicijama koji dominiraju visinom, snagom ili tehnikom (npr. Satoranski iz Barselone ili Milenko Tepić). Na osnovu iskustva koje sam stekao kroz rad u KK „Partizan“, gde je težište igre bilo na centrima, mi smo se velikim delom bavili i selekcijom igrača koji takvu igru mogu da iznesu.

Sama tema igre na low postu je veoma široka i putem ranijih predavanja koje su na trenerskim klinikama držali Žarko Vučurović, koji sjajno radi sa visokim igračima, i Dejan Milojević, mogli smo da vidimo širok spektar centarskih tehnika (koraka, zakoraka, igre iz driblinga, itd.). Taj deo tehnike koji se tiče zakoraka i načina šuta na koš nazvao bih „završnicama“ kako bih mogao da podelim igru na low postu. Na ovom predavanju ja se neću baviti tim delom centarske tehnike, iako mislim da je bitan deo. Mi ćemo se baviti, pre svega, borbom za poziciju na low postu, tj. svim onim što prethodi završnici. Bavićemo se zauzimanje jedne dobre pozicije unutar reketa, što bi bilo najbolje, ili pozicije na ivici reketa da bi egzekucija mogla da usledi bez driblinga ili sa što manje driblinga (jedan ili dva). To je deo tehnike o kome ću govoriti, sve preko toga izlazi iz okvira današnje teme.

U današnjoj košarci u Evropi uloga i značaj centara preko 210cm se, nažalost, smanjuje. Svi znamo da je košarka igra visokih igrača, ali tih visokih igrača u Evropi ima vrlo malo. S druge strane, potreba za igračima od dva metra na poziciji centra, tzv. *under size* je nepresušna. Možemo da razmišljamo zašto je to tako. Hoćemo li da se odrekemo low post igre i da se usredsredimo na neke druge tipove igre kao što su igra blokova bez lopte (screen igra) ili pick and roll/pop igra koja preovlađuje u današnjoj evropskoj košarci. Taj način igre (pick and roll) prevladava jer se tako stiče najveća prednost na terenu. Moje mišljenje je da se u Evropi suočavamo sa problemom da sve što „vredi“ u smislu fizičkih predispozicija, a pre svega visine i snage koja je preko potrebna za borbu u reketu, odmah odlazi u NBA ligu. Možemo da vidimo Bobana Marjanovića, s kim sam imao priliku da radim i u reprezentaciji 2008, kako u zrelih košarkaškim godinama (28 godina) napreduje u segmentima koji su kod njega osporavani, a to su brzina trčanja i brzi roll. Vidimo da je kroz rad u jednom od najboljih klubova na svetu (San Antonio) uspeo da u velikoj meri poboljša te elemente.

Mi danas nemamo igrače sa kojima možemo da razvijamo low post u igru. Kroz razgovor sa kolegama i anali-

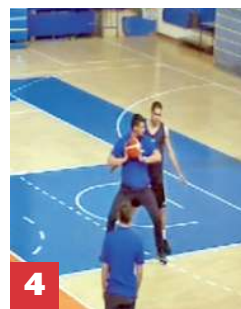
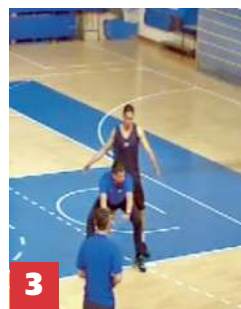
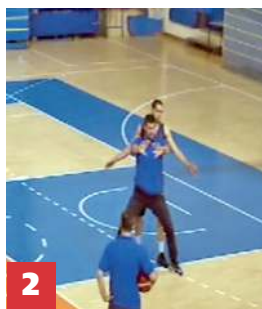
zom igre dolazimo do zaključka da mi nemamo igrače koji mogu da naprave prednost u igri 1 na 1 spolja. Isti problem imamo i u igri na low postu. Nemamo igrača koji kroz igru na niskom postu, sa ili bez lopte, može da napravi prednost. S obzirom da nemamo prednost spolja i prednost na niskom postu današnja evropska košarka se više svodi na pick and roll igru kroz koju pokušavamo da steknemo prednost. Stoga prednost stičemo igrom spolja ili rolom u dubinu koji bi bio inicijalna kapisla za pomoć sa strane, nakon koje bi pasom na slobodnog igrača na strani došli do šuta ili close out situacije. Danas su skoro svi spot up šuteri (sa dve noge na zemlji), dok mali broj može sam sebi da napravi šut. Ako obrnemo situaciju i imamo npr. visokog igrača, koji svoju igru neće graditi van reketa gde može doći do pomoći sa prvog pasa, udvajanja sa kapice ili čeonu linije, koji će svojom tehnikom, snagom i visinom napraviti poziciju u centru reketa, desiće se potpuno ista situacija kao da igrate pick and roll! Kao i kod pick and roll igre desiće se skupljanje odbrane i mogućnost napada da se kroz dodavanje pronade slobodan igrač. Međutim, kod prijema lopte iz pick and roll igre visoki igrač mora da bude tako tehnički i taktički obučen da svojim napadom izazove pomoć. Postavlja se pitanje da li on tu pomoć, koja je najčešće udvajanje, ume da valorizuje. U takvim situacijama to je najčešće dodavanje slobodnom igraču jer smatramo da će doći do pomaganja.

S druge strane, ako uzmemo primer građenja pozicije igrača bez lopte u srcu reketa koji nema loptu, a uspe da se izbori za dobru poziciju i primi pas - u tom slučaju odbrana neće imati mogućnost da ga zaustavi u realizaciji. Uzmimo primer Nikole Pekovića koji je godinama bio dominantan u igri bez lopte i građenju dobrih pozicija za koš. Kada bi on primio loptu u srcu reketa, a bez jake strane pomoći, u velikom procentu to bi bio koš. Da bi zaustavili takvog igrača da lagano poentira, moramo da pomerimo stranu pomoći pre nego što primi loptu. Praktično, tada imamo istu situaciju kao iz pick end rola, a da na tog igrača nismo igrali! Samim pasom na igrača od koga je dolazila pomoć mi smo opet u situaciji za šut ili close out.

Činjenica da nemamo igrače koji stiču prednost igrom 1 na 1, ni spolja ni unutra, nameće se zaključak da je u današnjoj košarci najmodernija odbrana pick end rola preuzimanje! Nakon preuzimanja, to je najčešće igra 1 na 1 spolja, i pokušaj nalaženja slobodnog igrača prodor-pas igrom. Visoki igrač, u tim situacijama, najčešće ne dobije loptu ili je dobije van reketa. Samim tim što je dobio loptu van reketa, njegovog igrača leđima traži sku-

Po mom mišljenju krucijalna stvar, a donekle zapostavljeno je da se centar bori za poziciju! Postoje naravno razlozi zašto se to ne radi.

Prvi razlog je strah ili bežanje od kontakta iako se za tu poziciju podrazumeva da voliš kontakt. Kod igrača na spoljnim pozicijama postoje različite završnice kojima se izbegava kontakt kao što su npr. floater, step back, step side itd. dok se kod igrača na unutrašnjim pozicijama podrazumeva da moraš da budeš u kontaktu. Onog trenutka kad visoki igrač nije u kontaktu znači da je daleko od svoje odbrane što znači da odbrambeni igrač „jede“ taj prostor i to znači da je napadač daleko od koša i daleko od pozicije odakle je najopasniji po koš

low post

pljanje odbrane ili udvajanje i traženje slobodnog igrača dodavanjem.

Po mom mišljenju, ključna stvar je, a donekle zapostavljena, da se centar bori za poziciju! Postoje, naravno, razlozi zašto se to ne radi. Prvi razlog je strah ili bežanje od kontakta, iako se za tu poziciju podrazumeva da igrač želi kontakt. Kod igrača na spoljnim pozicijama postoje različite završnice kojima se izbegava kontakt kao što su floater, step back, step side i druge, dok se kod igrača na unutrašnjim pozicijama podrazumeva da mora da bude u kontaktu. Onog trenutka kad visoki igrač nije u kontaktu znači da je daleko od svoje odbrane, a to znači da odbrambeni igrač „jede“ taj prostor i da je napadač daleko od koša i od pozicije sa koje je najopasniji po koš.

Drugi razlog su nedovoljno strpljivi igrači na spoljnim pozicijama koji odmah zovu visokog igrača u pick and roll. Vrlo je bitno da se visoki igrač koji traži loptu i bori se na niskom postu „ispoštuje“, jer ta borba zahteva mnogo energije i veštine na malom prostoru. Igrač u borbi na niskom postu svojim radom nogu i ruku treba da ostvari poziciju za prijem lopte, što je mnogo teže nego igračima na spoljnim pozicijama. Naravno, pored svega drugog, treba napraviti selekciju igrača kome se dodaje lopta na niskom postu, a kome ne.

● Mesto prijema lopte za igru na low postu

Van reketa - kako bi Amerikanci nazvali „beskućnik“. Ova pozicija obično predstavlja uvod u neku novu akciju. Na primer, pick and roll nakon povratnog pasa koji se vrlo teško brani ili igra blokada na strani pomoći.

Na ivici reketa - tzv „podstanar“. Srednji post - kako bi dali sebi mogućnost napada ka čeonj liniji i ka sredini. Pozicija centra treba da bude između lopte i koša (dodavač na 45°)

U centru reketa - tzv „svoja kuća“. To je pozicija koja treba da nas zanima i gde bi najviše voleli da primimo loptu.

● Situacija kada je lopta na 45 stepeni na strani visokog igrača

Cilj napadača treba da bude da mu priđe što bliže i naterano odbranu da prebaci težinu na pete, jer se odbrana u toj situaciji slabije kreće i nema mogućnost skoka sa pete.

Prva faza je ulazak licem ka odbrambenom igraču i tzv. zaveslaj rukom (slika 1), koja je bliža čeonj liniji sa namerom da nateramo odbrambenog igrača da pomeri glavu i gornji deo trupa unazad.

Druga faza je okret ka lopti i borba za poziciju. Prva

reakcija nakon okreta nije da krenemo ka lopti, nego da zaštitimo prostor koji smo osvojili gurajući odbranu ka košu. Taj prostor ćemo sačuvati tako što ćemo krenuti lopaticama ka odbrambenom igraču sa rukama ispruženim za prijem lopte (ne skroz ispruženim, slika 2).

Treća faza je faza prijema u kojoj napadač, u trenutku kada lopta koja ide ka njemu dodirne pod, pravi pokret grudima ka lopti, a zadnjom unazad (nepomerajući noge) i pokušava da onemogući odbrambenog igrača da dođe do lopte pre njega (slika 3). Nakon prijema, lopta se dovodi do visine brade sa široko raširenim laktovima i pogled prvo ka čeonj liniji pa ka sredini (slika 4). Po prijemu lopte pogled bi za trenutak trebalo da bude usmeren ka čeonj liniji (odatle najčešće stiže udvajanje), a zatim u sredinu.

● Situacija kada je lopta na kاپici i ide ka poziciji odakle napadač treba da primi loptu (ide ka 45°)

Napadač je okrenut prema lopti, i dok je lopta u letu napadač pravi dva koraka kako bi došao u što bolju poziciju za prijem lopte. Bitno je da drugi korak, ako je moguće, bude preko noge odbrambenog igrača. Ukoliko odbrana to ne dozvoli to će biti 3/4 odbrana na niskom postu. U toj poziciji tražimo od napadača da svoj lakat gura u pazušnu jamu odbrambenog igrača sa savijenim laktom i dlanom okrenutim ka gore tj. ka podlaktici odbrambenog igrača (slika 5).

Ako napadač ne uspeva da odmah primi loptu protiv takve odbrane onda ne želimo da se i dalje bori za prijem nogom preko noge odbrambenog igrača jer će u tom slučaju biti daleko od koša. Želimo da napadač brzim i snažnim pivotom oko noge koja je bliža košu (prednjim pivotom) dođe u poziciju da primi lob pas. Napadač pokušava da radom nogu gura odbrambenog igrača prema lopti kako bi sebi obezbedio prostor za što bezbedniji lob pas (slika 6). Napadač napušta kontakt sa odbranom onog trenutka kada je lopta u fazi leta iznad njegove glave jer time smanjujemo mogućnost za presecanje dodavanja.

U situaciji da odbrana ne reaguje posle pivota i ostane daleko, tražimo od napadača da napravi još jedan pivot i napravi snažan kontakt sa odbrambenim igračem postavljajući stopalo između nogu odbrambenog igrača i opet otpočne borbu za prijem lopte (slika 7).

U suprotnoj situaciji, kada posle pivota odbrana reaguje i priđe napadaču u kontakt, tada tražimo da napadač napravi prekorak (stajnom nogom) i pokuša da

Drugi razlog su nedovoljno strpljivi igrači na spoljnim pozicijama koji odmah zovu visokog igrača u pick and roll. Jako je bitno da se visoki igrač koji traži loptu i bori se na niskom postu „ispoštuje“ jer ta borba zahteva puno energije i veštine na malom prostoru. Igrač u borbi na niskom postu svojim radom nogu i ruku treba da ostvari poziciju za prijem lopte, što je mnogo teže nego igračima na spoljnim pozicijama. Naravno da pored svega treba napraviti selekciju igrača kome se dodaje lopta na niskom postu, a kome ne.

9

10

Sve ove stvari mogu da se nadgrade informacijama koliko dugo se centri zadržavaju u bloku kod pick and roll igre, a kod različitih odbrana koje se koriste (izolacija, drop, step out itd.). Dalje, da se centri obuču kako idu u roll i kojim načinom primaju loptu u kojoj poziciji (roll kod side pick and roll-a, elbow p'n'r, top p'n'r itd.). Svi ti elementi spadaju u igru bez lopte. Zatim, kretanja centra kada je na strani pomoći kod pick and roll igre.

postavi nogu preko noge odbrambenog igrača. U toj situaciji on traži da primi loptu opet bliže košu tj. u centru reketa (slika 8).

Ukoliko se desi da i posle prekoraka napadač ne ostvari poziciju za prijem lopte jer je odbrana u boljoj poziciji, tražimo od napadača da snažnim zakorakom i kontaktom sa odbranom ostvari ponovo poziciju i prostor za prijem lopte. Zakorak se vrši oko noge kojom smo prethodno pravili prekorak. Još jednom treba napomenuti da i dalje lopaticama i zadnjicom treba da ostvarimo kontakt i ne dozvolimo presecanje dodavanja od strane odbrambenog igrača (slika 9).

● **Situacija kada je lopta na strani pomoći (45°) i dolazi na kapicu**

Prvi zadatak za napadača je da bude aktivan još dok je lopta u fazi leta ka poziciji kapice jer u suprotnom neće biti u situaciji da primi loptu na poziciji gde želimo da je primi (bliže košu). Do trenutka prijema lopte na kapici napa-

mo pre prijema lopte. Time želimo da pre svega smanjimo razdaljinu između odbrane i onda poslednjim korakom napravimo kontakt i prostor za prijem lopte.

● **Situacija kada je lopta na strani pomoći (prelazak centra sa jedne na drugu low post poziciju bez korišćenja screen-a)**

U prvoj situaciji navešćemo pokušaj prijema lopte bliže čeonj liniji. Opet kao i kod prethodnih situacija tražimo od napadača da sa svojom kretnjom prvo priđe bliže odbrambenom igraču, a onda sa svojom kretnjom nogama i rukama ostvari povoljnu poziciju za prijem. Pokušava davanjem daljom rukom od koša da skrene pažnju odbrane koja mora da ima u perifernom vidu i napadača sa loptom (zbog pomoći na njegov prodor) i napadača bez lopte. Zatim, pravi dva poketa rukama koji se rade na drugom koraku, a to su sklanjanje podlaktice odbrambenog igrača i zaveslaj preko njegovog tela kako bi ostvario dobru poziciju za prijem. Pokret nogama i telom ostaju isti kao

20

21

dač treba da napravi tri koraka od kojih su prva dva kratka dok je poslednji (ulazi u kontakt sa odbranom) duži, sa znatno širim stavom i nižim težištem tela (slika 10).

U prvoj situaciji odbrana bi trebalo da bude u 3/4. Iz te pozicije napadač posle prijema može koristiti širok spektar napadačkih opcija (drop step sa i bez driblinga, fade awaz itd.).

U drugoj situaciji, ukoliko odbrana nije odreagovala, napadač će biti u poziciji za pola tela ispred (slika 11). Pored dve prethodno navedene situacije može da se desi i da odbrana bude skroz iza napadača (slika 12).

Sve tri situacije zavise od prostorne prednosti koju ostvari napadač u zavisnosti od odbrane. Vrlo bitna stvar pre prijema lopte je rad nogu i tri koraka koja pravi-

što smo ranije naveli u tekstu (noga preko noge odbrane, plečke u kontakt, pa zatim zadnjicom) (slika 13).

Odgovor odbrane bio bi zatvaranje linije dodavanja radom nogu i telom. Napadač u toj situaciji pravi leđni pivot oko noge koja je bliža odbrambenom igraču pokušavajući da ostvari bolju poziciju za prijem lopte ka sredini reketa (slika 14).

U drugoj situaciji navodimo pokušaj prijema lopte u sredinu. Radom nogu prilazimo odbrani i zatim pravimo pokret daljom rukom od koša kojom potiskujemo podlakticu odbrambenog igrača na dole, a drugom rukom (bliže košu) pravimo zaveslaj i pokušavamo da izborimo poziciju ispred odbrambenog igrača radom nogu (slika 15).

Nastavak, ukoliko ne izborimo poziciju za prijem bi

14

15

16

bio leđni pivot (oko noge bliže odbrambenom igraču) - grudima okrenuti ka čeonj liniji (slika 16).

● **Hi - Low saradnja u situaciji kad igrač ne može da primi loptu sa 45°**

Centar ne može da primi loptu na niskom postu jer je odbrana nogom i telom ispred napadača i na liniji dodavanja. U takvoj situaciji napadač pravi leđni pivot (dok je lopta u letu) oko noge koja je bliža odbrambenom igraču. Snažnim pivotom (nepomerajući bližu nogu) pokušava da obezbedi prostor za prijem lopte tako što će da sedne na nogu odbrambenog igrača (kontakt lopaticama i zadnjicom se podrazumeva) i opet ostavi odbranu iza sebe (slika 17).

Ako odbrana odreaguje i pomeri se tako da bude u front odbrani, onda od napadača tražimo da nogama i izguravanjem odbrambenog igrača obezbedi prostor za lob dodavanje sa kapice. Tehnika pravljenja pozicije je ista kao kod lob dodavanja sa pozicije 45 ° (slika 18).

njegov odbrambeni igrač pregresivno izašao na pomoć i odmah pravi prednji pivot nogom koja je bliža lopti i dobija loptu blizu koša (slika 20). Ova situacija se ne dešava često, ali je treba napomenuti.

Slična je situacija i kada visoki igrač u odbrani stoji u liniji sa igračem koji postavlja blokadu (screen). Odgovornost visokog odbrambenog igrača je da niski igrač po izlasku iz blokade ne napravi „curl „. U toj situaciji napadač pravi isti pivot kao i u prethodnoj situaciji samo što ovoga puta telom i nogama ne dozvoljava svom odbrambenom igraču da se vrati u poziciju bliže košu (slika 21).

Situacija kada lopta ode na niskog igrača koji je izašao iz blokade i primio loptu na 45°. Po izlasku iz blokade (niskog igrača) tražimo da visoki igrač na niskom postu napravi leđni pivot i obezbedi sebi poziciju za prijem lopte što bliže košu (slika 22).

Dešavaju se situacije u odbrani kada visoki odbrambeni igrač ostavlja prostor između njega i napadača koji

Nadam se da će izložene situacije nekome od trenera koristiti i da će moći da ih primene u radu sa svojim igračima i ekipama. Naravno, nije moguće primeniti ih u radu s malom decom (zbog specijalizacije po pozicijama), ali sa kadetima i starijim uzrastima svakako može.

Sledeća situacija bi bila da napadač nije obezbedio prostor za sigurno lob dodavanje i da se nalazi blizu koša. U napadu insistiramo da se lopta opet vrati na 45°, a u takvoj situaciji pokušavamo da sa leđnim pivotom oko noge koja je bliža odbrambenom igraču ostvarimo poziciju za siguran prijem lopte što bliže košu (slika 19).

● **Pravljenje pozicije kroz igru blokada (izlazna blokada za niske igrače)**

Još jedan način za građenje pozicije je kroz igru blokade. Daćemo primer izlazne blokade za niske igrače (horizontalne) na izlasku iz tzv. dijamanta kada je lopta kod napadača na kapici.

Prilikom izlaska iz blokada napadač je uočio da je

postavlja blokadu (tzv. džep), a u svrhu prolaska odbrambenog igrača između njih. Tražimo od napadača da po prolasku kroz džep odbrambenog igrača napravi prekorak (ili dva koraka ako je predaleko odbrambeni igrač) ka svom odbrambenom igraču i „pojede“ taj prostor kako bi sebi obezbedio što bolju poziciju za prijem lopte (slika 23).

Nadam se da će izložene situacije nekome od trenera koristiti i da će moći da ih primene u radu sa svojim igračima i ekipama. Naravno, nije moguće primeniti ih u radu s malom decom (zbog specijalizacije po pozicijama), ali sa kadetima i starijim uzrastima svakako može. ●

Priredio

ĐORĐE VARAGIĆ,
viši košarkaški trener

Seminar za ponos

TRENERSKI DANI 2016

iskustava i zašto da ne – lepog provoda. Ta vremena su se preselila u istoriju i većina onih koji su bili u Šumicama, te dane i ne pamte.

Onda je došao period kada su Trenerski dani počeli da gube na kvalitetu, interesovanju, ugledu i postajali su nužno zlo – tak da bi se overila licenca. Naravno potreba za takvim seminaru nikada nije gubila na značaju. Naprotiv, potreba za stručnim usavršavanjem je konstanta bez čega se ne može napredovati i biti uspešan. Međutim, Trenerske dane je, pored sve težeg materijalnog položaja svih pa i trenera, narušavao i nerad. Poseban doprinos toj „nizbrdici“, što je na prvi pogled paradoks, jeste odluka da se Trenerski dani „vežu“ za mesto održavanja finalnog turnira kadeta ili junior. I kao što je put do pakla popločan dobrim namerama to se desilo i u ovom slučaju. Bez namere da povredimo sjajne domaćine nekih ranijih Trenerskih dana, definitivno je potvrđeno, da u našoj maloj i siromašnoj državi, u ovim uslovima, jedino u Beogradu možemo imati uspešne (čitaj masovnu posećenost) Trenerske dane. Verovatno je to i tužna činjenica isto kao što je ne zamislivo napraviti ovakav seminar od tri dana, ali je činjenica i to bi i svakako i narednih godina trebalo imati u vidu. Zato su dobro došli i seminari po regionima, ali da neširimo temu.

Vratimo se ovogodišnjim Trenerskim danima kao pozitivnom fenomenu koji vraća veru u ukupan sistem stručnog usavršavanja. Prosto su ljudi iz organizacije bili zatečeni, jer je u momentu kada je prvi predavač Miodrag Kića Rajković, trebalo da počne sa predavanjem i kada je sala u Šumicama već poprilično bila popunjena, u holu je, za neophodno prijavljivanje, čekalo još stotinka trenera. Bio je to, ispostavilo se, mali propust, ali i prijatno iznenađenje koje raduje.

Dakle, organizator, UKTS, samo može poželeti da se ovaj trend, kada su Trenerski dani u pitanju, nastavi.

Međutim, kao i sve ostalo ni ovaj uspeh nije došao sam po sebi. Uloženo je nogo truda u organizaciju. Pokazalo se i ovoga puta, kao što smo rekli o mestu događanja, kada su predsednik Udruženja i Upravni odbor, direktno uključeni u organizaciju, bilo koje aktivnosti, pa i ove, sve štima mnogo bolje. Praksa nas opominje, što ne mora da znači i u buduću, da kada se sve prepusti samoj kancelariji, kvakitet je znatno niži i ispod nivoa ugleda Udruženja.

Naravno, kada bismo sve analizirali, da prostora za unapređenje, i to u nekim vrlo važnim delovima aktivnosti ima, ali to je već posao Upravnog odbora.

Zaključimo sa onim što, pored svega izrečenog, najviše imponuje kao utisak sa ovogodišnjih dana, a to je zadovoljstvo onih kojima je se seminar namenjen. Vaš izveštac sa ovog događaja, koji već dvadeset godina nije propustio ni jedne Trenerske dane, nije čuo toliko komplimenata na račun seminara Trenerski dani, kao što je to bilo ovoga puta.

Sve nas to hrabri i obavezuje za nove obaveze i izazove. Prvi takav veliki ispit je BCB 2016.

Uz sve čestitke koje je organizator zaslužio za Trenerske dane, imamo pravo da se nadamo prepunoj sali u Šumicama i za, pomenuti, predstojeći veliki događaj.

M. P. P.

Zaključimo sa onim što, pored svega izrečenog, najviše imponuje kao utisak sa ovogodišnjih dana, a to je zadovoljstvo onih kojima je se seminar namenjen.

Trenerski dani su naš stručni seminar sa dugom tradicijom. Već ta činjenica, sama za sebe, govori o posebnoj specifičnoj težini koju on ima za stručno usavršavanje trenera koji rade sa mlađim kategorijama.

Zato s punim pravom možemo reći da je ovogodišnji seminar – Trenerski dani 2016, zaslužio sve komplimente, i to pre svega onih kojima je i namenjen – trenera, učesnika seminara.

Ako je tehnička organizacija rutina koja se, s obzirom na pomenutu tradiciju – podrazumeva, ključna stvar za uspeh je izbor predavača i tema.

Vaš izveštac sa ovog događaja, koji već dvadeset godina nije propustio ni jedne Trenerske dane, nije čuo toliko komplimenata na račun seminara Trenerski dani, kao što je to bilo ovoga puta.

Ovoga puta, 21. maja, u SC Šumice, svoje teme izvanredno su uradili predavači:

Miodrag Rajković – „Razvijanje kontranapada ulazak u rani napad sa osnovnom idejom saradnje visokih igrača“.

Vlade Jovanović – „Obuka igrača na poziciji niskog posta“ i

Prof. dr Saša Jakovljević – „Motorička priprema mladih košarkaša“

Organizatoru svakako imponuje činjenica da je ovogodišnjem seminaru prisustvovalo oko 600 trenera. Podsetimo, kada je prošle, posle mnogo slabijih godina, na isti seminar došlo oko 400 trenera, to se smatralo izuzetnim uspehom, što je u Treneru zabeleženo. Šta onda reći za ovu godinu.

Vratimo se malo u istoriju „Trenerski dani“ su dobili ime po činjenici da su trajali po dva-tri, pa i više dana. Bilo je to mesto okupljanja, usavršavanja, druženja, razmene

Lopta opet skakuće po „avliji“

Košarkaška lopta vratila se tamo gde joj je mesto. Na beogradskoj Paliluli, gde se spajaju ulice Zdravka Čelara i Preradovićeva, ponovo će se radati neki novi asovi igre pod obručima! Posle skoro četvrt veka, konačno je ovog proleća otvorena nova, mala, ali funkcionalna dvorana za kojom su vapile generacije košarkaša OKK Beograda, praktično stalnih „beskućnika“. Celokupan sportsko-poslovni centar sa bogatim sadržajima nosi ime Radivoja Koraća, legendarnog košarkaša ovog kluba, jednog od najboljih strelaca koje je ova zemlja imala, reprezentativca... U popularnoj „avliji“ i levoruki Žučko načinio je pre više od šest decenija svoje prve korake. I tu krenuo u košarkašku orbitu, a na tom prostoru radali su se mnogobrojni asovi kluba slavne istorije, okićenog sa četiri titule prvaka tadašnje Jugoslavije.

Jedna ne baš previše lepa priča, zahvaljujući entuzijazmu i upornosti brojnih poslenika sporta i politike, dobila je ipak svoj srećni završetak, na radost svih kojima je košarka u srcu. A sve je počelo još sada daleke 1992. godine, kada se krenulo s planom izgradnje objekta na nekadašnjem otvorenom stadionu OKK Beograda. Protok vremena je čudo, u sukobu si bili vlasnici, investitori, izvođači radova, pa su sporovi stigli i u sudove.

- Svi smo dugo čekali ovaj trenutak, a sada je 2016. Na ovom mestu igralište je izgrađeno još 1956, kada je klub dobio zemljište od opštine Palilula. Bilo je to ste-

čiste mladih, mi smo se svih tih godina borili za popularnost i što brži razvoj košarke, ne samo u Beogradu, već i Srbiji i Jugoslaviji. Prošlo je ovde mnogo igrača i igračica, radale su se titule, stasavali reprezentativci, ali i stvarale ljubavi, s prilično nostalgije, prepunih emocija koje naviru, govorio je Bora Stanković, dugogodišnji generalni sekretar FIBA, ali i najuspešniji trener OKK Beograda, koji je ovom klubu doneo tri titule prvaka, dva kupa, jedno polufinale Kupa šampiona Evrope... I dan-danas legendarni Bora je ostao „klonfer“, čovek kome je ovaj klub zanavek u srcu.

Kada je objekat bio zapušten, a nije se nazirao kraj, u pomoć je pritekla opština Palilula, koja je sada praktično vlasnik i upravljač. Klub u kome je ponikao, nije zaboravio ni Zoran Radović, bivši reprezentativac i generalni sekretar KSS, sada visoki uglednik u FIBA. Zahvaljujući njegovom i Stankovićevom uticaju FIBA je donirala završetak radova sa 200.000 švajcarskih franka. Da se sve završi, a SC „Radivoj Korać“ konačno oživi i u svom najvažnijem, košarkaškom delu. Lopta, ona narandžasta, opet se vratila tamo gde joj je i mesto u nekoj daljoj i bližoj istoriji. Skakutaće u toj novoj dvorani po vasceli dan. Neki novi klinci poći će stopama Koraća, Erkića, Gordića, Sije Nikolića, Trajka Rajkovića, pa kasnije Blaža Kotarca, Stojanovića, Kneževića, Žičića, Simendića, Radovića...

Neko novo vreme stiglo je od ovog proleća u Koraćevu avliju...

S. PETROVSKI

SABOR KOŠARKE I LEGENDI

A, na konačnom otvaranju, koje su dugo svi čekali, pravi sabor košarkaških legendi, ne samo ovog kluba. Okupili su se igrači skoro svih generacija OKK Beograda, ranije Metalca i BSK, ali i brojni poklonici košarke, bivši reprezentativci, funkcioneri i treneri. Preko hiljadu duša na jednom mestu. Istorija igre pod obručima na jednom mestu. Čast da prvi probaci loptu kroz obruč dobije Milan Gordić, jedan od najboljih igrača koje je ovaj klub iznedrio, Koraćev saborac. Pripomagali su mu Ivačković, Pazmanj, Knežević, Vlade Đurović...

Šta je zapravo talenat? To je u košarci sposobnost učenja novih pokreta. Znači videti neki pokret ili nekoliko njih i uspešno ih ponoviti.

Rad sa mladim

Košarka je divna, jednostavna, igra za pametne ljude. Sve se dešava na malom prostoru, veoma brzo, tako da igra zahteva brzo razmišljanje i koncentraciju. Dobar košarkaš treba da je hrabar, pametan, talentovan, skladno građen za košarku – visok i pošten, da poseduje individualnu tehniku i znanje kolektivne taktike, da bude jaka moralna ličnost koja neće u porazu klonuti. Trener Ranko Žeravica je rekao: „Ako vidite da je neki mlad košarkaš loša ličnost, ne dozvolite mu da bude vrhunski igrač, zato što će biti negativan primer za ostale mlade koji će se identifikovati sa njim.”

Kako dečaku ili devojčici pomoći u razvoju da dostignu svoj maksimalni nivo kao košarkaši? Jednom prilikom su pitali Dušana Ivkovića: „Kako ste uspeali da stvorite takve vrhunske košarkaše kao što su Divac, Paspalj, Bodiroga i ostali?” Genijalni košarkaški trener Ivković je odgovorio: „Veliki košarkaši se ne stvaraju, oni se rađaju. Ja sam samo pomogao tim mladim košarkašima da dostignu nivo, koji im je njihov talenat omogućavao.”

Zbog toga je vrlo važno da trener prepozna talen-

tovanog dečaka ili devojčicu i pomogne im da „dohvate zvezde”. Selekcija se nameće kao najvažniji element rada sa mladim košarkašima.

● SELEKCIJA: FIZIČKE PREDISPOZICIJE

Antropometrija je nauka koja se bavi proučavanjem dimenzija ljudskog tela. Elementarno poznavanje te nauke nam pomaže da odaberemo pravu decu za košarku. Prvo, treba izabrati visoku decu. Svaki sport zahteva specifičnu telesnu konstrukciju. Primera radi, fudbaleri su nižeg rasta i težište tela im je nisko. Verovatno dvojica najboljih fudbalera u istoriji su Maradona visok 165 cm i Mesi visok 170 cm. Za košarku su potrebni visoki ljudi koji imaju dugačke ruke i velike šake.

Još je Vitruvius – rimski arhitekt iz prvog veka pre nove ere proučavao dimenzije ljudskog tela. Na osnovu njegovog traktata je Leonardo da Vinči nacrtao sliku koju mnogi danas nazivaju Vitruviusov čovek. Kada pogledamo Leonardov crtež primećujemo da je raspon ruku jednak visini tela. Raspon ruku (*arm span*) treba podeliti sa visinom i ako je rezultat tog deljenja veći od 1,01, ta osoba ima jedan od uslova za bavljenje košarkom.

Na primer, ako je mladi košarkaš visok 184 cm, a raspon ruku 194 cm, deobom ova dva broja dobija se $194 : 184 = 1,054$ što je veće od 1,01 pa zaključujemo da mladić ima dobar preduslov za bavljenje košarkom.

S druge strane, treba izračunati i vertikalni dohvata sa obe ruke. To se meri tako što se mladi košarkaš okrene licem prema zidu i podigne obe ruke maksimalno uvis.

Ako pomenuti košarkaš, visok 184 cm, ima vertikalni dohvata sa obe ruke 240 cm, deobom ta dva broja dobija se $240 : 184 = 1,30$. Potrebno je da ovaj količnik za košarku bude veći od 1,28.

Veoma je bitno da osim raspona ruku izmerimo i vertikalni dohvata sa obe ruke. Neki ljudi imaju veliki raspon ruku, ali zbog izduženog vrata i velike glave imaju, kako mi to nazivamo, „spuštena ramena”, pa im je vertikalni dohvata manji.

Neobično je važno da košarkaš ima i veliku šaku da bi lakše šutirao, hvatao i vodio loptu, driblao. Prosečna veličina muške šake je 18,9 cm, a ženske 17,2 cm.

Opšte je prihvaćeno da čovek kao ljudsko biće rođenjem počinje da raste i konačnu visinu dostiže sa 19 godina. Devojčice završavaju rast u 16 godini. Veoma je važno da izračunamo koliko će dečak ili devojčica biti visoki kada završe rast. Jedna od metoda koja se koristi za predviđanje visine je statistička metoda. Višedecenijskim merenjem visine dece u toku njihovog razvoja došlo se do brojeva koji označavaju visinu u procentima u odnosu na visinu koju će pojedinac imati kada završi rast. Ti brojevi se nazivaju koeficijent rasta. Postoje tablice u kojima se to može videti. Primera radi, dečak od dve godine je visok 48,6% od očekivane visine sa 19 godina, dok je devojčica od dve godine visoka 52,2% od očekivane visine sa 16 godina. Znači da je koeficijent rasta za dečaka od dve godine 48,6, a za devojčicu od dve godine 52,2. Koeficijent rasta za dečaka od 11 godina je 81, a za devojčicu od 11 godina 87,2.

košarkašima

Kako da izračunamo očekivanu visinu dečaka od 11 godina visokog 162 cm?

Iskoristićemo formulu :

$$(Visina / koeficijent rasta) \times 100 = \text{očekivana visina}$$
$$(162 \text{ cm} / 81) \times 100 = 200 \text{ cm}$$

Koristeći tabelu koeficijenta rasta i primenjujući formulu možemo predvideti visinu svih mladih košarkaša različitog uzrasta.

● SELEKCIJA: TALENAT

Šta je zapravo talenat? To je u košarci sposobnost učenja novih pokreta. Videti neki pokret ili nekoliko njih i uspešno ih ponoviti. Naknadnim ponavljanem pokreta usvojiti ga kao svoj da postane deo individualne tehnike. Novak Đoković je najbolji teniser sveta. Volimo da gledamo kako pobeđuje. S druge strane, na internetu vidimo kako Novak imitira Nadala, Šarapovu, Serenu Vilijams... Đoković „snima“ njihove pokrete i na duhovit i šarmanan način ih oponaša. To nedvosmisleno govori koliko je Novak talentovan i inteligentan, jer lakoću uočavanja i oponašanja pokreta i smisao za humor imaju samo talentovani i pametni ljudi. Zbog toga treba tražiti mladog košarkaša koji može da napravi štos i proturi loptu tamo gde se niko ne nada (Vlade Divac, Miloš Teodosić, Nikola Jokić, Nemanja Bjelica).

● RAZVOJ

U toku rasta postoje dva perioda kada se novi pokreti lako uče. Nazivamo ih periodom prvog i drugog učenja. Period prvog učenja je pre puberteta, a drugi period lakog učenja je po završetku puberteta. U toku puberteta dolazi do brzog rasta tela. Izdužuju se kosti ruku i nogu, a mišićna masa se još nije dovoljno razvila da bi lako pokretala povećane poluge (ruke i noge). Zato deca tokom puberteta izgledaju trapavo i teže uče nove pokrete. U tom periodu je veoma bitno obratiti pažnju na intenzitet treninga. Deca rastu i potrebno im je više vremena za oporavak. Veoma je važno pratiti da li dečaci i devojčice koje treniramo pravilno rastu. U slučaju da primetimo neki problem u njihovom rastu treba da potražimo pomoć lekara specijaliste. Na šta treba posebno da obratimo pažnju? Na deformitete kičme i nogu.

Najčešći deformiteti kičme mogu biti: kifoza (Kypnosis), skolioza (Scoliosis), lordoza (Lordosis). Kod nogu se mogu pojaviti deformiteti u obliku „O“ ili „X“ nogu.

Danas je sve više dece sa ravnim tabanima. To naoko deluje bezazleno, ali osobe sa ravnim tabanima imaju problema i u svakodnevnom životu, a kamoli u sportu. Ovde pomažu vežbe za ravne tabane i posebni sportski ulošci za ravne tabane koji se stavljaju u patike.

● INTELIGENCIJA (KOŠARKAŠKI IQ)

Kod selekcije mladih košarkaša insistiramo na sportskoj inteligenciji. Inteligencija je sposobnost nalaženja rešenja u novonastaloj situaciji, za koju nismo naučeni. To se najčešće događa u igri. Treba pronaći rešenje koje nismo imali na treningu u procesu učenja. Tu se ogleda veličina pravih majstora, koji igraju mimo svih košarkaš-

kih pravila i prave sopstvena pravila koje kasnije ostali uče. I sva veština igre u odbrani je da stavi napadača u situaciju koju ranije nije imao na treninzima i učio kako da reši.

Genijalni trener Slobodan Piva Ivković je govorio : „ Mi treneri ništa nismo pronašli. Sve su pronašli izuzetno talentovani igrači, a pametni treneri su gledali kako to ti genijalci rade pa su onda učili one manje talentovane igrače.“ Tako je ne samo govorio, nego i radio Piva Ivković. Učio je centra Miluna Marovića kretnje Karim Abdul Džabara (Jabara), bekove - fintu glavom i oklevajući (hesitation) dribling Pina Đerđe, krila - prijem lopte jednom rukom iz kontakta sa odbranom i skok šut kao što je radio Lari Bird. Danas to kažu korak nazad i skok šut (step back jump shot).

● TRENING

Mladi košarkaši na treninzima treba mnogo da rade na igri jedan na jedan. Ko ne može da nadigra svog direktnog odbrambenog igrača taj ne može da igra košarku. Nadigrati svog odbrambenog igrača i poentirati, a ako vas preuzme neko drugi onda asistirati. To je zajedničko za fudbal, rukomet i košarku. I ako se prisetimo dana iz osnovne ili srednje škole konstatujemo da su isti momci igrali za tim škole fudbal, košarku i rukomet.

Neophodno je da trener mladim košarkašima ukazuje važnost školovanja i sticanja znanja kako bi mogli da se zaposle. Ne mogu svi da postanu vrhunski košarkaši i da žive od košarke. Bitno je da postanu dobri ljudi i da rade neki častan posao, zasnuju porodicu, a košarku mogu i dalje da vole i budu deo te lepe igre, kao gledalac, sudija ili sportski radnik.

Kod mladih košarkaša ne treba vršiti ranu specijalizaciju po mestima u timu. Preuranjeno je nekoga zato što je malo više izrastao postavljati na centarsku poziciju. Možda kasnije neće mnogo da poraste. Zato je bitno izračunati očekivanu visinu mladih košarkaša. Nikada ne bi Dejan Bodiroga (204 cm), Nemanja Bjelica (209 cm), Toni Kukoč (207 cm) bili igrači kakvi jesu da su ih njihovi treneri Tanjević, Pešić i Maljković gurnuli ispod koša i naučili samo leđnu tehniku i poluhorog. Za mlade košarkaše je najbolje da igraju napad sa pet ljudi spolja (five out) i da pasom i kretnjom kroz reket ili kontra-blokom prave mogućnost za prijem lopte i poentiranje. Fleks (flex) napad je takođe dobar za mlade košarkaše jer se svaki igrač može naći na mestu centra, krila ili beka. Najgore je kada mladi košarkaši igraju akcije kao prvi timovi.

Kao što znamo danas svaki tim igra pick&roll i ako mladi košarkaši igraju taj napad onda kao proizvod imamo da visoki mladi košarkaši kada dođu u prvi tim ne znaju mnogo toga. Ne znaju da šutnu sa poluodstojanja ili za tri poena. Ne znaju da driblaju i dodaju loptu. Na znaju da igraju licem prema košu i da reše situaciju jedan na jedan. Znaju samo da naprave blok i da se spuste prema košu ili da sa bezbroj driblinga igraju leđima prema košu. Ako želimo da imamo novog Divca moramo razvijati mlade visoke košarkaše koji znaju da šutiraju, driblaju, prodiru, jednostavno da budu „unutrašnji plejmejker“

Kako dečaku ili devojčici pomoći u razvoju da dostignu svoj maksimalni nivo kao košarkaši? Jednom prilikom su pitali Dušana Ivkovića: „Kako ste uspeali da stvorite takve vrhunske košarkaše kao što su Divac, Paspalj, Bodiroga i ostali?“ Genijalni košarkaški trener Ivković je odgovorio: „Veliki košarkaši se ne stvaraju, oni se rađaju. Ja sam samo pomogao tim mladim košarkašima da dostignu nivo, koji im je njihov talenat omogućavao.“

ovaj prodire ka košu. Pretpostavka je da na treningu koji traje 90 minuta 15 minuta se ponavlja ova vežba. U trenerskom žargonu za ovu se vežbu kaže dvojica na loptu naskok u desno, ulaz u levo i horog. Ako pretpostavimo da je igraču za prijem lopte, naskok i prodor potrebno pet sekundi, za minut će da uradi šestponavljanja. Za 15 minuta će da uradi 90 puta. Ako treniraju četiri puta nedeljno, uradiće 360 puta za nedelju dana. Za mesec dana 1.440, a za sedam meseci će preći magičnu brojku od deset hiljada ponavljanja. Pogledajmo dole na tabeli kako izgleda kada 16 igrača trenira na osam koševa i kako to izgleda kada 16 igrača trenira na samo dva koša.

Vremenski period	Broj ponavljanja	
	Osam koševa	Dva koša
Minut	6	1,1
15 Minuta	90	22
Nedeljno	360	88
Mesečno	1440	352
Sedam meseci	10080	2464

Vidimo da se radom na većem broju koševa postiže mnogo veći broj ponavljanja i brže uči košarkaška tehnika.

Za igru u odbrani nije potreban talenat. Da bi neko igrao odbranu nije neophodno da zna da šutira, dribla i dodaje. Za igru u odbrani je potrebno samo malo pameti i vežbi košarkaškog stava. U radu sa mladim košarkašima ne treba preterivati sa trčanjima bez lopte i na radu na košarkaškom stavu i odbrani. Čak i kondicione vežbe treba raditi sa loptom na terenu. Ima mnogo takvih vežbi. Ako u radu sa mladim košarkašima insistiramo na teškim kondicionim i odbrambenim vežbama rastećemo pametnu i talentovanu decu. Ostaće da treniraju samo vredna, uporna i poslušna deca, koja nemaju predispozicije da postanu vrhunski košarkaši. Konačno, svi treneri u ekipu uzimaju košarkaše koji mogu da postignu 20 ili više poena, a ne one koji igraju dobro odbranu. U periodu od 1973. do 1980. godine svaki stanovnik Jugoslavije je znao prvu postavu reprezentacije: Kićanović, Slavnić, Dalipagić, Čosić, Jerkov. Za tih osam godina oni su bili tri puta evropski prvaci, jednom prvaci sveta i jednom drugi na svetu i jednom olimpijski pobednici i jednom drugi na olimpijadi. Na klupi je sedeo jedan Mirza Delibašić i povremeno ulazio u igru, dok najbolji strelac finalne utakmice Kupa šampiona Žarko Varajić (postigao protiv Injisa u finalu 45 poena) nije imao nikakve šanse da uđe u igru. Trener te reprezentacije Jugoslavije Aleksandar Nikolić, verovatno do danas najbolji evropski trener, govorio je za pet vanzemaljaca koji su činili prvu postavu reprezentacije: „Samo da ih nateram da malo igraju i odbranu“.

Na kraju da kažemo koja je najvažnija osobina odličnog košarkaša. On je hrabar, pravi moderni vitez, spreman da u odlučujućim momentima utakmice preuzme odgovornost i odluči pobednika. I da ponovim šta sam čuo od jednog velikog američkog trenera: „Sistem i taktika nikada ne pobeđuje već dobar igrač“. Gledao sam njegovo predavanje. Pokazivao je „zipper“ napad, u kome bek šuter posle dobijanja lopte treba da šutne i ubaci trojku. Mladi igrači su izveli taj napad i bek šuter je ubacio trojku. Trener je radosno rekao: „Ti ćeš od mene da napraviš trenera. Mogu ja da nacrtam kakav hoću napad, ako igrač ne može da ubaci ja sam loš trener, ako ubaci ja sam odličan“. ●

kao što su to Pau Gasol i Dirk Novicki. Mislim da je Nikola Jokić baš taj pravi unutrašnji plej, koji će u tandemu sa spoljašnjim plejom Milošem Teodosićem činiti čuda. Samo jedna napomena. Miloš Teodosić ima sada 29 godina, a na vidiku ni jedan mlađi igrač nije blizu njegovih kvaliteta. To bi sada trebalo da bude prioritet. Pronaći novog Teodosića. Možda je tu negde, ali ga treba uočiti.

Za svaki trening potrebno je da trener napravi plan treninga, u koji će uneti vrste vežbi, njihovu dužinu i razlog zbog čega se radi određena vežba. Trening treba planirati u zavisnosti od perioda u kome se tim nalazi (pred sezonu, u toku ili po završetku takmičenja). Plan treninga zavisi od uzrasta igrača, njihove tehničko-taktičke obučenosti i fizičke pripremljenosti. Za planiranje je vrlo bitan i broj igrača na treningu, i broj koševa, i broj lopti.

Napominjemo broj koševa koje možemo koristiti na treningu. Neobično je važno da imamo u sali četiri, šest ili osam koševa. Sa većim brojem koševa igrači će brže napredovati. Objasnimo to kroz ponavljanje.

Ako želimo da usvojimo neki pokret, da ga primenjujemo, bez razmišljanja, mehanički treba da ga ponovimo 10 hiljada puta. Kada to kažemo izgleda zapanjujuće, ali pogledajmo kako se to postiže treningom. Pretpostavimo da dva igrača rade na jednom košu koristeći jednu loptu. Vežba je jednostavna. Jedan igrač ispod koša dodaje loptu spolja igraču koji naskaće u desnu stranu, a zatim koristeći dva driblinga prodire u levo i šutira levi horog. Igrač koji je dodao loptu izlazi spolja i sada igrač koji je prodro do koša dodaje igraču spolja loptu i onda

Za svaki trening trener je potrebno da napravi plan treninga u koji će da unese vrste vežbi, kao i njihovu dužinu i razlog zbog čega se radi određena vežba

Odbrana donela pehar

Juniori Partizana su osvojili Roda Juniorsku ligu Srbije. Potpuno zaslužno, crno-beli su u finalu savladali Crvenu zvezdu rezultatom 51:48, odlično vođeni od strane trenera Bojana Salatića. Mladi strateg u intervjuu za „Trener“ otvara tajne uspeha Partizanovih juniora.

➤ **Krećemo Razgovor počinjemo impresijama sa finalnog turnira.**

- Utisci su sjajni! Posle dosta teške i naporene sezone i mnogo rada, uspeali smo da postanemo državni prvaci. Igrači zaslužuju sve čestitke, bili su pravi kad god je bilo neophodno tokom celog prvenstva. Podsetiću da je ovo četvrta titula Partizana u Juniorskoj ligi Srbije u poslednjih pet sezona, drago mi je što smo održali taj kontinuitet.

➤ **Kako ste spremali ekipu za finalni turnir?**

- Pripremanje je praktično počelo odmah nakon poslednjeg kola ligaškog dela. Imali smo 20 dana da se spremimo, što nam je negde i odgovaralo, jer smo imali više povredjenih igrača i bilo im je potrebno izvesno vreme za oporavak. Znali smo da polufinalni meč neće biti lak. Jagodina je tim koji nas je pobedio jednom tokom sezone i morali smo dobro da se spremimo za taj meč. Priprema je podrazumevala da se koncentrišemo na našu igru, i u odbrani, i u napadu, ali i da je podignemo na viši nivo. Samo smo na neke osnovne stvari obratili pažnju kada je u pitanju sam protivnik i u polufinalu i u finalu, na one za koje smo smatrali da su najbitnije za njih. Verovali smo da, pre svega, od naše igre zavisi mnogo

toza na terenu. Na utakmicama gde se igra na jednu pobedu, gde praktično nema popravnog, bilo je važno da igrači shvate da njihov fokus bude na utakmici i na zadacima koje su morali da obavljaju u igri, da veruju u sebe i u ovaj tim. Sigurno su osećali pritisak, ali su se dobro borili sa njim. Ta vera da mogu da osvoje prvenstvo mogla je da se vidi i na treninzima pre finalnog turnira.

➤ **Samo finale nije bilo kvalitetno, da li je tako bilo zbog važnosti meča ili umora svih igrača?**

- Iako je postignut mali broj poena na obe strane, bila je velika borba, sa puno fizičkog kontakta i zalaganja na obe strane. Iako je moglo da se desi da procenti, pre svega za tri poena, budu bolji i da imamo drugačiju utakmicu, pogotovo u prvom poluvremenu. Sigurno da je i važnost meča uticala na te procenete. Bila nam je bitna koncentracija na defanzivne zadatke, i tim je u tom segmentu imao dobar pristup.

➤ **Šta je, iz stručnog ugla, presudilo da Partizan osvoji pehar?**

- Odbrana! Timski smo zaustavili njihov kontranapad, nismo smeli da imamo mnogo izgubljenih lopiti. Takođe, jedan od zadataka bio je i da primimo što manje poena iz reketa, pa smo neke odbrane na blokadama prilagodili njihovim igračkim karakteristikama. Igrači su u velikom delu ispoštovali ono što smo se dogovorili. Važno je bilo da zaustavimo Zvezdine glavne igrače, ili da bar u izvesnoj meri onemogućimo njihove glavne karakteristike. I tim u celini, a pojedini igrači individualno, velikom željom i fokusom na zadatke, uspešno su obavili posao.

D. KONTIĆ

INDIVIDUALNI KVALITET

➤ **Kakvi su dalji ciljevi ovog šampionskog sastava, hoće li neko biti prekomandovan u prvi tim?**

- Nastavljamo da treniramo do kraja juna. Za dalje odluke, sačekamo kraj sezone. Do tada ćemo pokušati da individualni kvalitet igrača podignemo na još viši nivo - kaže Bojan Salatić, trener juniora Partizana, šampiona Srbije.

Nova (stara) igra - košarka 3X3

Pravila 3x3 košarke jesu u nekim segmentima drugačija u odnosu na klasičnu košarku. Pre svega igra se na polovini terena, a ono što je veoma važno je i činjenica da se igra sa loptom veličine 6 u obe konkurencije (ženskoj i muškoj). Ekipu sačinjava 4 igrača, od kojih su tri na terenu a četvrti igrač je izmena.

Počeci intenziviranog fokusa na 3x3 („3 na 3“) košarku datiraju od 2007. godine, kada je FIBA (Svetska košarkaška organizacija) odlučila da napravi eksperiment sa alternativnom formom sporta na Olimpijskim igrama mladih (YOG) u Singapuru 2010. Posle istraživanja Komisije za košarku mladih kategorija FIBA i Međunarodne komisije za takmičenja, tokom 2007, poslata je preporuka Centralnom bordu FIBA da 3x3 košarka bude format takmičenja na programu Prvih olimpijskih igara mladih. Kao nova sportska disciplina ozvaničena je u decembru te godine.

Ovaj vid košarke je prepoznat kao sport mladih širom sveta, prvenstveno u urbanim sredinama, a ponajviše za igru pristupačnom infrastrukturu. Stoga je tri na tri identifikovan i kao potencijalni katalizator razvoja košarke na svetskom nivou.

Dok 3x3 košarka nije stigla do Singapura, FIBA se intenzivno posvetila unifikaciji i prilagođavanju njenih pravila košarke, u isto vreme razmišljajući o mogućnostima da se organizuju 3x3 turniri na međunarodnom nivou i napravi kalendar takmičenja. Na Prvim olimpijskim igrama mladih u Singapuru 3x3 košarka je okarakterisana kao „najatraktivniji sport na sceni te Olimpijade“. Na tom turniru, u konkurenciji dečaka, prvo mesto su, podsećamo, osvojili kadeti (U17) Srbije – ekipa u sastavu Stefan Popovski Turanjanin, Nemanja Bezbradica, Saša Avramović i Marko Radonjić.

U septembru 2010. godine na Svetskom kongresu FIBA predstavljena je i dublje analizirana nova košarkaš-

ka disciplina, kao i ambicije FIBA u daljem razvoju 3x3 košarke, kako bi ona postala olimpijski sport u pravom smislu te reči.

Specijalna radna grup FIBA za 3x3 košarku postavila je niz ciljeva i dala preporuke kako da se osmisli dalji razvoj ove atraktivne discipline. Ovo je uključivalo poboljšana pravila igre, jedinstvenu strategiju postavljanja mreže na zvaničnim takmičenjima, informacione mreže, kao i društvene mreže samih igrača. Učešće i postignuti rezultati bi doneli igraču individualan položaj na međunarodnoj listi igrača, a pri tom bi igrači bili slobodni, ako to žele, da menjaju svoj tim na svakom sledećem turniru.

Ovaj globalni plan Centralni bord FIBA je odobrio i prihvatio na sastanku u Lionu 13. marta 2011. Godine. Nakon dobijanja „zelenog svetla“ već u leto iste godine održan je veliki broj 3x3 turnira na kojima je FIBA učestvovala i saradivala, sakupljajući dragocene podatke za buduću rad.

U italijanskom letovalištu Rimini na jadranskoj obali septembra 2011. godine organizovano je i Prvo svetsko prvenstvo 3x3 u juniorskoj (U18) kategoriji, za devojčice i dečake.

Konačno, sve kockice su se složile u decembru 2011. godine kada je Centralni bord FIBA odobrio međunarodni kalendar takmičenja, počevši od 2012. godine, koji je podrazumevao i FIBA 3x3 Svetsko prvenstvo (za seniore i seniorke) i FIBA 3x3 World Tour (a kategoriji muških ekipa proizvoljno sastavljenih), kao i takmičarsku mrežu koja je perjanica svih međunarodnih takmičenja.

Lansiranjem društvene platforme za igrače i mreže turnira pod nazivom 3x3Planet (www.3x3planet.com) u junu 2012. godine završeno je prvo poglavlje priče o 3x3 košarki.

Koliko je 3x3 košarka značajna zna i svestan je svaki košarkaški trener. Saradnja tri igrača na polovini terena, što ova košarka i jeste, prema mnogim velikim trenerima, suština je košarke igre, pa je stoga treneri i ne smeju zanemariti. Isto tako, treba imati u vidu da je nivo veština potrebnih za 3x3 košarku ništa manji nego za klasičnu košarku, ako ne i veći, s obzirom na to da je igra više limitirana, i prostorno i vremenski, u odnosu na „pravu“ košarku.

Pravila 3x3 košarke su u nekim segmentima drugačija u odnosu na klasičnu košarku. Pre svega, igra se na polovini terena, loptom veličine 6 u obe konkurencije (ženskoj i muškoj), što je veoma važno. Ekipu čine četiri igrača, od kojih su tri na terenu a četvrti je izmena. Nije dozvoljeno da tokom same utakmice na terenu (ili u bližoj okolini) postoji trener tako da su igrači na taktičkom planu „prepušteni“ sami sebi. Kako je 3x3 košarka predviđena kao sport koji se pretežno praktikuje na otvorenom, osmišljena je i specifična plastična podloga koja „trpi“ i nepovoljnije vremenske uslove

JACANJE CENTARA

Koliko FIBA polaže na popularizaciju i omasovljenje ove discipline govori i podatak da se juniorska FIBA svetska i evropska prvenstva često održavaju u „manje košarkaškim“ sredinama kao što su Kazahstan, Belorusija, Mađarska, ali na vrhunskom nivou, za šta je pokazatelj i upravo završeno U18 FIBA Svetsko prvenstvo koje u Astani (Kazahstan), a na kome je u muškoj konkurenciji trijumfovala reprezentacija Katara (trenutno i svetski šampion u muškoj seniorskoj konkurenciji), dok su najbolje juniorke bile Francuskinje. U vreme održavanja Svetskog prvenstva, u Astani je održan i seminar 3x3 košarke za nacionalne federacije na kome je rečeno da će 3x3 košarka gotovo sigurno biti olimpijski sport 2020. godine u Tokiju, a da će konačna odluka o tome uslediti tokom leta 2017. Dakle, mole se treneri da posvete pažnju ovom vidu košarkaškog sporta koji može biti izuzetno koristan kako pojedincima tako i samim ekipama, prvenstveno zbog činjenice da se praktikuje tokom leta, u prelaznom periodu u odnosu na takmičenja klasične košarke. Vaši igrači praktikujući 3x3 košarku samo mogu da dobiju na samopouzdanju i agresivnosti (jer se radi o malo „grubljoj“ igri), ali i na razmevanju grupne saradnje igrača i opštem timskom duhu, ne spominjući elemente individualne tehnike i taktike koji mogu da se vežbaju i usavršavaju. I zašto da ne – možda postanu i reprezentativci.

(proizvođač oficijelne podloge za FIBA 3x3 takmičenja je kompanija SportCourt). Vreme trajanja utakmice je 10 minuta (igra se zaustavlja svaki put kada sudija da znak, ali se i poslednja dva minuta utakmice štopuju kao i u klasičnoj košarci), ili do 21. postignutog poena. Kao i u svakom „uličnom basketu“ pogodak za 2 poena (unutar linije 6,75) se broji kao 1 poen, a pogodak van linije 6,75 („trojka“) važi 2 poena. Svako slobodno bacanje važi 1 poen. Ekipe za napad imaju na raspolaganju samo 12 sekundi, s tim što odbrojanje vremena kreće istog trenutka kada ekipa ostvari posed lopte (skokom u odbrani ili napadu, ili situacijom kada je igra prekinuta zbog faula, auta, i sl.). Nakon promene poseda lopte ekipa mora loptu da iznese van linije za tri poena i da je na taj način „očisti“, stičući tako pravo da krene u napad na koš (ovo pravilo ne važi jedino ako se desi skok u napadu posle čega napadačka ekipa može napasti koš bez „čišćenja“ lopte van linije za tri poena). U pogledu broja faulova i sankcionisanja istih pravila su se menjala u toku prethodnih godina. Počelo se sa pravilom da svaki igrač može da napravi četiri faula u toku meča, nakon čega bi bio diskvalifikovan (kao pet faulova u klasičnoj košarci), kao i sa određenim brojem ekipnih faulova pre nego što bi ekipa ušla u „bonus“ i svaki sledeći faul bio sankcionisan slobodnim bacanjima i čak posedom lopte posle određenog broja faulova. Ovaj sistem se nije pokazao efikasnim pa je „ukinut“ individualan broj faulova koji se može napraviti, već se samo broje timski faulovi. Utakmice na najvišem nivou takmičenja (FIBA World Tour i FIBA Svetsko prvenstvo) sude po dvoje sudija koji su na specijalnim sudijskim 3x3 seminarima stekli „licencu“ za suđenje u ovoj košarkaškoj disciplini. Kako se radi o urbanom sportu, najčešće ceo tok utakmice prati odgovarajuća muzika koju CJ pušta u pozadini, a koja naravno ne ometa samu igru. Sama pravila igre mogu se naći na FIBA stranicama posvećenim 3x3 košarci, a pravila prevedena na srpski mogu se naći na sledećoj elektronskoj adresi http://www.ksb.rs/admin/aktuelnosti/arhiva/FIBA_3x3_Pravila%20igre_2015_tekst.pdf.

Da je 3x3 košarka kao sport popularna i na ovim prostorima govori činjenica da je ove godine Košarkaški savez Srbije uz pomoć regionalnih košarkaških saveza, a uz sponzorsku pomoć kompanije „Roda“, domaćin preko 20 turnira u različitim gradovima i opštinama u okviru „3x3 Roda Prvenstva Srbije“ čiji će pobednik dobiti „kartu“ za učešće na FIBA World Tour Masters turniru. Više informacija o do sada organizovanim turnirima, kao i onima koji predstoje, možete naći na stranici www.kss.rs/category/3x3 i sajtovima regionalnih košarkaških saveza.

Što se uspeha „basketaša“ iz Srbije tiče na globalnom nivou tiče, treba podsetiti da je Srbija na prvom zvaničnom FIBA Svetskom prvenstvu koje je održano u Atini u avgustu 2012. godine osvojila zlatnu medalju u muškoj konkurenciji. Na sledećem svetskom prvenstvu u Moskvi juna 2014. godine ista ekipa osvojila je srebro, a na FIBA World Touru su suvereni ekipni šampioni. I ne samo to, sva četvorica igrača koji čine ovu ekipu su na prva četiri mesta FIBA 3x3 rang liste igrača! Njihova imena možda već znate, ali da podsetimo: Dušan Domović Bulut, Dejan Majstorović, Marko Savić i Marko Ždero (listu igrača na kojoj se nalazi svaki igrač koji se registruje na portalu [3x3planet.com](http://www.3x3planet.com) i koji počne da „sakuplja“ bodove možete naći na adresi <http://www.3x3planet.com/en/Players>).

Takođe, moramo da podsetimo i na uspeh koji su juniori Srbije ostvarili 2012. godine na FIBA Svetskom prvenstvu u Španiji gde su osvojili zlatnu medalju. Danas su ti „klinci“ više nego profesionalni igrači, a to su: Rađe Zagorac, Miloš Janković, Luka Anđušić i Mihajlo Andrić.

Srbija će ove godine učestvovati na trećem FIBA Svetskom prvenstvu u seniorskoj konkurenciji koje se u oktobru održava u Kini, i pokušati da se vrati na „tron“. U međuvremenu srpske „basketaše“ u julu očekuju kvalifikacije u juniorskoj (U18) i seniorskoj kategoriji za učešće na FIBA Evropskom prvenstvu za seniore i juniore (koje će se održati u septembru). Treba istaći da će ovog leta Srbija prvi put imati ekipu u konkurenciji dama. Naime, ženska seniorska reprezentacije će kroz kvalifikacije pokušati da ostvari učešće na FIBA Evropskom prvenstvu. ●

Kondiciona priprema - preduslov za uspešnu sezonu

TERETANA

- Dva do tri puta nedeljno vežbamo u teretani, u zavisnosti od utakmica. Igrači su shvatili važnost tih treninga, a njih pet, šest vole da, na dan utakmice, uđu u teretanu. Osećaju sami da im to prija i da im se kroz takav rad telo probudi. Naravno, u tom vremenu rade se funkcionalne vežbe, prilagođene utakmici.

JOVIĆ

Stefan Jović, organizator igre, iako je cele sezone bio na „maksimalnom broju obrtaja“ i u završnici šampionata je delovao sveže.

- Stefan se u sezoni 2014/2015. prvi put u karijeri susreo sa velikim brojem utakmica, što ga je značajno istrošilo. Tokom leta bilo je neophodno da odradi pripreme na kvalitetnom nivou, što je on i učinio. Napravio je odličnu bazu za sve što ga je očekivalo u novoj sezoni.

Košarkaši Crvene zvezde-Telekom, posle prošlogodišnje prve triple krune u istoriji, ove sezone nastavili su da pomeraju lestvicu klupskih rekorda. Uz odbranjene titule ABA lige i srpskog šampionata, prvi put u istoriji kluba preskočili su Top 16 fazu Evrolige i potom, u četvrtfinalu, bili ravnopravan rival CSKA, kasnijem košarkaškim vladaru Evrope. Da bi vitrine na Malom Kalemđdanu obogatili sa pet trofeja prešli su put od 81 meča u prošloj i više od sedamdeset u ovoj sezoni, što je, uz materijalizovanje nespornog talenta igrača i trenerskih kvaliteta Dejajna Radonjića i njegovih pomoćnika, iziskivalo i veliku potrošnju energije i snage, za čiju je akumulaciju zadužen kondicioni trener Dragan Gačević.

Kada je tokom leta 2015. šampionski tim ostao bez Kalinića, Blažića, Vilijamsa, Marjanovića i Dženkinisa, ali brojniji za Skorcijanidisa, Mekela, Tomspona... dugogodišnji saradnik šefa struke crveno-belih još iz vremena Budućnosti, morao je gotovo iz početka, naravno u dogovoru sa Radonjićem, da kuje novi plan priprema, prilagođen ne samo novim igračima koji su se prvi put sretali sa radom u Zvezdi, već i momcima koji su priključeni seniorskom sastavu iz mlađih kategorija ili FMP...

- Na startu priprema, 11. avgusta, od 12 igrača, njih petorica (Rebić, Lazić, Jović, Tejić i Gudurić) su bili odranije upoznati s našim radom, dok je ostatak bio priključen iz mlađih selekcija kako bi nam pomogli u uvodnoj fazi, ali i ujedno pokušali da se nametnu treneru - pri-seća se za „Trener“ Gačević početka bazičnih priprema.

S obzirom na to da su se igrači pojavili na okupljanju u različitim stadijumima pripremljenosti, odnosno istrošenosti, početak priprema je bio, kao i uvek - specifičan.

- Leti igrači prvenstveno treba da se odmore od prethodne sezone. Naravno, sve vreme treba da brinu o ishrani i kilaži, koja usled neaktivnosti može da se poveća, a u jednom period da rade na otklanjanju nedostataka ili unapređivanju, bilo u fizičkom ili tehničkom delu. To može biti rad na povećanju mišićne mase ili unapređivanju određenih fizičkih sposobnosti. Takođe, pojedini igrači imaju i obaveze. Primera radi, Gudu-

rić, Tejić i Rebić su tokom leta igrali za U20 reprezentaciju, pa je u prvoj fazi priprema prioritet bio da se odmore i polako uđu u trenažni proces. Lazić je pak posle završene prethodne sezone imao pauzu čitavo leto, ali poznaje svoje telo, tako da je individualno radio. Prvih petnaestak dana bili smo usmereni na kondiciju, ali ne, žargonski rečeno, „suvu“, nego ukomponavnu sa košarkaškim treninzima koje uključujemo posle nekoliko dana. Osim nekoliko uvodnih treninga napolju, uglavnom treniramo u sali, jer ne volim da menjam podloge. Parket je „prirodno okruženje“ košarkaša i mislim da na njemu treba da radimo. Kako pripreme odmiču, povećava se intenzitet, a smanjuje se obim trčanja, ali ne jednodimenzionalnog, već praktično onakvog kakvo ih očekuje u igri. Redosled uklapamo sa radom na košarkaškim treninzima, sveukupno simulirajući uslove sa utakmica.

Kako je vreme odmicalo, timu su se priključivale novajlije (Skorcijanidis, Tompson, Mekel), pa Cirbes koji je „doneo“ povredu igrajući za reprezentaciju.

- Svaki igrač kaže da je spreman za početak, što je donekle tačno, jer svi su oni profesionalci. Ali, neophodno je da se upoznaju sa za njih novim sistemom rada, što iziskuje vreme za adaptaciju, koja obično traje sedam do deset dana. Takođe, ne sme da se zaboravi da svi dolaze s različitim nivoom pripremljenosti, pa na startu ne smete da ih previše opteretite, a s druge strane, momci koji su došli iz reprezentativnih ciklusa, ne smeju da se previše odmaraju. Ukratko, morate da ih postepeno sve dovedete na isti nivo.

I uspeo je Gačević da ih sve uklopi u celinu, što se najbolje oslikalo na startu ABA lige, koji se nadovezao na pripremni turnir Evrolige u Zadru. Za 17 dana crveno-beli su odigrali osam mečeva, tri u tri dana na turniru. Posle tri dana pauze, usledilo je pet mečeva za osam dana u regionalnom takmičenju, od kojih su četiri dobili, izgubili samo jedan i to tesno od Cedevite. Zatim su trijumfovali i na otavanju Evrolige protiv Strazbura. Taj pobednički niz bečavao je svetlu budućnost, koji su pretile da zatamne povrede Dangubića i Mitrovića koje su bile gotovo neizbežne zbog načina na koji su se desile (Nemanja je imao stravičan pad na treningu, a Luka se povredio na utakmici usled proklizavanja stopa-

la pri kontaktu s drugim igračem), što je iniciralo neka ekspresna kadrovska rešenja, odnosno dolazak Milera, Štimca. Kasnije su stigli Micić i Kinsi.

- U ritmu od dva meča nedeljno smanjen je broj treninga, samim tim i kondicionih. S druge strane, novajlijama je neophodan taj segment kako bi ušli u sistem, pa smo morali sve da doziramo, jer nam je trebala i njihova svežina za utakmice. Opterećenja nisu blizu maksimuma, nego u cilju prevencija od povrede. Što se cele ekipe tiče, znali smo da nam je taj period najbitniji, što se kasnije i pokazalo, jer smo nanizali pobeđe nad Realom, Himkijem i Bajernom kada je opterećenje na treninzima bilo niže, s obzirom na veliku potrošnju tokom tih mečeva.

Preskočila je Zvezda grupnu fazu Evrolige, kasnije i Top 16, u čijoj završnici je uporedo igrala i utakmice plej-ofa ABA lige.

- Karatketristika sezone je da su se smenjivali mečevi za plasman u plej-of Evrolige sa utakmicama finiša ABA. Imali smo neverovatan period povezanih putovanja od kojih su dva bila ključna, u Malagu (Evroliga) i Zagreb (ABA), da bi potom išli u Krasnodar. Em smo bili umorni od utakmica i napornih putovanja, em nismo trenirala, što se osetilo u nekim mečevima. Ali, kad smo se oporavili i pripremili, čekao nas je plej-of Evrolige u kom smo pružili odlične partije sa CSKA, zatim i u finalu ABA lige, u kojima su mogli da se vide benefiti našeg rada.

Sve to je pokazalo odličan tajming crveno-belih u tempiranju forme.

- Važno je da se odrede prioriteti u kom momentu ekipa treba da pruži najviše. Tempiranje forme znači prilagođavanje i planiranje trenažnog procesa tako da ekipa u željenom periodu pruži najviše. Ako smo imali stalna putovanja, neminovno je da usledi pad, jer nema vremena za odmor i trening. Ali veliki deo januara smo igrali kod kuće, pa smo mogli da treniramo, što se pozitivno odrazilo i na naše igre (pobede nad Unikahom, Lokomotivom...). Ponekad treba pojačati trening koji će možda uzeti lepršavost na nekoj sledećoj utakmici, ali će zato igrači biti najspremniji kada to bude bilo najpotrebnije.

Dok priča o rezultatima, Gačević se fokusira na svoj deo posla koji je nemoguće odraditi bez koordinacije s glavnim trenerom.

- U stalnoj smo komunikaciji. Veliki deo vremena provodim sa ekipom, pratim stanje igrača svakodnevno i van treninga, čujem se sa njima, pitam ih za određene probleme. Pošto pripreme nisu više duge po više od dva meseca kao nekada, promenio se i način rada.

- Sa svim igračima sam u kontaktu i tokom klupske pauze, kako bi radili individualno, zato imaju određene programe kojih se pridržavaju kako bi što lakše počeli s timskim pripremama. Drugačije je nemoguće spremati ekipu.

PRIREDIO: **DORĐE MATIĆ**

SIMANIĆ

Jedan od najtalentovanijih evropskih krila, Boriša Simanić, takođe je prošao bazične pripreme. Za razliku od starijih saigrača, prošao je nešto drugačiji program.

- Boriša, uz sve košarkaške kvalitete, poseduje visinu, veliki raspon ruku, ali s mladošću išao je i nedostatak adekvatne mišićne mase na čemu smo radili prošlog leta. Naravno, ne odjednom i ne jednosmerno, kroz kondicione treninge, nego integralno sa košarkaškim, kroz duži vremenski period, kako ne bi poremetili njegov košarkaški razvoj a mišiće postepeno učinili funkcionalno jačim.

Nalazim da je Savez kod mladih jako blizu odličnog modela, jer sezona traje više od deset meseci. Sigurno se i tu može napredovati, nisam se udubljavao, ali je polazni model, po meni, sasvim dobar

Valjalo bi i da se radi

Domaća košarkaška sezona je za nama, razmišljam danima šta nam je kvalitetom novo donela. Zaključujem - malo toga! Bezmalo ništa, po onoj čuvenoj Matije Bečkovića: „Evo ti ništa i drži ga čvrsto“. Naravno da rizikujem kritiku od „moćnika“, ali to je već viđeno, stoga da pođem u analizu od esnafa. Kod trenera, barem što se seniorskih pogona tiče, nijedno novo ime nije se probilo u vrh, a bojim se da u skorije vreme ni neće, a evo i zašto. Sistem takmičenja je „zatvoren“, učeuren u zavisnosti od ABA i Košarkaške lige Srbije, nad kojima Savez praktično nema većih ingerencija. Dolazimo do toga da ikakve ambicije imaju samo tri naša predstavnika u regionalnom takmičenju, ostali rade „na leri“, toliko da sezona (skraćena na sedam meseci) samo prođe sa što manje ulaganja. Samim tim i biraju se kouči koji finansijski i košarkaški nisu skupi i zahtevni, odnosno koji će se prilagođavati datom trenutku (čitaj - slušati „gazde“). A pošto, očigledno, do promene sistema takmičenja neće doći - jedan po jedan naš klub će se urušavati, kao što je to poslednji slučaj sa valjevskim Metalcem, da ne pominjem prethodne učesnike ABA ligice.

Kod igrača može da se probere za reprezentaciju, analiza ostatka mogla bi se oceniti „mršavom trojkom“ na skali do pet. Naime, gledanje juniorskog finalnog turnira, kao i seniorskih serija za prvo i treće mesto - pokazuje više nedostataka nego (nad)kvaliteta. U tehničkom smislu, gde je i glavni problem koji rađa sve ostale, pogotovo kada se ubrza igra (Mega i FMP pre ostalih) - lopte lete na sve strane, najviše u aut, ponovo su u modi „jednoruki plejmejkeri“, (ne)dosuđenih koraka nikad dovoljno nije bilo, šut sa distance varira od očajnog do osrednjeg, broj er bolova je maksimalan i tako dalje. Čini se da je zapostavljen rad na osnovnim elementima, fundamentalnoj tehnici, da se rano prelazi na taktiku („pikenrolisanje“ u sto varijanti), odnosno traži rezultat pre kompletne obuke... O kreaciji, taktici posle problema u tehnici - ne može ni biti reči. Valjda je sve jasno ako kažem da kreacija, ideja i vic uglavnom idu od pleja, a da se u tom domenu ne vidi naslednik Miloša Teodosića, koji je 19. marta ušao u tridesetu godinu života...

Da ne bude po onoj narodnoj „najlakše je kritikovati“, daću i neke predloge za izlaz iz ove situacije, koji naravno da neće biti prihvaćeni, ali će meni barem savest biti mirna. Elem, dumam da mladih trenera „u dolasku“ imamo, ali im treba pokloniti više pažnje sistemom takmičenja, pre svega. Odgovor-

ni ljudi iz Saveza i trenerske organizacije napravili su veliki pozitivni iskorak u tom pravcu, što raduje, jer nizom akcija selektuju talentovane dečake, ali i mlade trenere uz podršku iskusnijih predavača i demonstratora. Edukativne treninge, trenerska okupljanja, medijsku delatnost samo treba unapređivati, bez obzira na surevnjive tonove, kojih je uvek bilo i biće ih. Dakle, igrači i struka su problem koji se u hodu može rešavati, ali bez adekvatnih takmičenja - sve je tapkanje u mestu...

Nalazim da je Savez kod mladih vrlo blizu odličnog modela, jer sezona traje više od deset meseci. Sigurno se i tu može napredovati, nisam se udubljavao, ali je polazni model, po mom mišljenju, sasvim dobar. Seniorsko nadmetanje, jer sedamnaest najboljih klubova nije (potpuno) pod krovom KSS - osnovni je problem, da se ne pozivamo uvek i samo na finansije i (ne)rad, utapanje u osrednjost većine timova. Stoga, predlažem onima čiji je to posao da dizanje kvaliteta počnu od - Druge lige Srbije! Prvo, organizovanjem lige od 16 timova (30 kola, „nezavisnost“ od Jadranske...) sezona može da traje deset meseci najmanje, sa pauzom u januaru, kao i do sada. Drugo, izbegnut je „problem“ beogradizacije (najmanje desetak timova je u ili gravitira Beogradu među sedamnaest iz ABA i KLS lige), odnosno - košarkaška Srbija će ovde primarno biti zastupljena i negovana (Zrenjanin, Sremska Mitrovica, Pirot, Leskovac, Aleksinac, Užice-Čajetina, Velika Plana, Smederevska Palanka, Kragujevac, Lazarevac, Niš, Novi Sad...). Treće, adekvatnim popunjavanjem momaka koji su tek izašli iz juniora - daje im se šansa da ovde postanu igrači (da ne lutaju rano po Rumuniji, Češkoj, Bugarskoj...), a bonitet igre i takmičenja maksimalno se diže. Četvrto, da bi treneri imali miran, kontinuiran rad bez stresa - iz lige ne sme da ispada više od dva tima. Peto, gore navedeno se rešava tako što ispod neće biti četiri lige od 14 klubova (razvodnjen kvalitet, smanjena regularnost, zanemarljivo interesovanje...), već dve jače od po 16 učesnika, ili slično, na onima koji vode srpsko takmičenje je da razrade predlog. Šesto, Druga liga biće i filter za sudijski kvalitet i selekciju; sedmo - Savez mora naći delimično finansijsko olakšanje za timove (sponzori, neplaćanje godišnje kotizacije, sudija ili slično), osmo...

Toliko od mene za ovu priliku, srećan letnji odmor, mada je kod nas trenerski zanat postao sezonski - radi se od septembra do kraja marta - pa smo i više nego odmorni, valjalo bi pomalo i da se radi. ●

Aktivnosti na pretek

U novembru 2005. izašao je trideset sedmi broj Trenera. Broj prepun svedočenja o izuzetnoj aktivnosti našeg udruženja. Nakrupniji događaji koji su obeležili vreme od prethodnog broja do ovog bili su BCB 2005 i Skupština Udruženja.

Naš najznačajniji trenerski seminar, BCB, ovoga puta otvorio je visoki gost BCB-2005, Patrik Bauman, generalni sekretar FIBA, naslednik na toj funkciji legendarno Bore Stankovića. Bio je to, pored stručnog dela, jedan od najvećih košarkaških događaja u Srbiji. Na ovoj strani bi teško bilo samo nabrojati ugledna košarkaška imena koja su tom prilikom bili gosti našeg udruženja.

Značajnih odluka. Za ovaj broj izdajamo dve: Vladislavu Laleću Lučiću uručeno je najviše trenersko priznanje za 2004. godinu. Predsednik Obradović mu je uručio nagradu za životno delo „Slobodan Piva Ivković“. Vidno uzbuđen Lale Lučić je istakao da je ovaj čin najlepši kraj njegove trenerske karijere (st. 12-13).

Skupština je donela odluku da za 2005. godinu, laureat ovog najvišeg priznanja bude još jedna živa trenerska legenda – Božidar Maljković (st. 14).

Nastojeći da se stručno usavršavanje podigne na najviši mogući nivo, u SAD su, na studijskom usavršavanju boravili Aleksandar Trifunović i Zoran Sretenović, koji su se neposredno pred izlazak ovog broja vratili sa

Udruženja. Iz časopisa ASSIST, koji je počela da izdaje FIBA, a u okviru dobre saradnje koju smo imali, preneli smo temu: Sekundarni napad Severne Karoline (strane 32-34)

Jedan od njih, Huan Maria Gavalda, predsednik Udruženja košarkaških trenera Španije, impresioniran boravkom u Beogradu, po povratku, poslao je našem predsedniku Željku Obradoviću pismo zahvalnosti.

– Bili mi je zadovoljstvo da prisustvujem protekloj Trenerskoj košarkaškoj klinici..., stoji u pismu (st. 8).

Za ovaj broj, kada je o BCB-2005 reč, iskoristili smo i prisustvo Majka D' Antonija. Njegovu temu „Filozofija igre Finik Sansa“, za ovaj broj pripremio je Milan Mitrović, viši košarkaški trener (st. 10-11).

Drugi značajan događaj, Skupština Udruženja, održana je 12. septembra u Novom Sadu. Na izuzetno radnom i dobro organizovanom skupu bilo je i aktivnosti i

iskustvima koja su i u sledećim brojevima Trenera, podelili sa ostalim kolegama (st. 22-23).

Od značajnijih stručnih tema pomenimo, Svetislav Pešić: Tranzicija u napadu (st.24-28) koju je priredio Mirko Očokoljić, viši košarkaški trener i tada sekretar Udruženja. Iz časopisa ASSIST, koji je počela da izdaje FIBA, a u okviru dobre saradnje koju smo imali, preneli smo temu: „Sekundarni napad Severne Karoline“ (st. 32-34).

Ako ponovo uzmete u ruke ovaj broj podsetićete se vredne, jedno vreme redovne, rubrike: Stari album, koju je sa velikim znanjem i darom pripremao Milan Tasić i sada član našeg Izdavačkog saveta. Zato preporučujemo – pogledajte ponovo Trener broj 37. **M. P. POLOVINA**

FIBA pravila za sve

foto: MN press

Primetno je da igrači, češće nego ranije, neposredno pre šutiranja za tri ponena iz ugla, znaju da nagaze aut liniju.

BELOŠEVIĆ

Ilija Belošević je delio pravdu na Olimpijskim igrama u Pekingu i Londonu, a delegiran je i za predstojeće olimpijadu u Rijju. Bio je učesnik četiri svetska kupa, prošlogodišnji Evrobasket mu je bio sedmi u karijeri, a čak osam puta je sudio na fajnal-forovima Evrolige.

Spoboljšanjem ličnih performansi igrača, košarka postaje sve „brži“ sport, samim tim i zahtevniji, ne samo za igrače, nego i sudije koje u deliću sekunde moraju da donesu ispravnu odluku da li su povređena pravila igre. S poslednjim izmenama Pravila, jedan od poteza koji najviše zaokuplja pažnju je (pogrešno) izvođenje „spin move“ poteza. Za objašnjenja nekih nedoumica oko sudijskih odluka i pravila, potražili smo tumačenje od na[leg sudije, najvišeg rejtinga - Ilije Beloševića.

- To je normalna košarkaška kretnja, ali koju igrači znaju da završe s tri koraka. U tim momentima gledamo kada je igrač počeo, kada hvata loptu rukama i koja je pivot noga. Kada se radi taj roling, treći dodir je sa stajne noge i zbog toga su to koraci. Da li je moguće izvesti potez, a da se ne napravi greška u koracima, može da se diskutuje, ali se po pravilima FIBA to sankcioniše - objašnjava Ilija Belošević, jedan od najboljih svetskih sudija.

Takođe, primetno je da igrači, češće nego ranije, neposredno pre šutiranja za tri poena iz ugla, znaju da nagaze aut liniju.

- S obzirom na to da je svojevremeno linija za tri poena pomerena, igrači, u želji da je ne nagaze, izađu van granične linije blizu kornera. Zbog svega toga bilo je nekih indicija da se ta granična linija pomeri kao u NBA gde se upravo zbog veličine terena retko događa da košarkaš u sličnoj situaciji izađe van.

Primetno je da se sve više sudi faulova u napadu.

- Sve je izraženija je fizička košarka. Igrači su iz godine u godinu sve jači, eksplozivniji. Trude se, pogotovo na poziciji niskog posta da maksimalno iskoriste snagu kako bi napravili prostor, bilo rukama ili nogama, pa tu moramo da obratimo pažnju, kako bi se sama igra „očistila“.

Trend dosuđenih tehničkih grešaka je u padu, za razliku od pre nekoliko godina...

- I dalje važe ista pravila, ali su igrači i treneri svesni da bilo kakav neprikladan komentar ili reakcija može da inicira tu vrstu sankcije, pa je i ponašanje, primera radi u srpskom plej-ofu, na zavidnom nivou.

TV snimak je uveliko postao važan „saradnik“ sudija.

- Naravno da je sama košarka dobila mnogo s mogućnošću sudijskog pregledavanja TV snimka. Izuzetno je teško u pojedinim momentima videti da li je igrač nagazio na liniju za tri poena, takođe da li je lopta izbačena pre isteka vremenskog ograničenja. Takođe, kamera nam mnogo pomaže i u incidentnim situacijama, jer pre nego što isključimo, možemo da vidimo tačno ko i koliki broj igrača je učestvovao, i donesemo pravu odluku.

Posle nekoliko godina pravila su unificirana, odnosno sva takmičenja, bilo klupska ili reprezentativna održavaju se po FIBA standardima, što pomaže i samim igračima, ali i sudijama, jer dok su bila različita, nije bilo lako da od utorka do petka, u Evrokupu i Evroligi, sudite po jednim, a potom od subote do ponedeljka po FIBA pravilima, zaključio je Belošević.

D. MATIĆ

Oklahoma City Thunder

2015-2016

PRILEDIO:

ČEDOMIR MARIČIĆ
viši košarkaški trener

U želji da budemo što aktuelniji, u ovom trenutku smo se odlučili da predstavimo neke napadačke opcije Oklahoma sity tander (Oklahoma City Thunder), ekipe koja je ove godine eksplodirala u plej-ofu (prošle godine se nije ni plasirala u dpoigravanje) i došla je do same završnice, gde je rezultatom 4-3 poražena u finalu Zapadne konferencije od aktuelnog NBA šampiona Golden stejt voriorsa (Golden State Warriors).

Idejni vođa ove ekipe je Bili Donovan (Billy Donovan), kome je ovo prva sezona na mestu glavnog trenera, posle priključivanja franšizi od aprila 2015. godine. Donovan je treći glavni trener u istoriji Tanderera, kojima se pridružio posle neverovatne 19-godišnje karijere na Univerzitetu Florida (University of Florida). Tokom tih devetnaest godina ostvario je neverovatne „brojke“: 2 NCAA šampionske titule (2006. i 2007.), 4 učešća na Fajnal-foru u NCAA, zadivljujući rekord u odnosu pobjeda i poraza 467-186 (71,5 %), a postao je i drugi najmlađi trener u NCAA istoriji (posle legendarnog Boba Najta), koji je ostvario 500 pobjeda. Pre svoje karijere na Floridi, kao igrač proveo je sezonu 1987-88. kao rezervni bek u ekipi Njujork niksa (New York Knicks), pod dirigentskom palicom čuvenog Rika Pitina, a posle toga mu je bio i pomoćni trener na Univerzitetu Kentaki (University of Kentucky) od 1989-1993. Dobitnik je mnogih trenerskih nagrada u NCAA ligi, a kako stvari stoje, na putu je da ostvari i zavidnu karijeru u NBA ligi. →

U ovom broju prikazaćemo neke opcije napada koje je koristila ekipa Oklahome u više nego uspešnoj sezoni 2015-2016. Počecemo sa nekim opcijama ranog napada.

● „1 QUICK“

Igrač broj 1 dodaje loptu igraču broj 3, a zatim utrčava ka košu. Prva loptu od saigrača broj 3. Igrač broj 2 postavlja blokadu za saigrača broj 4, a broj 5 za saigrača broj 3 (dijagrami 1 i 2). Iz ove situacije se otvaraju mnoge opcije. Igrač broj 5 može i da odigra P’N’R sa igračem broj 1 (dijagram 3).

● „DOBLE DRAG“

U drugoj opciji, igrač broj 1 prima dvostruku blokadu od saigrača broj 4 i 5. Posle blokade, igrač broj 4 se otvara na stranu, a igrač broj 5 ka

košu. Igrač broj 1 agresivnim driblingom napada koš (dijagram 4). Slična varijanta je i kada je igrač broj 3 sa loptom. Takođe prima dvostruku blokadu od saigrača 5 i 4. I u ovoj varijanti igrač broj 4 se otvara na stranu, a broj 5 ka košu (dijagram 5).

● „2 QUICK“

U sledećoj opciji, igrač broj 1 ulazi driblingom u desnu stranu, koristeći blokadu od saigrača 2. Igrač broj 2 zatim koristi blokadu od saigrača 5 i prima loptu od saigrača 1. Igrač 5 se, naravno, posle blokade otvara ka košu (dijagram 6).

● „SLICE 1“

I sledeća opcija je sa igračem broj 1 na poziciji plejmejкера. Ulazi driblingom u desnu stranu. Prebacuje loptu na suprotnu stranu, preko igrača 5, do igrača broj 2. Igrač broj 1 zatim protrčava, koristeći blokadu od saigrača broj 4, na suprotnu ivicu reketa, gde prima loptu, ukoliko je to moguće. Igrači 4 i 5 menjaju pozicije i tako otvaraju više mogućnosti za realizaciju (dijagram 7).

Treba napomenuti da ekipa Oklahoma tandra ima takvu strukturu tima, da cela spoljna linija može da odigra na poziciji plejmejкера, pa to obilato i koriste.

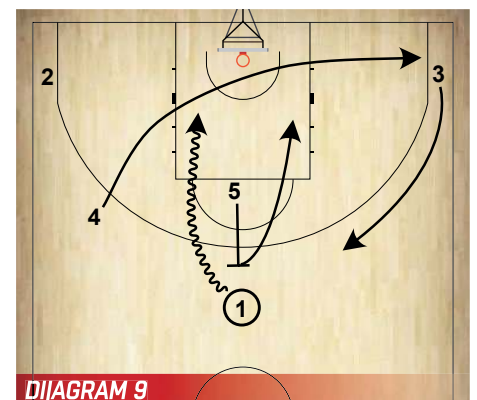
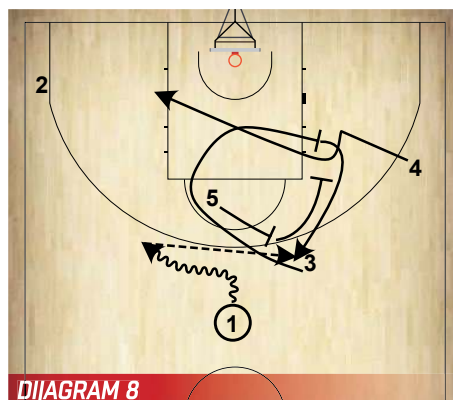
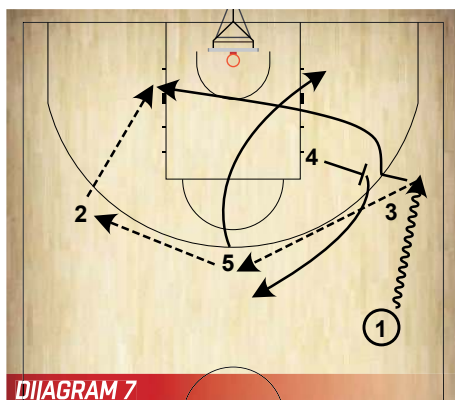
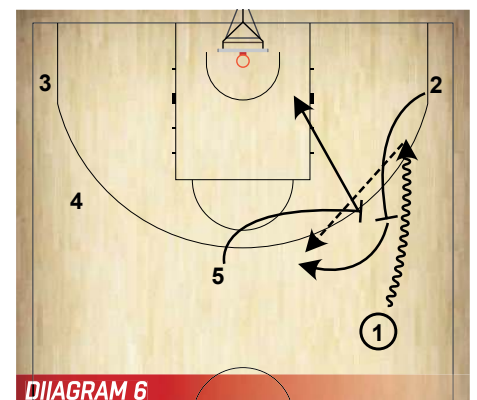
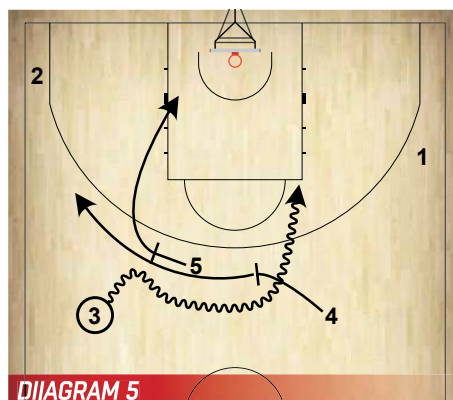
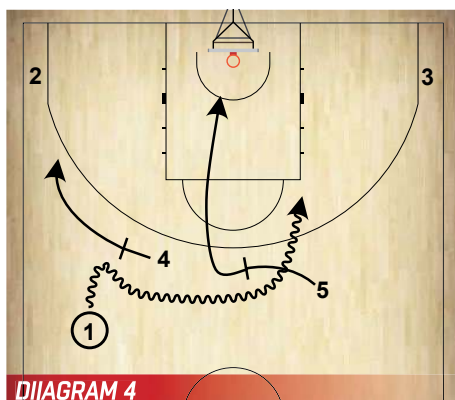
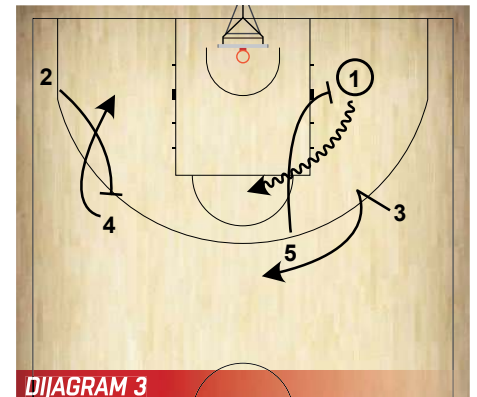
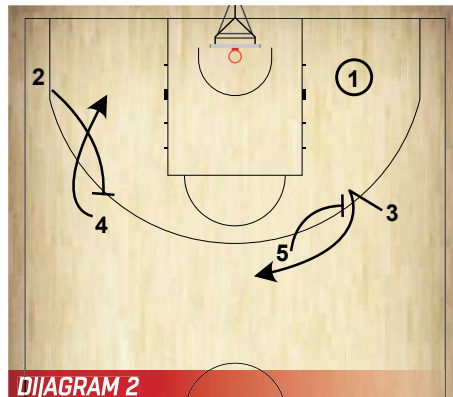
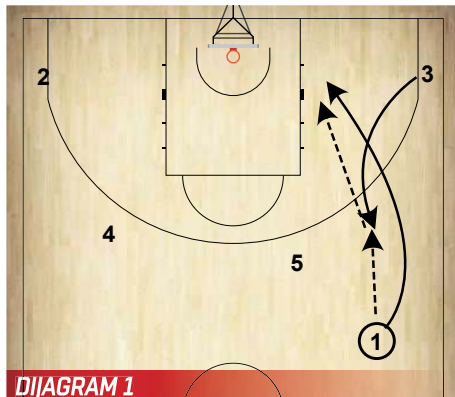
Ono što Oklahoma svakako najviše koristi u svojoj pozicionoj igri je pik end rol (P’N’R). Evo nekoliko opcija:

● „45 REVERSE“

Igrač broj 1 prima blokadu od saigrača 3 i odlazi u levu stranu. Igrač broj 3 zatim koristi blokadu od saigrača 5 (jednu pa drugu) i vraća se da primi loptu. Igrač broj 4 koristi blokadu koju mu prilikom protrčavanja postavlja saigrač 3 i utrčava na ivicu rekata na stani lopte (dijagram 8).

● „54 DIVE“

Igrači 1 i 5 igraju centralni P’N’R. Igrač broj 3 se pomera ka sredini, a broj 4 oslobađa prostor i odlazi u ugao terena. Igrač 5 se otvara ka košu (dijagram 9).

● **„54 STACK“**

Igrač broj 4 postavlja blokadu za saigrača 5 koji ide u pik saigraču 1. Igrač 4 zatim ponovo pravi blokadu saigraču 5 koji se otvara ka košu, a on se otvara na spoljnu poziciju (dijagram 10).

● **„13“**

Igrač broj 1 igra P’N’R sa igračem 3, koji se zatim otvara, prima loptu i prebacuje je do saigrača 4 u uglu (dijagram 11). Igrač 3 može da se otvori i na spoljnu poziciju (pick and pop) (dijagram 12).

● **„13 DOWN“**

Igrač broj 3 prima blokadu od saigrača 5, a zatim igra P’N’R sa igračem 1 (dijagram 13).

● **„54 PINCH“**

Igrač broj 5 ide u pik saigraču 1, a zatim se otvara ka košu. Igrač 1 iz driblinga dodaje loptu saigraču 4, koji je primio blokadu od saigrača 2 (dijagram 14).

● **„54 POP“**

Igrač broj 5 ide u pik saigraču 1. Otvara se i prima loptu od njega, a zatim ide na uručenje sa saigračem i otvara se ka košu (dijagram 15).

● **„54 LOOP“**

Igrač broj 4 postavlja blokadu za saigrača 5 koji ide u pik saigraču 1. Igrač 5 se otvara ka košu, a 4 na stranu (dijagram 16).

POZICIONI NAPAD

● **„1LOOP54“**

Igrač broj 1 ulazi u napad driblingom i ide na uručenje sa saigračem 3. Posle uručjenja, koristi blokade od saigrača 4 i 5 i prelazi na suprotnu stranu. Igrač 3 udriblava na suprotnu stranu, a zatim igra P’N’R sa saigračem 5 (dijagram 17).

● **„13 LOOP“**

Igrač broj 1 udriblava u levu stranu, a zatim igra P’N’R sa saigračem 3, koji je prethodno pri-

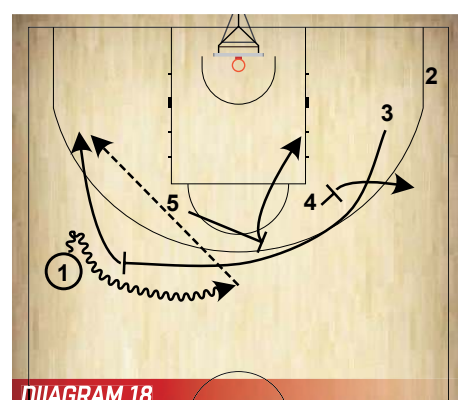
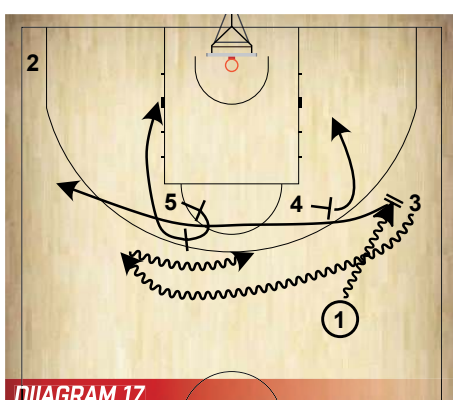
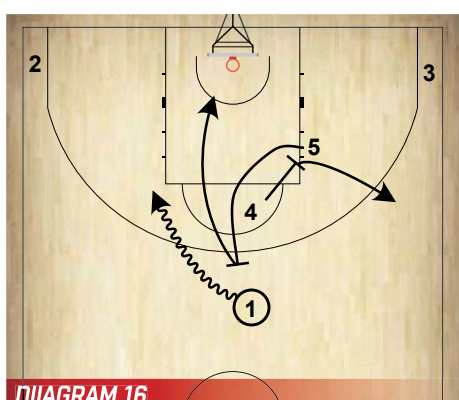
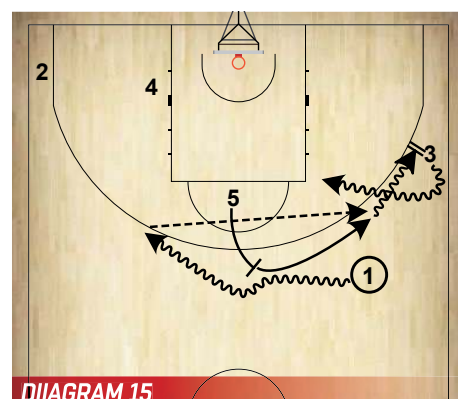
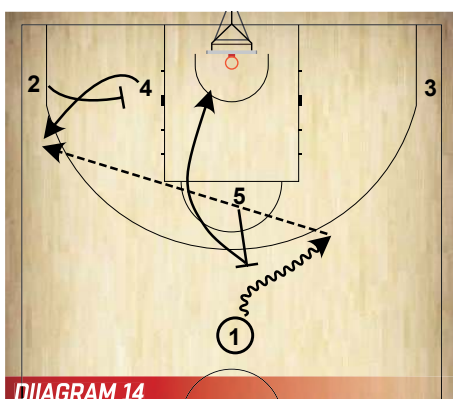
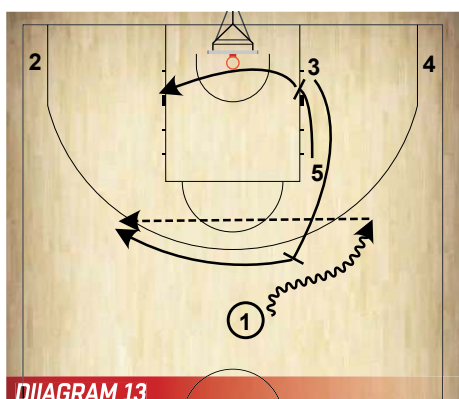
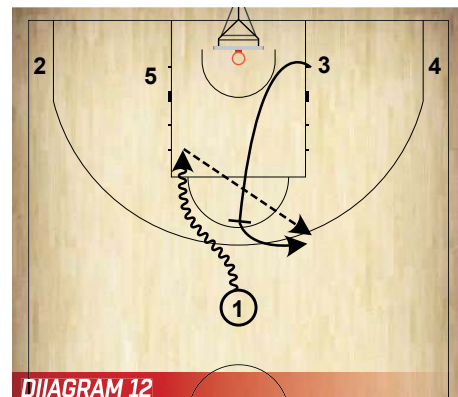
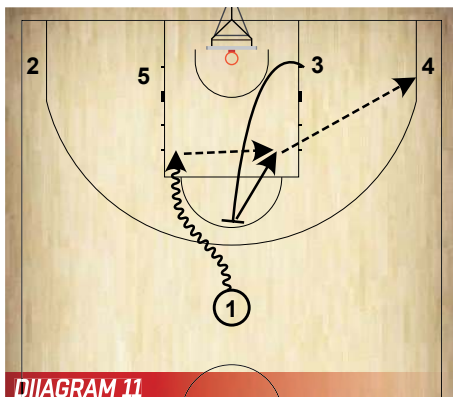
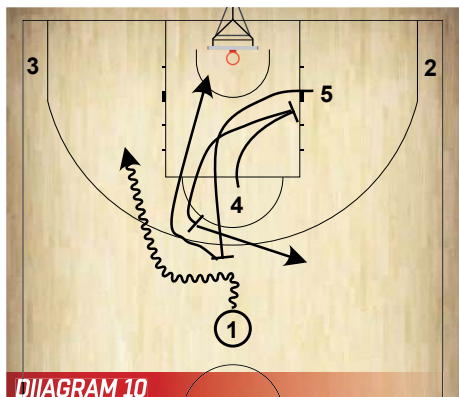
mio blokade od saigrača 4 i 5. Posle pika, igrač 3 se otvara i prima loptu od saigrača 1. Igrač 5 se otvara ka košu, a igrač 4 na spoljnu poziciju (dijagram 18).

● **„FLIP“**

Igrač broj 1 uručuje loptu iz driblinga saigraču 3, a zatim koristi blokadu od strane saigrača 5 i odlazi na suprotnu stranu. Igrač 3 dribla ka sredini i dodaje loptu saigraču 2, koji je primio blokadu od saigrača 4 (dijagram 19). Igrač dva prosleđuje loptu do igrača 1, koji je iskoristio blokadu od igrača 4. Igrači 4 i 1 igraju P’N’R (dijagram 20). Ukoliko lopta nije došla do igrača 1, igrač 4 može da odigra P’N’R i sa igračem 2 (dijagram 21).

● **„ZIPPER RUB“**

Igrač broj 1 driblingom ulazi u napad i dodaje loptu saigraču 2, koji je prethodno iskoristio blokadu od saigrača 4, a zatim igra P’N’R sa saigračem 5 koji se otvara ka košu (dijagram 22).

AKCIJE IZ AUTA

Na kraju ćemo prikazati i nekoliko akcija iz auta.

• „1SIDE“

Igrač 2 izvodi loptu i dodaje saigraču 5, prima blokadu od saigrača 1 i protrčava u suprotan ugao (dijagram 23). Igrač 5 dodaje loptu saigraču 1, pravi mu blokadu i otvara se ka košu (dijagram 24).

• „1DOWN“

Igrač 1 prima blokade od saigrača 4 i 5 i odlazi na suprotnu stranu. Igrač 2 izvodi loptu i dodaje je saigraču 3, koji je iskoristio blokadu od saigrača 4. Igrač 3 dodaje loptu saigraču 1 (dijagram 25).

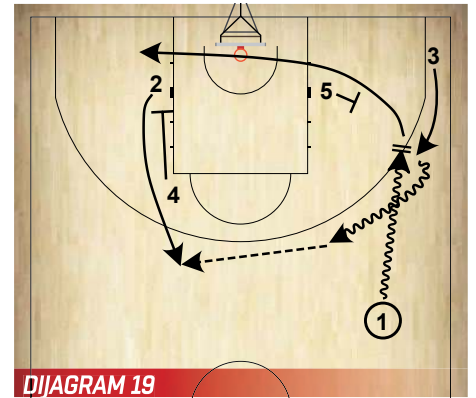
• „1UP“

Igrač 4 postavlja blokadu, najpre za saigrača 1, a zatim i za saigrača 2 koji izlazi na vrh i prima loptu od saigrača 3 (dijagram 26). Igrač 1 koristi uza-

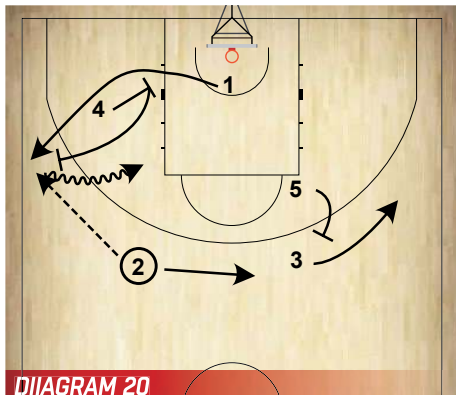
stopne blokade od saigrača 4 i 5 i prima loptu (dijagram 27). Igrač 3 protrčava na suprotnu stranu, a igrači 5 i 1 igraju P'N'R (dijagram 28).

• „11“

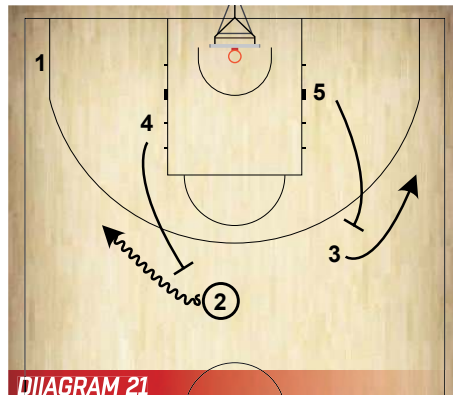
Igrač 2 protrčava kroz reket. Igrač 1 koristi duplu blokadu od saigrača 4 i 5 i prima loptu od saigrača 3 (dijagram 29). Igrač 5 se spušta na ivicu

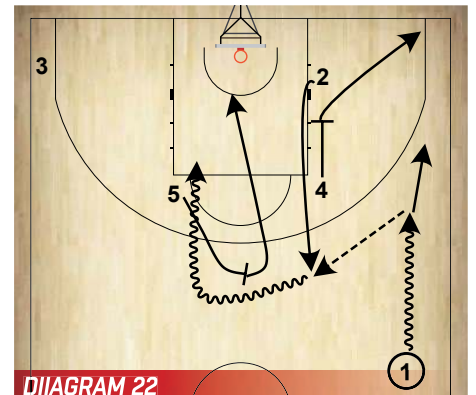
DIJAGRAM 19

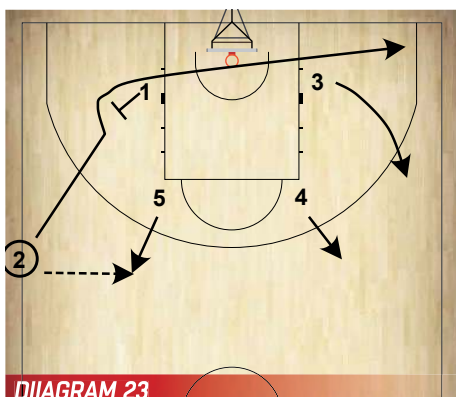
DIJAGRAM 20

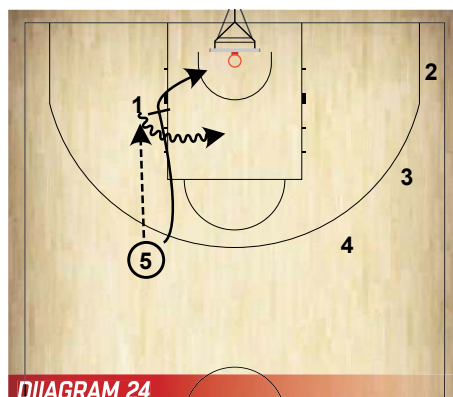
DIJAGRAM 21

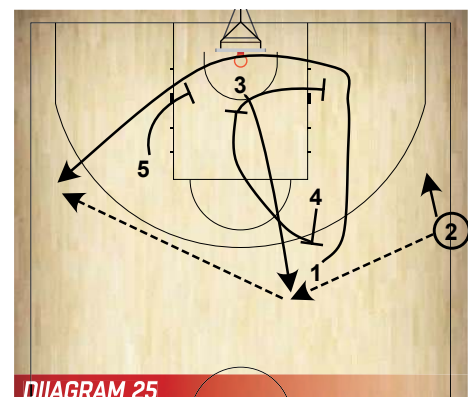
DIJAGRAM 22

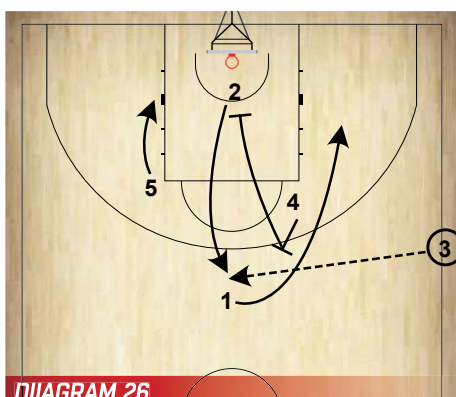
DIJAGRAM 23

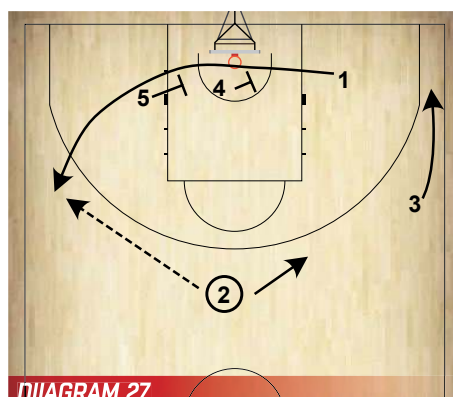
DIJAGRAM 24

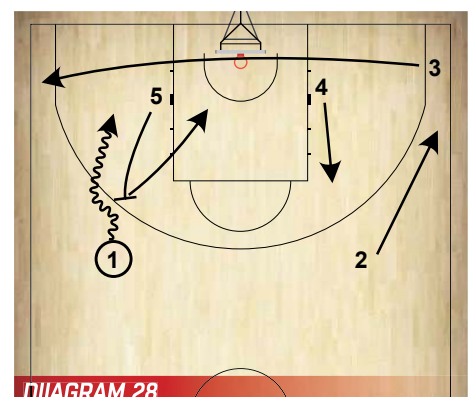
DIJAGRAM 25

DIJAGRAM 26

DIJAGRAM 27

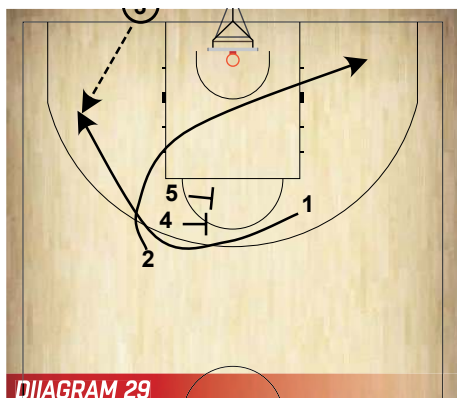

DIJAGRAM 28

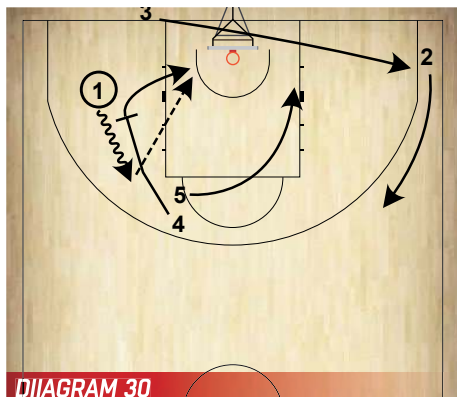
reketa, a igrač 4 odlazi u pik saigraču 1 i otvara se ka košu za prijem lopte (dijagram 30).

„LINE“

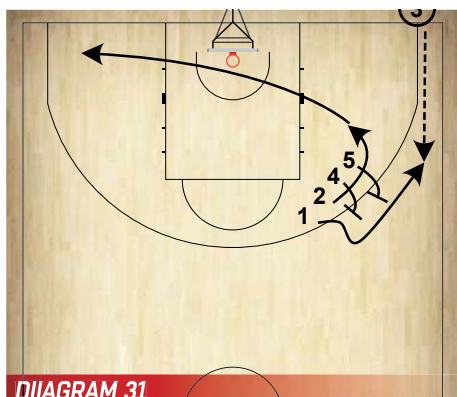
Igrač 1 koristi uzastopne blokade od strane saigrača 4 i 5 i prima loptu od saigrača 3. Igrač 2 protrčava u suprotan ugao terena (dijagram 31). Igrač 4 oslobađa stranu, a igrači 5 i 1 igraju P'N'R (dijagram 32). ●

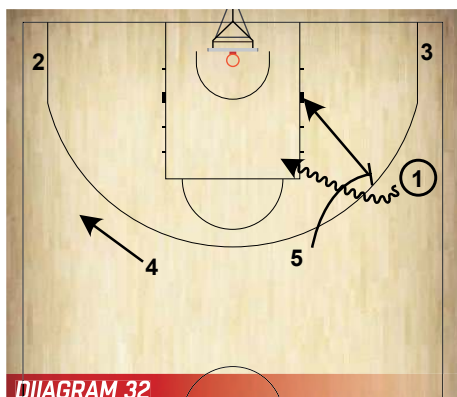
DIJAGRAM 29

DIJAGRAM 30

DIJAGRAM 31

DIJAGRAM 32

Za obolelele od ALS

Košarkaški savez Srbije, u saradnji sa Udruženjem košarkaških trenera Srbije i porodicom Kokoškov, organizuje humanitarnu akciju prodaje dresova velikih NBA i evropskih zvezda u susret Kvalifikacionom turniru za Olimpijske igre, koji je na programu od 4. do 9. jula 2016. godine u Beogradu. Cilj ove akcije je da se sakupi novac za kupovinu respiratornih aparata za pomoć obolima od Amiotrofične lateralne skleroze (ALS), bolesti od koje je prerano preminuo i naš trofejnik košarkaši trener Aco Petrović.

Srbija ima četiri centra u nacionalnoj ALS mreži (Beograd, Niš, Novi Sad i Kragujevac) i svaki centar bi trebalo da dobije po jedan medicinski uređaj, a ukupna komercijalna cena, sa ostalim pomoćnim medicinskim sredstvima i opremom je 18.000 evra.

Amiotrofična lateralna skleroza (ALS) je najteža i najčešća bolest iz grupe bolesti motoneurona i karakterišu je progresivna slabost i gubitak mišićne mase ruku i nogu, mišića koji su neophodni za disanje, govor i gutanje. U periodu od dve-tri godine od nastanka prvih simptoma, kod ALS bolesnika dolazi do izraženog invaliditeta, oduzetosti ruku i nogu, sve otežanijeg disanja, nemogućnosti govora, gutanja. Bolesnici su potpuno svesni i najčešće mentalno očuvani do samog kraja.

Uzrok bolesti nije poznat i još ne postoji uspešna terapija kojom se može zaustaviti progresivan tok bolesti. Najvažnije za ALS bolesnike je da se na vreme otkrije postojanje slabosti mišića za disanje i da pravovremeno započnu

sa korišćenjem mašina za disanje sa maskom, čija kupovina je upravo cilj ove akcije.

Prerani gubitak renomiranog trenera Aca Petrovića i tragedija porodice Kokoškov, uticali su da KSS, UKTS i Igor i Nenad Kokoškov pokrenu akciju i tako pozovu sve ljude dobre volje, pre svega poklonike košarke, da gestom dobre volje pomognu svim hrabrim ljudima koji boluju od ALS i dostojanstveno podnose svoju bolest.

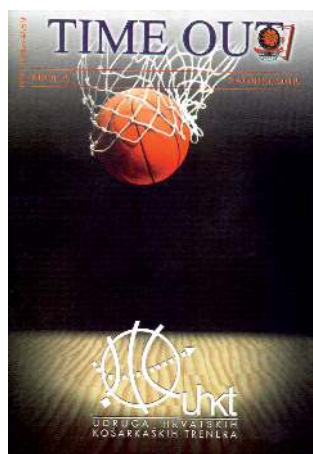
Humanitarna akcija „18 za 18“ podrazumeva prodaju 18 originalnih dresova velikih asova svetske košarke, kojom bi se sakupilo 18.000 evra, neophodnih za kupovinu respiratornih aparata.

DRESOVI:

1. Željko Rebrača	Los Angeles Clippers
2. Emanuel Djinobili	San Antonio Spurs
3. Hidajet Turkoglu	Orlando Magic
4. Radoslav Nesterović	San Antonio Spurs
5. Aleksandar Pavlović	Klivenland Kavalirs
6. Stefon Marberi	Njujork Niks
7. Džejson Kid	Nju Džersi Nets
8. Marko Jarić	Minesota Timbervulvs
9. Rašid MekKant	Minesota Timbervulvs
10. Vladimir Radmanović	Los Angeles Klipers
11. Nenad Krstić	Nju Džersi Nets
12. Kventin Ričardson	Golden Stejt Voriors
13. Vlade Divac	Los Angeles Lejkers
14. Antonio Dejvis	Minesota Timbervulvs
15. Žarko Čabarkapa	Golden Stejt Voriors
16. Eurelijus Zukauskas	Olimpijakos
17. Miloš Teodosić	Srbija
18. Miroslav Raduljica	Srbija

NAPOMENA: svi dresovi su originalni, namenjeni za utakmice i lično potpisani od pomenutih igrača.

Pritužbe roditelja na trenere

Moje dete trebalo bi više šutirati na koš. Kako će ono potpisati ugovor s klubom ako tako malo šutira? (Obično to govore roditelji koji žele da njihov sin bude „zvezda“, umesto da žele da sudeluje u ekipi koja može osvojiti državno prvenstvo.)

Povodom našeg seminara Trenerski dani, namenjenog stručnom usavršavanju trenera koji rade sa mladim kategorijama, naš iskusni stručnjak Veselin Matić, preporučuje mladim trenerima tekst iz časopisa koji uzdaje UKT Hrvatske, kao zanimljiv i situaciju sa kojom se, verovatno svako od njih našao u sličnoj situaciji. Reč je o 28 najčešćih pritužbi roditelja na trenere:

1. Zašto moje dete ne dobija šansu za igru? (Trenor posmatra igrača svakodnevno na treningu, ali roditelj ne uzima u obzir tu činjenicu.)
2. Mi osećamo da trener „pikira“ na moje dete. (Ovo je tipično – svi to isključivo osećaju kada se galami na njihovo dete.)
3. Moje dete trebalo bi više šutirati na koš. Kako će ono potpisati ugovor s klubom ako tako malo šutira? (Obično to govore roditelji koji žele da njihov sin bude „zvezda“, umesto da žele da sudeluje u ekipi koja može osvojiti državno prvenstvo.)
4. Zašto moje dete ne dobija mnogo više minuta u igri? On je bolji od većine druge dece!
5. Zašto moje dete nije u startnoj petorci, on je do ove godine bio najbolji igrač?
6. Zašto moje dete nije u startnoj petorci, on je bio u reprezentaciji (Selekciji grada)?
7. Trener ubija samopouzdanje mom detetu. (Obično roditelji koriste ovu primedbu ako je njihovo dete igralo dobro u prethodnom periodu, ali sada ne igra dobro.)
8. Moje dete ne igra zbog politike Kluba. Mi nemamo novca da to platimo.
9. Trener ima svoju ekipu. Igraju njegovi miljenici.
10. Trener svaki put nakon jedne greške vadi iz igre

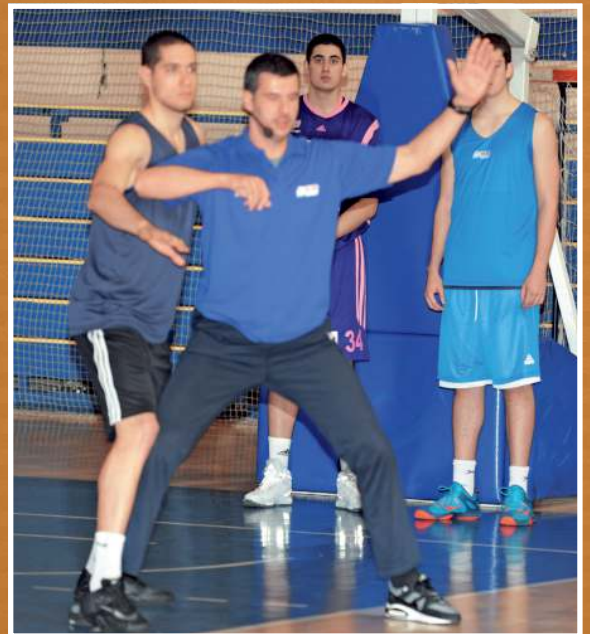
moje dete, dok to ne čini drugim igračima. (Iznenadjujuće je koliko dece misli da se to događa samo njima.)

11. Trener ne koristi moje dete u pravoj kombinaciji sa drugim igračima. (obično se primedba odnosi na trenutak kada je njihovo dete ostvarilo zapaženu minutažu, ali nije odigralo dobro.)
12. Igrači poseduju talenat, ali trener nezna kako da ga iskoristi, (Obično se primedba koristi protiv trenera koji ima talentovane ali igrače individualce.)
13. Treninzi su preslabi! (Uobičajena primedba ako ekipa brzo izgubi na turniru.)
14. Trener previše dopušta igračima šut spolja. (Posebna primedba ako je njihovo dete post igrač.)
15. Trener bi trebao igrati sa mladim igračima. (Obično ako je njihovo dete mladje.)
16. Trener bi trebao igrati sa starijim igračima. (Obično ako je njihovo dete starije.)
17. Moje dete izlazi iz igre i niko mu nije rekao šta je uradio loše. Kako će biti bolji?
18. Trener ih je terao da previše rade u pripremi sezone, „zašto ih toliko forsira?“
19. Trener nije dovoljno radio sa igračima u pripremljenoj sezoni, „nije rezvio njihov talenat?“
20. Ne rade dovoljno u teretani. Pogledaj kako su slabi.
21. Ne igraju kolektivno. (Ako njihovo dete ne ostvari veliki broj šuteva.)
22. Ja sam pomogao Klubu i moje dete ne igra?
23. Moje dete je „dobro dete“ i treba da bude ispred problematične dece.
24. Ovaj trener ne može dobiti važnu utakmicu.
25. Ekipa nije disciplinovana.
26. Trener nezna kako da upotrebi tajm aut.
27. Trener je rekao mom detetu da se ne bavi drugim sportom.
28. Imam dete koje je obično govorilo o košarci s ljubavlju, ali sada govori o ostavljanju košarke. (Obično se radi o igraču koji je ranije igrao u startnoj petorci ili je igrao više, ali sada ne igra puno.) ●

AUTOR TEKSTA:
ANDREJ TESLA,
TRENER JUNIORA
KK ZAGREB

TRENERSKI DANI 2016

BASKETBALL CLINIC BELGRADE